

תפ"ח 42731/07/12 - מדינת ישראל נגד עדנאן זאהדה, בהא בכרי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 42731-07-12 מדינת ישראל נ' זאהדה ואח'
בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]
כב' השופט משה גלעד
כב' השופט ד"ר מנחם רניאל

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

1. עדנאן זאהדה
2. בהא בכרי (נדון)

הנאשמים

הכרעת דין

הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת רצח ועבירות בנשק לפי סעיפים 300(א)(2) + 301 ו- 144(א) + (ב) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

א. פתח דבר:

בין התאריכים 21/06/10 ל- 27/12/11, שהתה נסרין (מרלן) בת עלי מוסראתי (חדד) (להלן: "המנוחה") במקלטים לנשים מוכות, בשל חשש לחייה מצד משפחת בעלה, עורסאן מוסראתי (להלן: "עורסאן").

במהלך התקופה הנ"ל, ובעת ששהה עורסאן במאסר, היו שני ילדיהם הקטינים (להלן: "הקטינים") בחזקת משפחתו שסירבה להחזירם לחזקת המנוחה.

החל מתאריך 27/12/11 התגוררה המנוחה בדירה בכפר יאסיף (להלן: "הכפר"), והחל מתאריך 02/02/11 קיבלה המנוחה משמורת זמנית על הקטינים על ידי בית המשפט לענייני משפחה, ובסיוע משטרת ישראל הועברו הקטינים לחזקתה והתגוררו עימה בכפר.

כמו כן, בין המנוחה לבעלה עורסאן התנהלו הליכי גירושין בבית הדין השרעי (ת/147).

מתיק הרווחה בעניינה של המנוחה, עלה כי היה סכסוך בין בעלה ומשפחתו לבין המנוחה.

אבי המנוחה סיפר בעדותו על סכסוכים שהיו למנוחה עם הורי ואָחי בעלה, שנהגו כלפיה באלימות ואף איימו עליה ברצח במידה ותתגרש, כמו גם שימנעו ממנה לראות את ילדיה.

עו"ס במקלט לנשים מוכות בכפר יאסיף שטיפלה במנוחה, מסרה בהודעתה במשטרה כי המנוחה סיפרה לה ש"בעלה יצא מהכלא ושהיא צריכה להיזהר" (ת/289, שור' 13).

בתאריך 28/05/12, בסמוך לשעה 8:55 בבוקר, התקבלה קריאה במוקד רפואי "חיאן" בכפר יאסיף, על פיה נמצאה המנוחה, ללא רוח חיים, מוטלת על הכביש עם פציעות ירי בראשה (ת/51). במקום נמצאו 2 תרמילי כדורים בקוטר 9 מ"מ ושני קליעים, אשר על פי חוות דעת מומחה מעבדת נשק נורו מכלי נשק אחד (ת/47).

חקירת המשטרה העלתה, כי קיימת היכרות מוקדמת בין עורסאן מוסראתי ואביו מוסטפא (להלן: "מוסטפא") לבין הנאשם, כמו גם בין הנאשם לבין בהא בכרי (להלן: "בהא"), שהינה תולדת שהייה משותפת בכלא "צלמון", שם ריצו עונש מאסר בפועל, יחדיו.

מחקר תקשורת לימד על קשר נוסף בפרק הזמן עובר לקטילת המנוחה, בין הנאשם, בהא ואברהים ספיה (להלן: "אברהים") שהינו בן דודו של בהא. חקירת פרשת הירצחה של המנוחה הובילה להגשת כתבי אישום נגד הנאשם ובהא בתיק שבפנינו במאוחד, כאשר לבהא יוחסו עבירות בנשק וסיוע להריגה. כתב אישום נפרד הוגש נגד אברהים בעבירה של רצח, החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין לפי סעיפים 300(א)(2) ו-144(א) + (ב) + 29 לחוק העונשין, אשר נדון בפני מותב אחר של בית משפט זה, כפי שיפורט בהמשך.

לטענת המאשימה, הנאשם רצח את המנוחה תמורת בצע כסף והיא "מרמזת" בסיכומיה כי פעל כרוצח שכיר בשליחותם של אחרים.

הנאשם כונה על ידי חלק מהעדים במהלך חקירותיהם במשטרה כ"אבו-ג'אדו" ולפיכך ייקרא בהכרעת דין זו כ"אבו ג'אדו" או "הנאשם", בהתאמה.

ב. עובדות כתב האישום:

על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 23/05/12, או בסמוך לכך, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את עמוד 2

המנוחה. לשם מימוש החלטתו הגיע הנאשם אל כפר יאסיף מספר פעמים בין התאריכים 24/05/12-26/05/12, וניסה לאתרה בכדי להמיתה.

משלא עלה בידי הנאשם לאתר את המנוחה ולהמיתה, בתאריך 26/05/12 או בסמוך לכך, פנה לבהא וביקש להכיר לו מי מתושבי הכפר. בו ביום פנה בהא אל בן דודו אברהים, וביקשו לפגוש את הנאשם בתחנת הדלק שבצומת יאסיף, ולסייע לו.

אברהים נענה לבקשת בהא, ובשעות הצהריים של אותו יום, ה- 26/05/12, נפגש פעמיים עם הנאשם. במהלך הפגישות הציג הנאשם לאברהים תמונות של המנוחה ושל הקטינים, וביקש לסייע לו לאתרה באמתלה כי הוא מעוניין להחזירה למשפחתה.

באותו היום, ובהמשך לשני המפגשים האמורים לעיל, התקשר בהא מספר פעמים אל אברהים והפציר בו להגיע אל ביתו שבבענה על מנת לפגוש את הנאשם (להלן: "הפגישה").

במהלך הפגישה, בה נטלו חלק הנאשם, בהא ואברהים, לקח בהא את מכשירי הטלפון הניידים מהנוכחים והוציאם אל מחוץ לבית. בהא חזר אל ביתו, נעל את הדלת ומיקד את השיחה למטרה שלשמה התכנסו השלושה, באומרו: "לענייננו".

בשלב זה, הנאשם פנה אל אברהים והציג לו מצג שווא, לפיו כל כוונתו להחזיר את המנוחה למשפחתה, ואם לא תחזור מרצונה, בכוונתו לחטוף אותה ולהחזירה למשפחתה בכוח (להלן: "החטיפה"). באותו מעמד הוציא הנאשם מתיקו אקדח, אשר מסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם (להלן: "האקדח"), הראה אותו לבהא ולאברהים והסביר כי האקדח נועד לשמש אותו למקרה שתהיה התנגדות לחטיפת המנוחה.

הנאשם המשיך ואמר לאברהים כי תפקידו להראות לו את מסלול הליכתה של המנוחה, להצביע עליה בפניו כדי לאמת את זיהוייה ועל מנת לאפשר את חטיפתה שתבצע ביום אחר. בסיום הפגישה עזב הנאשם את הבית.

לאחר הפגישה, יצאו בהא ואברהים מהבית ונסעו ברכבו של בהא בכפר בענה. במהלך הנסיעה סיפר בהא לאברהים על קשריו השונים של הנאשם. לשאלת אברהים מדוע עירב אותו בעניין, השיב בהא: "אתה כבר בפנים, ותיזהר". בהא ביקש מאברהים להודיע לו מתי תבצע החטיפה, על מנת שיוכל לסדר לעצמו אליבי.

בתאריך 28/05/12 בסמוך לשעה 7:00, כפי שסוכם ביניהם יום קודם, אסף אברהים את הנאשם ברכבו מסוג פיג'ו מ.ר. 21-047-74 (להלן: "הרכב") והסיעו אל הכפר. בתוך הכפר ירד הנאשם מספר פעמים מהרכב בניסיון לאתר את המנוחה, אך לא עלה בידו לאתרה. סמוך לשעה 8:30, בעת שהנאשם ואברהים היו בדרכם, ברכב, אל מחוץ לכפר, סיפר אברהים לנאשם כי הבחין במנוחה הולכת בכפר.

לאור דבריו של אברהים, ביקש הנאשם לחזור אל הכפר, הוציא מתיקו את האקדח וחיבר אליו משתיק קול, שאז או בסמוך לכך, התגבשה גם אצל אברהים ההחלטה להמית את המנוחה. הנאשם ביקש מאברהים להורידו ליד קופת חולים, להמתין לו בקרבת מקום, ואברהים עשה כן.

לאחר מספר דקות הבחין הנאשם במנוחה נכנסת לקופת חולים כללית. הנאשם התקשר לאברהים וביקשו להיכנס לקופת החולים על מנת לאמת את זהותה.

אברהים נכנס לקופת החולים, זיהה את המנוחה והודיע על כך לנאשם. הנאשם המתין ליציאתה מקופת החולים, ומשהבחין בה, בסמוך לשעה 08:54, עקב אחריה, מתוך כוונה להמיתה. לאחר שהחליט לעשות כן, ירה לכיוונה, מהאקדח, 2 קליעים שפגעו בה, וגרם למותה.

עוד נטען בכתב האישום כי, אחד מהקליעים שירה הנאשם במנוחה פגע בצווארה משמאל, עבר דרך שרירי הצוואר וגרם לשבר מרוסק של בסיס הגולגולת מימין; הקליע האחר פגע בגב מצד שמאל ועבר דרך הריאה השמאלית, הלב והריאה הימנית. מותה של המנוחה נגרם מנזק חמור ללב ולריאות וממערב קליע דרך הגוו.

לאחר הירי נכנס הנאשם אל הרכב והשניים נמלטו אל מחוץ לכפר, כשאברהים נוהג ברכב.

ג. תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, למעט העובדה כי קיימת היכרות "שיטחית" בינו לבין עורסאן ומוסטפא מוסראתי.

עוד צוין בתשובתו בכתב לכתב האישום, כי:

"5. [...] הנאשם לא שולל הגעה אל כפר יאסיף במספר מועדים, אולם המטרה לא היתה איתור המנוחה, אלא חיפוש אחר אדם שהיה חייב לו כסף".

כמו כן, הנאשם אישר כי בהא הכיר לו את אברהים, אולם מטרת ההיכרות לא היתה איתור המנוחה, אלא סיוע באיתור אדם שלטענת הנאשם חב לו כספים.

בנוסף לכך, הנאשם הודה בקיומו של המפגש שהתקיים בביתו של בהא ביום ה- 26/05/12, אך כפר כי במהלך המפגש תוכננה חטיפת המנוחה.

עוד נטען, כי בפני הנאשם "טענת אליבי", לפיה ביום ובמועד הרצח שהה בחיפה במחיצת בני משפחתו.

ד. ההליך הפלילי - בהא בכרי ואברהים ספיה:

בפרשה זו של רצח המנוחה הועמדו לדין, כאמור, שלושה: הנאשם שבפנינו, בהא - שבכתב האישום המקורי הוגדר כנאשם 2 - ואברהים שמשפטו התנהל בפני מותב אחר של בית משפט זה.

בטרם סיום שמיעת ראיות התביעה, הוצג בפנינו הסדר טיעון שבמסגרתו הודה בהא בכתב אישום מתוקן, והורשע בעבירה לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, דהיינו, קשירת קשר לחטיפה, ונגזרו עליו 14 חודשים ו- 24 ימי מאסר בפועל מיום מעצרו.

אברהים הודה אף הוא במסגרת הסדר טיעון בעבירות לפי סעיפים 298 ו- 144(א) + (ב) + 29 לחוק העונשין, דהיינו, הריגה, החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין, ונגזרו עליו 16 שנות מאסר בפועל.

ה. ראיות המאשימה:

במסגרת ראיות המאשימה הונחו בפנינו הודאותיהם, במסגרת הסדרי הטיעון, של אברהים ובהא בכתבי האישום המתוקנים בעניינם, אשר היה בהן כדי להפליל ולסבך את הנאשם במעורבות ברצח המנוחה.

כמו כן, הפנתה המאשימה לראיות נסיבתיות, שלגישתה משתלבות ותומכות בגרסתם של אברהים ובהא (ובכללן רכב הפיג'ו שנצפה בזירת הרצח ממנו ירד הנאשם; תיעוד מצלמות האבטחה בקופת החולים "כללית", ובזירת הרצח ליד חנות "סטאר פון" בכפר יאסיף ומצלמות נוספות).

כן הפנתה המאשימה לעדים שונים, לרבות רעייתו, בתו ונהגו של הנאשם, שזיהו את הנאשם בוודאות בסרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה כמי שירד מרכב הפיג'ו ונכח בזירת הרצח; למחקרי תקשורת מקיפים שמתאימים לגרסתם של עדים שונים, ובכלל זה לגרסה שמסר אברהים במשטרה, המלמדים כי בזמן הרצח שהה הנאשם בזירת הרצח בכפר יאסיף; להפרכת אמרותיו של הנאשם במשטרה, לפיהן לא נכח בכפר יאסיף בימים שקדמו לרצח בכלל וביום הרצח בפרט, ומשכך נטען להפרכת טענת האליבי של הנאשם.

המאשימה הציגה ראיות לקיומו של סכסוך בין עורסאן ומשפחתו לבין המנוחה, המהווה לדעתה המניע למעשה, והוכיחה לטעמה, קשר בין הנאשם לבין משפחת מוסראתי, בסמוך לפני הרצח ולאחריו.

כמו כן, הובאו עדויות חוקרי המשטרה שניהלו את חקירת האירוע מראשיתו, וכן הונחו בפנינו חוות דעתם של המומחים, אינג' רוני אברהמי ואבי קמר, באשר לממצאי מחקרי התקשורת ואיכוני הנאשם ושותפיו, בתקופה שקדמה לביצוע

הרצח וביום הרצח עצמו.

לנוכח סתירות מהותיות בין עדויותיהם של העדים אברהים, בהא, אסעד, מוראד, רעיית הנאשם ואחרים, והכרזתם כ"עדים עוינים", או לחילופין, הגשת אמרותיהם במשטרה לצורך העדפת האמור בהן, על פני עדותם בבית המשפט, נידרש בהכרעת דין זו לאמור באמרותיהם, כפי שיפורט בהמשך בסקירת ראיות המאשימה.

אפנה תחילה לעדויותיהם של מי שהיו בקרבת המקום, בסמוך לאחר האירוע.

העד **ניקולא איהאב**, תושב כפר יאסיף, סיפר בעדותו כי בתאריך ה- 28/05/12, בעת שנסע בכביש בסמוך ל"בנק ערבי" לכיוון מזרח, הבחין לפתע במרחק שני מטר ממנו, ב"מישהו רץ עם אקדח" מתחת לבית השחי לכיוון הבנק, אותו תיאר כ"בחור נורמטיבי [...] לבוש שחור אפור, משקפי שמש גדולים", שהחזיק בידו הימנית "אקדח" ובידו השמאלית " [...] תיק על הכתף בצבע שחור"; גובהו "170 מ", גילו "30 פלוס" ומבנה גופו "מלא" (עמ' 299, שור' 19-22 לפרו', עמ' 300, שור' 1-6 לפרו').

לדבריו, מיד לאחר מכן הבחין בבחורה "מדממת, שכובה" והבחור שראה נעלם, ומשכך, קישר בין השניים.

עוד סיפר כי מאחר והופתע מההתרחשות שארכה שניות ספורות, התמקד באקדח ופחות בפניו, צבע חולצתו וגודל תיקו של הבחור שראה.

העד **עיסאם סעיד**, אף הוא תושב כפר יאסיף, תוחקר תחילה בזירת האירוע. בעדותו בבית המשפט, סיפר כי נהג ברכבו כאשר לפתע הבחין באדם רץ "עם מזוודה", שאותו אינו יכול לזהות, אינו זוכר את פרטי לבושו ואף לא אם נכנס לרכב שהמתין לו אלא רק כי היה במקום רכב אשר "חזר ברוורס". מאחר ועדותו זו סתרה את הנאמר על ידו בהודעתו במשטרה ביום 28/05/12, הגישה באת כח המאשימה את ההודעה (ת/226).

בהודעתו זו, ציין כי ראה את האדם שרץ עולה על רכב בצבע כסף וכי נדמה לו, כי המדובר היה ברכב מסוג פיג'ו אשר נסע רוורס.

באשר לפרטי לבושו של האיש שראה, השיב כי נדמה לו "שלבש ירוק" או שהמזוודה הייתה בצבע ירוק.

עדויות בסמוך לאירוע קטילת המנוחה

העד **אמיל אליאס**, שהתגורר סמוך לבית המנוחה בכפר יאסיף, סיפר בהודעתו במשטרה (ת/238) כי ביום הרצח, ה-28/05/12 בשעה "שמונה וחמש דקות בדיוק" בבוקר, הבחין ברכב "מסוג פיג'ו דגם 207 בצבע ירוק" הנכנס

לדבריו, ברכב נהג אברהים ספיה; ולצדו ישב אדם זר שאינו מוכר לו, שאת חזותו תיאר כך:

"ברכב ישב אדם זר שאני לא מכיר אותו, היה לו משקפי שמש על העיניים כובע קסקט [...] מורד כלפי הפנים, לבש חולצה טי שירט בלי כפתורים כהה לא יודע להגיד צבע, לא מכיר אותו זה פעם ראשונה שאני רואה אותו אבל הוא ישב במושב שליד הנהג ליד אברהים ספיה" (שם).

העד סיפר כי רכב הפיג'ו חלף ליד הבית בו התגוררה המנוחה, נכנס לחצר הסמוכה, אברהים נופף לו בידו לשלום ונסע מהמקום. לדבריו, לכששמע כי המנוחה נרצחה, קישר בין הרצח לבין רכב הפיג'ו.

בעדותו בבית המשפט סיפר העד כי מספר דקות לאחר שרכב הפיג'ו עזב את השכונה, ראה את המנוחה. לדבריו, אינו מזהה את הנאשם כ"בחור הזר" שישב במושב ליד הנהג (עמ' 326, שור' 26-27 לפרו').

העדה **הדיל ספיה**, אשת דודו של אברהים, המתגוררת בסמוך לבית המנוחה, סיפרה כי ביום הרצח, 28/05/12, הגיע אברהים לביתה עם רכב הפיג'ו "בשעה 08:05 ישב איזה 15 דקות ככה", כלשונה, ובעת ששוחחה עימו במרפסת ביתה הפונה לכביש, הבחינה בבחורה "בלונדינית" צועדת בכביש, והסבה את תשומת ליבו של אברהים.

ומשנשאלה:

"ש. נכון שאחרי שאברהים ראה את הבחורה, זיהה אותה, הביקור הסתיים והוא יצא לדרכו?
ת. נכון" (עמ' 59, שור' 14-15 לפרו').

העדה אישרה כי הבחורה שנרצחה, היא הבחורה ה"בלונדינית" שראתה עם אברהים עת ישבו בביתה בבוקר הרצח.

העד **מאמון ספיה**, דודו של אברהים, סיפר בעדותו כי ביום הרצח, 28/05/12, בסביבות השעה 8:15-8:30 בבוקר, בעת שנסע על כביש 70 מכפר יאסיף לכיוון עכו, הבחין כי הרכב שנסע לפניו - "פיג'ו בצבע כחול שמיים" - ביצע פניית פרסה אסורה ליד תחנת הדלק וחזר לכפר יאסיף. הלה סבר כי המדובר ברכבו של אברהים. העד אף ערך תרשים של אותה פניית פרסה של רכב הפיג'ו (ת/224).

משנשאל האם זיהה את אברהים כנוהג ברכב והאם היה אדם נוסף לצידו, השיב בשלילה.

אקדים ואציין, כי אברהים הודה כאמור, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן, ובבסיסו מסכת עובדתית שפורטה בהרחבה על ידו בחקירותיו במשטרה באשר למעורבותו בפרשיה נשוא הכרעת דין זו, תוך שהומרה עבירת הרצח לעבירת הריגה.

משהובא אברהים למתן עדות בבית המשפט בעניינו של הנאשם, בחר שלא להשיב לשאלות שהופנו אליו, לא הגיב, נותר בתנוחה חסרת מבע כאשר פניו כלפי השולחן וידיו שלובות (עמ' 366-370).

בנסיבות הנ"ל, לבקשת ב"כ המאשימה, הוכרז כ"עד עוין" ובאת כח המאשימה הגישה את אמרותיו במשטרה (ת/266-279), לרבות אמרותיו בפני המדובב (ת/292), כתב האישום המתוקן (ת/262), הסדר הטיעון (ת/262א'), פרוטוקול הדיון הנלווה לו (ת/262ב') ועדותו בבית המשפט במסגרת תפ"ח 42885-07-12 **מדינת ישראל נגד אברהים ספיה** (ת/293), וטענה לקבילותם כראיות, משלגישתה נתמלאו תנאי סעיף 10א. לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות").

בנסיבות האמורות לעיל, נראה כי מן הראוי להביא להלן את עיקרי דבריו באמרותיו במשטרה, וזאת כפי שיפורט להלן.

בהודעה **מיום 20/06/12** (ת/266) נחקר אברהים תחת אזהרה בחשד לעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירות בנשק וכן, שביחד עם אחרים תכנן ורצח את המנוחה.

העד נשאל על היכרותו את המנוחה וסיפר כי ראה אותה פעמיים-שלוש בכפר יאסיף, וכי ביום הירצחה שהה "ביום בנהריה", ומשיצא מהמים, התקשרו אליו בן דודו ו"עוד אנשים" והודיעו לו על הרצח.

העד "לא זכר" אם נהג ברכב הפיג'ו ביום הרצח, אם חלף באותו יום בסמוך לקופת חולים, בזירת הרצח ובשכונת מגוריהם של בני משפחתו, וכן את האפשרות כי נהג ברכב דרך צומת יאסיף לכיוון נהריה, וכן השיב בשלילה בדבר היכרות עם הנאשם. בהתייחס לבהא, טען כי מיום שזה האחרון שוחרר ממאסרו, פגש בו פעם אחת בלבד. משנשאל האם ביום הרצח ראה את המנוחה, השיב כי אינו זוכר והוסיף שנודע לו היכן היא מתגוררת - רק לאחר הרצח.

בנוסף לכך, נשאל העד באשר למספרי הטלפונים הניידים שברשותו וציין את מספר 052-3864723 (להלן: "723") ומספר מכשיר נייד נוסף, אותו לא זכר.

בהודעה **מיום 20/06/12** (ת/267), משהוטח בפניו כי בידי חוקרי המשטרה "ראיות מוצקות" כי האדם שירה במנוחה ירד מרכב הפיג'ו שבשימושו וכי עוד קודם לכן עקב העד אחר המנוחה עד לשעת הירצחה, השיב בשלילה וטען כי אין סיבה שיעשה כן.

בהתייחס לשינויים שביקש מאחרים (אחיו עומרי ואחד, חאלד כיאל) לבצע בחזותו החיצונית של רכב הפג'ו (הדבקת מדבקה והחלפת מסגרת לוחית הזיהוי), השיב כי היה זה לשם "קישוט". בסיומה של החקירה הצהיר על כוונתו "לשמור על זכות השתיקה" עד לבוא עורך דינו.

בהודעה **מיום 21/06/12** (ת/268) החל העד לספר כדלקמן:

"אני יצאתי מהעבודה מכפר מסריק, רציתי להגיע ללימודים באותו יום, ואז בתחנת דלק כפר מסריק, עצר אותי מישהו באמצע הכביש ואמר לי קח אותי לכפר יאסיף יש לו פרצוף מפחיד, אותו אדם אני לא מכיר את שמו ואיני יודע מיהו. הוא לבש חולצה ירוקה והיה לו כובע שחור, הגענו לכפר יאסיף והוא אמר לי להסתובב בכפר יאסיף בכל מיני מקומות [...] את אמירה (המנוחה י' א') אני ראיתי באותם סיבובים, פעם אחת ליד קופת חולים כשהיא הלכה שם, אני לא זוכר איפה הורדתי אותו, אני מפחד מאותו אדם, שיחסל אותי, אני גמור, אני רוצה לספר אבל אני מפחד, אני רוצה שתשמור על ההורים שלי, אני ידעתי ביום הראשון שיגיעו אליי, כי אין מקום שאני לא מצולם, אפילו אמרתי לכולם שלום, אני הבנתי שאני מעורב מהרגע שאספתי אותו אחרי זה, הוא בא לרכב וצעק תעצור כשהגעתי ליד הבנק, ואז הוא עלה לרכב ואמר לי "צא, צא, צא מהכפר" אפילו עשיתי פרסה באין כניסה ליד הבנק, ואז הוא אמר קח שמאלה, לכיוון כפר יאסיף ואז הוא אמר לי משהו "צ'ק, צ'ק, צ'ק' הרגתי אותה עכשיו אני רגוע", היה לו אקדח עם משתיק קול, אחרי זה הורדתי אותו בתחנה בכפר יאסיף ואני ברחתי לים בנהריה. הבחורה הזו יושבת לי על המצפון כבר חודש, אני גם מפחד על האחיות שלי שלא יקרה להן מה שקרה לבחורה הזו" (שם, עמ' 1 שור' 2-5 ועמ' 2 שור' 7-15).

בהמשך הודעתו זו סיפר כי ברשות אותו אדם היה "תיק שחור" אותו הניח על רגליו.

הבאתי מהודעה זו כלשון הכתוב לנוכח השינוי שהסתמן בגרסת העד לאחר שתי הודעותיו הראשונות בהן הרחיק עצמו מרצח המנוחה ושלל כל פרט שהונח בפניו ואשר הצביע על מעורבות שכזו.

בהודעה **מיום 23/06/12** (ת/269), סיפר העד על ראשית הקשר עם הנאשם, ומבלי להזכיר את בהא בשלב זה, סיפר כי נתבקש - על ידי מכר - "לפגוש" מישהו בתחנת הדלק בכפר יאסיף. במפגש זה, שהתקיים ב"שווארמה ג'מיל" ממול תחנת הדלק, סיפר לו האדם שפגש כי הוא מירושלים, וכי הוא מחפש מזה זמן רב אישה אותה הוא רוצה "להחזיר" לבני משפחתה, תוך שהציג בפניו תמונה של "אישה דתיה עם רעלה" ונקודת חן מעל שפתיה. בשלב זה, כך סיפר העד, לא זיהה אותה.

מאוחר יותר, כך סיפר, התקשר אליו האיש שפגש ב"שווארמה ג'מיל" וביקש לפוגשו בחצר השוק של כפר יאסיף. משהגיע למקום עם חברו חאלד כיאל, ראה את אותו אדם עומד בסמוך לרכב מסוג סובארו אימפרזה ועימו אחר, שנהג ברכב. הלה שב וסיפר לו כי הוא עדיין מחפש את האישה שהראה לו קודם בתמונה, ואף הציג בפניו את תמונות שני ילדיה (בן ובת), וסיפר לו כי האישה שינתה את חזותה וכיום הינה בלונדינית ושהיא נוהגת להגיע לשוק בכפר יאסיף.

עוד סיפר, כי משהוצגו בפניו תמונות הילדים, ומשנאמר לו כי כיום האישה "בלונדינית", זיהה העד כי המדובר ב"אמירה" אותה הוא מכיר כ"זרה" החיה בכפר, ואמר לנאשם כי האישה מוכרת לו. בתגובה, ביקשו הנאשם לומר לו היכן היא נמצאת, התעניין במסלול הליכתה, וזאת, לדבריו, בכדי "להשיבה למשפחתה", והעד הסביר לנאשם את מסלול הליכתה.

בשלב זה, הבטיח לדבריו לסייע בידי הנאשם ולצורך המשך הקשר, מסר בידי זה האחרון את מספר הטלפון הסלולארי השני שברשותו (לא ה- 723) שאת מספרו אינו זוכר אולם, לדבריו, שייך לחברת אורנג' ומתחיל בספרות 054, תוך שביקשו כי מעתה ואילך יתקשר למספר הזה.

העד סיפר כי למחרת יום ה-27/05/12, נפגש עם הנאשם ב"שווארמה חאזן" בחיפה, השניים סעדו יחד ולאחר שסיימו לאכול, התקשר הנאשם מהפלאפון שברשות העד, לאחד, מוראד, שהגיע למקום וברכבו "שתי בנות". הנאשם הציג את מוראד כבן משפחתו העוסק בהלוואות, תוך שאמר למוראד כי העד מכפר יאסיף.

העד תיאר את חזותו של מוראד, כך: "צעיר, מקסימום 20-21 לא יותר מזה, יש לו קצת זקן [...] רזה, בגובה שלי פחות או יותר [...] (ת/269, עמ' 7 שור' 209-210).

לדבריו, התקשר אליו אותו אדם בערבו של אותו יום, וזאת בפעם השנייה, ושאל לעיסוקיו למחרת היום בכפר יאסיף. בסיומה של אותה שיחה קבעו להיפגש למחרת בתחנת הדלק בכפר מסריק.

בהגיעו למקום, עלה הלה לרכבו ואת חזותו תיאר, כדלקמן:

"הוא לבש חולצה ירוקה קצרה, מכנסי ג'ינס רגיל, משקפי שמש, כובע שחור 'אני חושב של נייקי', היה לו ביד תיק שחור של חברת 'סיווס' שיש לו סמל וסימן אדום של צלב לבן בריבוע אדום..." (שם, עמ' 3 שור' 56-58).

המשיך ותיאר העד, כי הלה הטיל את מימיו בסמוך לרכב בכפר מסריק, ושב ועשה כן בכניסה לכפר יאסיף. בהגיעם לכפר נתבקש להורידו במרכז הכפר, וכך אכן עשה בסמוך לחנות "סטאר-פון".

כעבור זמן מה, שב הלה והתקשר לפלאפון האחר של העד (לא ל- 723) וביקש כי יאסוף אותו מהמקום שהורידו, ויסיעו לפאתי הכפר. בשיחה זו אף ביקש כי יראה לו את מסלול הליכתה של אותה אמירה, וכך אכן עשה. בהמשך, כך סיפר, אף הוריד את אותו אדם בשכונה בה מתגוררת דודתו הדיל והלך לבקרה.

לדברי העד, בעודו יושב בבית דודתו, הבחין במנוחה הולכת בכביש הפונה לכיוון היציאה מהשכונה, ותוך כדי כך, שוחח עם הדיל על דבר יופיה של המנוחה ובמילותיו "ואמרתי להדיל שבא לי עליה והיא יפה" (שם, עמ' 4 שור' 91).

כעבור זמן מה, לדבריו, התקשר אליו שוב אותו אדם וביקש כי יאסוף אותו. במהלך נסיעתם יחדיו בכביש הפונה לכיוון עכו על כביש 70 לכיוון צומת יאסיף, אמר העד לנאשם כי הוא חושב שראה את המנוחה קודם לכן בכפר יאסיף. משכך, הורה הלה לעד להסתובב ולחזור לכפר יאסיף.

העד ביצע פניית פרסה באמצע הכביש. במהלכה, הבחין במראה בדודו מאמון ספייה נוהג את רכבו תוך שהעד והנוסע עימו שבים לכפר. הפעם, העד הוריד את הנוסע בסמוך לקופת חולים כללית והוא עצמו המשיך בנסיעה. זמן קצר לאחר מכן התקשר אליו הלה פעם נוספת ושב וביקש ממנו לסייע בידו באיתור זיהוי המנוחה באופן שיכנס לקופת חולים כללית על מנת לראות אם המנוחה נמצאת במקום.

העד נעתר לבקשה, נכנס לקופת חולים והבחין בה יושבת. משכך, דיווח טלפונית לשולחו ויצא את המקום. בצאתו הבחין בו, והתיק שברשותו מונח בין רגליו, תוך שהוא מסמן לעד לאות תודה.

בהמשך, כך סיפר, החל בנסיעה לתוך הכפר והבחין במנוחה צועדת מכיוון קופת החולים למקום בו מצאה את מותה, כאשר לפתע הבחין באותו אדם רץ עם התיק שברשותו, בידו אקדח וצעק לעברו לעצור.

המשך ותיאר העד כי הלה נכנס לרכב ובמילותיו: "הוא עלה לרכב למושב לידי והאקדח מכון אל"י ביד ימין שלו ואז ראיתי שיש לו משתיק קול בצבע שחור אבל היה חלוד, קצת חום, הוא אמר לי 'צא צא מהכפר', 'תוציא אותי מפה'" (שם, עמ' 5, שור' 129-130).

ובהמשך:

"הוא אמר לי 'טאח, טאח, טאח' רצחתי אותה (קתלתהא) והוא צוחק" (שם, עמ' 5 שור' 128-130 ו-135-136).

זאת ועוד, העד תיאר, כי במנוסתם מהכפר, החליף אותו אדם את חולצתו הירוקה בחולצה לבנה, וניקה את ידיו בספריי, תוך שהתבטא כי "החזיר את הכבוד למשפחה". במהלך נסיעה זו, לדברי העד, שבר הלה את מכשיר הפלאפון שלו וכירסם את הנחושת שבסיים. כמו כן, ביקש מהעד למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלו, ומשזה סירב, ביקשו למסור לו את כרטיס הסיים של העד ומשעשה כן, שבר אותו הנאשם ואכל את הנחושת.

לדברי העד, אותו אדם התקשר אליו מספר ימים לאחר הרצח "ממספר מזוהה" למספר מנוי 723 של העד, ולאחר שזיהו זה את קולו של זה, אמר לו הלה כי זה מספר הפלאפון שברשותו מעתה, ובימים הקרובים יצור עימו קשר. את מספר הפלאפון הזה, לדבריו, שמר תחילה בזיכרון המכשיר הנייד שברשותו תחת השם "מאזדה 3" ובהמשך רשם את המספר על פתקית, אותה מסר למשמורת אצל אחיו עומרי אשר החביא אותה.

העד נתן הסכמתו להוביל את חוקריו ולהצביע על כל המקומות אותם הזכיר בחקירתו, כמו גם הסכים לזהות את אותו אדם עליו סיפר, במסדר זיהוי חי, אם כי ציין כי הוא מעדיף זיהוי ב"תמונה" ואולם "למרות כל הפחד", כדבריו, הוא מוכן לזהותו במסדר זיהוי חי, גם אם זה יהיה קשה. לבסוף, משנשאל העד אילו פרטים ידועים לו על הרוצח, השיב:

"[...] הוא בערך בגובה שלי, בגיל 40, קרח לחלוטין... צבע עור לבן, עיניים ירוקות...אמר לי שהוא מירושלים.... ובלילה לפני הרצח הוא אמר לי שהוא בא מחיפה ויש מישהו שיביא אותו מחיפה לכפר מסריק" (שם, עמ' 6 שור' 188-190).

בהודעה **מיום 24/06/12** (ת/270), הוטח בפני העד כי הסתיר פרטים מחוקריו, וזה השיב כי הדבר היחיד שאותו לא אמר, היה שמו של אותו אדם שקישר אותו "עם הרוצח", ובתשובה האם המדובר בקרובו חי"ר, כהערת החוקר, והשיב "בהא בכרי מבענה".

פרטים נוספים שמסר העד הראויים לאזכור מהודעה זו, הינם רישום מספר הטלפון הנייד של המכונה על ידו "הרוצח של אמירה חדד", אותו רשם תחת השם "מאזדה 3" ושנמסר כאמור לאחיו עומרי, וכן סיפר כי בנוסף לפתקית זו שנשמרה ב"תוך קופסא מעץ ליד הגז במטבח בקומה שניה של הבית" ביקש מאחיו עומרי אף להחביא עבורו שני טלפונים ניידים, הגם שלדבריו אינם קשורים לרצח המנוחה.

עוד ציין העד את מספר הפלאפון 052-6415668 שלדבריו שייך לבהא, ומספר נוסף השייך לאימו של בהא, ג'מילה, שמספרו 052-6405630 אליו התקשר, בין היתר, על מנת לשוחח עם בהא.

העד שב ונקב במספר הפעמים ובמיקומים, בהם פגש ברוצח המנוחה. הפעם האחת לדבריו, ב"שווארמה ג'מיל" בתחנת הדלק בכפר יאסיף, שם הוצגה בפניו תמונת המנוחה עם רעלה; בפעם השנייה בחצר השוק בכפר יאסיף, שם הוצגו בפניו תמונות ילדי המנוחה; בפעם השלישית ב"שווארמה חאזן" בחיפה; והפעם הרביעית ביום הרצח, כאשר לדבריו מפרק זמן זה ואילך, לא פגש ברוצח.

בהמשך, לשאלת החוקרת האם התקיים מפגש נוסף בינו לבין הרוצח, אישר את הפגישה הנוספת בביתו של בהא בכפר בענה, בה נכחו בהא, האדם שרצח את המנוחה, נהג רכב הסובארו אימפרזה והוא עצמו.

משנשאל העד באשר לתוכנה של הפגישה, השיב שהיא כללה רק סיפורים של הנאשם ובהא על תקופת מאסרם, ובכלל זה, על עבודתם המשותפת במטבח הכלא.

הודעה **מיום 24/06/12** (ת/271) מתחילה בהבעת צער ובקשת סליחה מצד העד תוך שהלה ציין בפני החוקרת כי הוא מבקש "לספר את כל האמת", וחזר על סיפור מפגשו עם בהא (במסגרתו החליפו מספרי טלפונים), בקשתו של בהא כי יפגוש מישהו בכפר יאסיף, מפגשים נוספים שהיו בינו לבין הרוצח וכן על עצם קיומה של פגישה בביתו של בהא בכפר בענה.

יצוין כי בהודעתו זו, סיפר העד על תוכנה האמיתי של הפגישה שהתקיימה בביתו של בהא בכפר בענה, בה תוכנה "חטיפת" המנוחה. פרטים נוספים שהוסיף העד בהודעה זו בקשר עם הפגישה שהתקיימה בביתו של בהא הינם, הוצאת הפלאפונים מהחדר על ידי זה האחרון, כניסת נהג רכב סובארו האימפרזה לחדר בו ישבו וברשותו תיק "סוויס" שחור אותו מסר ל"רוצח" ויצא את החדר. הוא שב על תיאורו של הנהג כ"בדואי" כהה עור וכד', וכן שב וסיפר כי לאחר יציאתו של הנהג מהחדר, הוציא "הרוצח" מהתיק שנמסר זה עתה לידי, אקדח בצבע שחור "9 מ"מ ארוך" ולשאלת העד לשם מה דרוש אקדח לחטיפה, הסביר לו הלה כי היה ומישהו מהכפר יתנגד, ישמש האקדח לשם הרתעה.

באשר ליום הרצח, ה-28/5/12, סיפר כיצד בבוקר אותו יום אסף את ה"רוצח" - אבו ג'אדו" ויחדיו הסתובבו במרכז הכפר, וחזר וסיפר פרט נוסף כי הלה סיפר לו על דבר היותו סובל מסכרת מילדות ומשכך, הוא "משתין כמה פעמים שהיה איתי" (שם, עמ' 3 שור' 49).

בהמשך, תיאר את הורדת אותו "אבו ג'אדו" בכפר, לכתו של העד לבית דודתו הדיל, והסיכום ביניהם כי יאסוף את אבו ג'אדו מאוחר יותר. כמו כן, סיפר כי לאחר צאתו את הכפר, סיפר לאבו ג'אדו כי זיהה את המנוחה זמן קצר קודם לכן, בציינו "זו טעות שאשלם עליה כל ימי חיי, אני מצטער על הטעות הזו", והוראתו של "אבו ג'אדו" לעד לבצע פרסה ולשוב לכפר יאסיף תוך שהוא מוציא את האקדח ומחבר לו משתיק קול. בנקודה זו, ציין, הבין כי הלה "הולך לרוצח אותה".

בהמשך חזר העד על סיפור כניסתו לקופת החולים על מנת לזהות את המנוחה, המפגש לאחר מעשה, ריצת אבו ג'אדו לעברו, שצעק לו "עצור", דבריו כי ירה במנוחה והרג אותה ולשאלתו מה היא לגורל ילדיה, השיב "הם עכשו יהיו אצל המשפחה ויהיה להם יותר טוב מאשר איתה" (שם עמ' 3 שור' 67).

המשיך ותיאר העד כי הלה הוציא מתיקו מחברת, קרע את התמונות שהיו ברשותו (של המנוחה וילדיה) לחתיכות קטנות, עישן סיגריה והחליף חולצה. בסיום הודעתו, העד הביע חשש למשפחתו וביטא את פחדו מבהא, וכן חזר והביע צער והבטיח לסייע לילדי המנוחה.

בהודעה **מיום 28/06/12** (ת/272) סיפר העד כי בשימושו רכב מסוג פיג'ו שנת 2011 בצבע תכלת הרשום על שם אימו וחזר וסיפר כי ברשותו מכשיר נייד שמספרו 052-3864723 מזה מספר שנים, כמו גם מכשיר מסוג "נוקיה".

עוד סיפר העד על קשריו עם בהא עובר לאירועים נשוא כתב האישום ועל פגישתו עימו בכפר ג'דידה, עובר למועד שבו קישר בהא בינו לבין "אבו ג'אדו", כאשר העד מסר לבהא את מספר הפלאפון שלו, ולקח את מספרו של בהא 052-6415668 (אותו רשם בפתק), וכן מספר נייד נוסף שמסתיים בספרות 630.

בהתייחס למנוחה, סיפר העד כי היה רואה אותה בעת שחלפה בשכונת מגוריה, שכונה בה מתגוררת גם דודתו, הדיל, וכי משום יופיה אף התעניין בזהותה ומשכך, התברר לו כי היא אינה תושבת הכפר ואולם מתגוררת בו עם ילדיה.

העד סיפר כי בהא התקשר אליו במהלך חתונתו של בן דודו, חמודי חסן כיאל בכפר ג'דידה והפציר בו לפגוש "אנשים" בתחנת הדלק של כפר יאסיף. במהלך נסיעתו למקום, התקשר אליו שוב בהא אשר כלשונו "היה לחוץ מאוד", ומסר לו את מספר המכשיר הנייד של אותו אדם אותו הוא הולך לפגוש.

העד התקשר לאותו אדם מהמכשיר המסתיים בספרות 723 ובהכוונת אותו אחד, פנה לפוגשו ב"שווארמה ג'מיל" מול תחנת הדלק.

המשיך העד וסיפר, כי בהגיעו למקום הבחין ב"בנאדם שעומד בחוץ, בנאדם זר. הוא היה קרח, לבן, עם משקפי ראייה" שנראה בעיניו כאדם מכובד שאינו עבריון, מבוגר, קצת שמנמן וגובהו פחות או יותר בגובהו העד, בצינו ש"זה אבו ג'אדו שמאוחר יותר רצח את אמירה" שעמד בסמוך לרכב מסוג סובארו אימפרזה (שם, עמ' 6 שור' 172-170).

לעניין המפגש שהתקיים עם אבו ג'אדו בשלב זה, שב וסיפר העד כי הלה הוציא מהתיק שברשותו תמונה של בחורה עם רעלה ולה נקודת חן מעל השפה ושאלו אם היא מוכרת לו. משהשיב בשלילה, נשאל באם הוא יכול לסייע באיתורה, ולאחר שהשיב בחיוב, שב לרכבו.

בהודעתו זו שב וסיפר העד על מפגש נוסף שהיה לו עם אבו ג'אדו. לאחר שפגש בו פעם נוספת ומששאל למעשי במקום, השיב הלה כי באיזור יש גני ילדים ומשכך, יתכן ואותה בחורה שהוא מנסה לאתר מתגוררת במקום, מאחר ולה שני ילדים קטנים.

בשלב זה השיב לאבו ג'אדו כי אומנם הבחין באותה אישה עם ילדים כמתואר על ידו, המתהלכת ברחוב עד להגעתה לכביש הראשי הפנימי שבכפר, והציע להמשיך ולחפשה במקום. בתגובה, השיב אבו ג'אדו, כי מזה מספר ימים הוא מנסה לאתרה במקום, אולם ללא הצלחה, ושאל אם הלה יהיה מוכן לסייע בידו. משזה השיב בחיוב, מסר לו את מספרו הסודי של מכשיר הסמסונג שברשותו (שמסתיים בספרות 037), וביקשו כי מעתה ואילך יתקשר אליו למספר זה.

שב וסיפר העד, כי במהלך אותו יום התקשרו אליו הנאשם ובהא מספר פעמים וביקשו ממנו כי יגיע לביתו של זה האחרון בכפר בענה כדי להכיר את אבו ג'אדו "טוב יותר". תחילה, ניסה העד להתחמק מהמפגש, אולם לבסוף הודיע לבהא כי יגיע.

בהודעתו זו חזר ופירט העד את שהתרחש במפגש זה, תוך שציין כי בתחילתו, בהא לקח את המכשירים הניידים מהנוכחים והוציא אותם מהחדר משום שחשש להאזנה לשיחות הטלפון, ובהמשך, התנהלה שיחה במהלכה התבטא אבו ג'אדו כי הוא מבקש לקחת את המנוחה "חזרה" לביתה וכי "אם זה לא יהיה מרצון, זה יהיה בכוח" (שם, עמ' 11 שור' 342).

בהמשך, כך סיפר, פתח אבו ג'אדו תיק שהיה ברשותו, הוציא מתוכו אקדח שלדבריו "זה האקדח שהיה גם ברצח אבל

אצל בהא הוא היה ללא משתיק קול" (שם, שור' 346-347), והציגו בפניו, ולאחר זאת אף דאג לנקות את כלי הנשק בסמרטוט שהיה ברשותו ולהחזירו לשקית ניילון, תוך שהוא מתבטא כי עליו להיזהר במגע עם הנשק כי הדבר מותר די.אן.אי ולא רק טביעות אצבע.

העד אף נשאל בהודעה זו על אותו בחור אשר נהג ברכב האימפרזה ואשר הגיע עם אבו ג'אדו, ושב לתארו כפי שתואר בהודעתו הקודמת, קרי, גבוה ממנו במקצת, "רזה, שחור נראה בדואי..." (כפי שיפורט בהמשך, הכוונה הינה לאסעד מחמיד, אשר נשכר על ידי מוראד, חתנו של אבו ג'אדו, לשמש כנהגו של הנאשם).

העד חזר וסיפר כי בעודם יושבים בביתו של בהא, נהג סובארו האימפרזה נכנס לבית והביא לאבו ג'אדו תיק מהרכב ובו היה האקדח, שהוצג במהלך המפגש לנוכחים, ויצא מהחדר.

בהודעה **מיום 01/07/12** (ת/273) שבים חוקריו של העד אל תחנות שונות ב"מסלול הקשר" שהתהווה בינו לבין "אבו ג'אדו" (הנאשם שבפנינו), אל השיחות הטלפוניות ביניהם ועל בקשותיו של

זה האחרון מהעד, תיאורו, פרטי לבושו במפגשים השונים, נסיעותיו עימו והכרת מסלול הליכתה של המנוחה, הורדתו בסמוך לתחנות "סטאר-פון" עם התיק שברשותו, ושאר פרטים אליהם נדרשנו בסקירת הודעותיו הקודמות, ובכלל זה לזיהוי המנוחה בקופת החולים, את שהתרחש במפגש שלאחר הירי במנוחה בעת כניסתו של הלה לרכב וכד'.

בשלב זה, הוצג בפני העד סרטון אבטחה כפי שצולם ממצלמת חנות "הלו בייבי" ובו זיהה העד את רכבו בנסיעה לכיוון בנק ערבי בכפר, וכן את הנסיעה ברוורס בהנחיית אבו ג'אדו והיציאה מהכפר. כמו כן, הוצגה לעד השאלה, כדלקמן:

"ש: אני מציגה בפניך כעת חלק מסרטון כפי שנתפס במצלמות האבטחה: " סטאר פון" ביום 28/05/12 מה אתה רואה?"

ת: אני רואה אותי מגיע מהרכב ומוריד את אבו ג'אדו במקום עם התיק שלו, ואז אני רואה אותי ממשיך לנסוע לכיוון השוק ואז מסתובב במקום וחוזר לכיוון הכפר ורואים את זה במצלמה. אני רוצה להגיד לך שזו הפעם הראשונה שאני הורדתי את אבו ג'אדו, (לפני שאני הלכתי להדיל). ואני הורדתי את אבו ג'אדו פה כי הוא אמר שהוא רוצה להיות בתוך הכפר ולראות את המסלול של אמירה.

ש. מה קורה בדיוק בינך לבין אבו ג'אדו מהשלב שאבו ג'אדו נכנס לרכב ואתה מוריד אותו? ת. בהתחלה אבו ג'אדו היה בלחץ, הוא אמר לי: 'תאח, תאח הרגתי אותה' תוך כדי הנסיעה אל מחוץ לכפר, שהיה לו מעצור בנשק, והוא פרק את הנשק והוציא את התרמיל, ושם את התרמיל בתיק שלו, ואז הוא אמר לי 'האקדח עשה מעצור למרות שרציתי להמשיך ולירות בה, לרוקן את הכל' הוא אמר את זה בערבית: 'קונדה אכאמל' שזה אומר שהוא היה רוצה להמשיך לירות בה יעני. הוא שאל אותי אתה חושב שכל מי שמקבל כדור בראש הוא מת, אמרתי לו, כן, ברור, ואז הוא התחיל לצחוק צחוק שמח, שהוא עשה משהו הכי טוב, שהוא מלך העולם, הוא לא פחד לרגע אחד..." (שם, עמ' 6 שור' 246-254 ועמ' 7 שור' 255-258).

בהמשך, חזר העד ותיאר כיצד "אבו ג'אדו" החליף את חולצתו, שבר את מכשיר הטלפון, לעס את הסיים, הוריד את שעון היד שהיה ברשותו בצומת טל אל והשליכו מבעד לחלון הרכב, וכיצד הוריד אותו בצומת כפר יאסיף בתחנת האוטובוס לכיוון עכו.

בפני העד נערך מסדר זיהוי תמונות, ובהתייחס לתמונה מס' 5 השיב "אני לא בטוח אבל הוא דומה לאבו ג'אדו" (הנאשם י' א'), וכך גם בהמשך, "הוא קרוב מאוד לאבו ג'אדו". משהוצגה בפני העד תמונה צבעונית של האדם שבתמונה מס' 5 - "הערת חוקר - לחשוד מוצגת תמונה של החשוד, עדנאן זאדהה (הנאשם י' א') ללא פרטי החשוד וללא שמו, השיב "זהו, זה אבו ג'אדו, זה הרוצח..." (עמ' 8 שור' 314-315).

לעניין זה יוער, כי הנאשם אישר היכרות עם אברהים במהלך עדותו בבית המשפט.

בהמשך העד סיפר על שיחתו הטלפונית עם הנאשם, כשלושה ימים לאחר קטילת המנוחה, רישום מספר הפלאפון החדש של "אבו ג'אדו" תחת השם "מאזדה 3", החלפת סים במכשיר ה"סמסונג" שברשותו, בקשותיו מאחיו ומהאחר להחליף את לוחית הרישוי של הרכב ושב וטען כי המדובר היה לצורך קישוט בלבד.

בסיומה של הודעה זו, שב העד והביע "התנצלות" צער וחרטה על הירצחה של המנוחה ורצון לפצות את ילדיה.

בהודעה **מיום 08/7/12** (ת/274) העד עומת עם גרסתו למול גרסאותיהם של בהא ואסעד ועמד על דעתו כי אמת דיבר. בנוסף לכך, הביע נכונות לקיים עימות עם בהא, אם כי ציין כי הוא "מפחד מזה", כלשונו.

בהודעה **מיום 12/07/12** (ת/275), שנגבתה מהעד לאחר העימות שנערך בינו לבין הנאשם, נתבקש העד להבהיר פרטים שונים אשר עלו ממחקרי התקשורת בשיחות שהתקיימו בינו לבין הנאשם (הודעתו **מיום 17/07/12** (ת/276) בעיקרה התייחסה לחשד לעבירות של סחר באמל"ח).

בהודעה **מיום 17/07/12** (ת/277), נתבקש העד לשוב וליתן פירוט על הפגישה שהתקיימה בביתו של בהא, בה השתתפו העד, הנאשם ובהא.

העד שב וסיפר כי בהא דחק בו להגיע למפגש בשיחות טלפון רבות ולאחר הגעתו, בהא אסף את הפלאפונים מהנוכחים ובהמשך, הנאשם פנה לעד וביקש את עזרתו לזהות את "האישה" בכפר. כן שב וציין כי בשלב כלשהו של המפגש, נכנס "הבחור" שנהג את רכבו של הנאשם, הניח לידו את "התיק השחור" ויצא מהחדר.

עוד שב וסיפר, כיצד הוציא הנאשם את האקדח מהתיק, ומששאל אותו העד לשם מה דרוש האקדח באם המדובר בחטיפה, השיב "כדי שישמש להרתעה".

כמו כן, נשאל העד באשר להחלפת מספר המנוי 037 למנוי 790, בשעות הבוקר של יום הרצח ה- 28/05/12. לדבריו, בבוקר הרצח, מששב הנאשם ונכנס לרכבו לאחר הירי במנוחה ובאומרו "טאח טאח טאח הרגתי אותה" ופרק את המעצור בנשק, הבחין כי הלה "לועס" את כרטיס הסיים שלו ושבר את המכשיר הנייד לחתיכות. או אז, ראה כי אף מכשיר ה"סמסונג" השייך לעד, נמצא בידי הנאשם בנפרד מכרטיס הסיים וביקש ממנו שלא ישבור לו את המכשיר כי הוא "יקר" לליבו.

משכך, הנאשם החזיר לו את המכשיר עם כרטיס הסיים. לדבריו, בשלב זה, סבר כי המכשיר הוחזר לידי יחד עם אותו כרטיס סים שהיה במכשירו, ומשלא כך היה, נכנס לחנות בג'דידה מאוחר יותר ורכש כרטיס סים נוסף תוך שהוא מחליף שוב את הסיים במכשיר הסמסונג.

יחד עם זאת, העד לא ידע להשיב כיצד זמן קצר לאחר הרצח מנוי 037, שהיה במכשירו לפני הרצח, שב לפעולה.

אברהים אף יצא עם חוקריו והצביע להם על המקומות בהם פגש את הנאשם ובהא, תוך שהוא מספר את גרסתו ואת חילופי הדברים שהתקיימו בינו לבין השניים האחרים, בכלל זה, התבטאויותיו של הנאשם מיד לאחר מעשה הרצח, עת אסף אותו ברכבו מזירת האירוע (ראה דו"ח הובלה והצבעה ת/279 ותמליל ת/279ב').

כך סיפר תחילה, כיצד, עובר לקטילת המנוחה התבטא הנאשם בפניו: "... אמר לי התפקשש היום חשבתי שאמצא אותה" (ת/279 עמ' 3 שור' 19).

בהמשך, לאחר ששיתף את הנאשם בידיעה כי ראה את המנוחה זמן קצר קודם לכן והשניים שבו בנסיעה על עקבותיהם, הוריד את הנאשם בקרבת מקום ולאחר זאת, הבחין בו כשהוא רץ עם האקדח והתיק ביד, והורה לו לעצור והלה עלה לרכב, הנשק בידו וביקש ממנו להוציאו מהכפר.

המשיך וסיפר העד, כדלקמן:

"הוא אומר לי תיסע תוציא אותי מהרכב אבל פה הוא כבר אמר לי 'טאח טאח טאח' הרגתי אותה והוא היה... הוא היה צוחק, צוחק..." (ת/279 עמ' 22 שור' 14-12).

ובמקום אחר:

"...הוא היה שמח בדרגה שאתה לא יכול לתאר לעצמך, אף פעם לא ראיתי בנאדם שמח ככה, ולא צוחק בצורה הזו, הוא אמר לי כמו משהו רגיל, בערבית צוחק: מה זה?
כמו משהו רגיל בשבילו, יעני, שיהרוג בנאדם, משהו כיף לו שהוא עשה" (שם, עמ' 22 שור' 39-36 ועמ' 23 שור' 2-1).
עמוד 17

בהמשך תיאר העד כיצד הנאשם החליף את חולצתו הירוקה בחולצה לבנה אותה החזיר לתיקו.

בהא בכרי:

עד זה, כאמור, היה שותפו של הנאשם לכתב האישום שבפנינו ובתום שמיעת הראיות בעניינו, הונח בפנינו הסדר טיעון ומסגרת ענישה כפי שצויין לעיל.

מעד זה נגבו מספר הודעות במשטרה וזאת לאחר שנחקר תחת אזהרה, ועיקריהן יפורטו להלן;

בהודעה **מיום 20/06/12** (ת/160) לאחר שהודע לו דבר החשד המיוחס לו, טען כי אינו יודע במה מדובר ואין לו ולא כלום עם הפרשייה הנחקרת, וכי על דבר הירצחה של המנוחה שמע ברדיו, לא ידע במי המדובר ואף לא ברר זאת, וזאת בשל תכיפות מקרי הרצח המתרחשים.

בהמשך נשאל על מספרי הטלפון הניידים שברשותו וברשות בני משפחתו, והשיב כי המספר שמשמש אותו הינו 052-6405630 (להלן: "630"), מזה כ- 5-6 שנים, ובו הוא אף משתמש מיום שחרורו מהכלא.

באשר לטלפון נייד נוסף הנמצא ברשותו, השיב כי המדובר במכשיר "זרוק" במגירה. כך גם ביחס לכרטיסי סים שנמצאו בכספת בביתו, הכחיש כי הם שייכים לו, כמו גם מכשירי טלפונים ניידים נוספים שנמצאו במקום.

בהודעתו זו, נשאל העד באשר להיכרות מוקדמת עם "בחור בשם עדנאן זאהדה" והשיב כי אין לו קשר עימו מלבד "שלום שלום מה עניינים", ואינו יודע עליו דבר.

לכשנשאל האם הלה התקשר אליו לאחר שחרורו מהכלא, השיב בחיוב "פעם אחת, לפני כשבוע לערך", שיחה שהתנתקה, ובהמשך העד אף הזמין אותו לקפה היה וישהה באיזור מגוריו.

משנשאל האם הלה הגיע לבקרו יחד עם אברהים, השיב בשלילה.

בהודעה **מיום 24/06/12** (ת/163) אישר בהא כי הכיר את הנאשם בשם "עדנאן אבו ג'אדו", בעת ששימש טבח בכלא "צלמון" וכונה "אבו ג'אדו" ולאחר זאת, תיאר חזותית וציין כי הוא במקור מירושלים.

עוד אישר כי הוא מכיר את עורסאן (בעלה של המנוחה י' א') מבית הכלא, וכי היה פוגש בו בעבודה במטבח, אולם למעט ברכת שלום, לא היה ביניהם דבר.

משנשאל האם קיימת היכרות בין אברהים לנאשם, השיב "אולי" ו"יכול להיות", והתריס בפני החוקרים כי הם אמורים לדעת, תוך שהכחיש כי הוא היה זה שהכיר בין השניים.

בהמשך הכחיש העד קשר לרצח המנוחה וטען כי אינו יודע דבר על כך, ושב וטען כי שיחתו עם הנאשם בעת שזה התקשר אליו היתה לעניין חיפושיו של הנאשם, אחר אדם החב לו כספים ורצונו להסתייע בתושב כפר יאסיף לאיתורו ויצירת הקשר עם אברהים לצורך כך.

בהודעה **מיום 02/07/12** (ת/155) נשאל בהא תחילה באשר לחובותיו הכספיים ואופן טיפולו בהם, וכן על אירוע הקטטה בו היה מעורב בכלא "מעשיהו" ומעברו לכלא "צלמון". הוא שב ואישר את היכרותו את הנאשם ושבתם יחד בכלא "צלמון" (ועבודתם בצוות המטבח של הכלא) ואף סיפר כי לאחר שהנאשם - אותו כינה "אבו ג'אדו" - השתחרר מהכלא, יצר עימו קשר לטלפון המסתיים בספרות 630, ואמר לו שהוא רוצה לשתות איתו קפה בביתו בכפר בענה.

לדבריו, הנאשם הגיע לביתו ברכב מסוג סובארו אימפרזה, יחד עם אדם אחר, אסעד, שנהג את הרכב. במהלך אותה שיחה, הציע לו הנאשם כי יעסקו יחד בסחר ברכבים או בהלוואות בריבית. לאחר מכן, יצא הנאשם לדרכו בשל אירוסי בתו, לא לפני שהנאשם סיפר לו כי הוא הולך לעסוק בסחר ברכבים.

כעבור יומיים, שב הנאשם והתקשר אליו לנייד המסתיים בספרות 630, שאל למקום הימצאו, ומשהשיב כי הוא בביתו, אמר לו הנאשם כי הוא זקוק לעזרה מאחר ותושב כפר יאסיף חייב לו כסף ושאל אם הוא מכיר מישהו אשר יכול לסייע לו. משכך, הציע את שירותיו של בן דודתו, "אברהים" מבלי לנקוב בשם משפחתו של אברהים, ואמר כי הוא ידאג ליצור עימו קשר. משהתקשר לאברהים, זה נתן הסכמתו והעד תיאם מפגש בין השניים כעבור זמן קצר.

המפגש הנוסף בין הנאשם לאברהים, לדברי בהא, התקיים בביתו אליו הגיע הנאשם ברכב אימפרזה, כמו גם אברהים. לאחר שערך היכרות ביניהם, ניגש להכין קפה, ולאחר מכן יצא למכולת שבסמוך לביתו לצורך רכישת בקבוקי שתייה. מששב לחדר לכבדם, הבחין כי אברהים מראה ל"אבו ג'אדו" תמונות של נשקים בטלפון שלו ואומר "תביא לי אחד קטן, נתחלף נסדר אותך" והלה השיב "כן, בסדר, נסתדר" (שם, בעמ' 6 שור' 158-159). משהנאשם קם ללכת לדרכו, מסר לו אברהים מספר טלפון נייד שישמש אותו.

בהודעה **מיום 09/07/12** (ת/167) הוטח בפני העד כי יש בפרטים שמסר אברהים כדי לסבכו בתכנון וברצח המנוחה, ועל כך השיב כי אין לו שום קשר לאירוע, וכי האמור בהודעתו של אברהים שקרי ואינו יודע, כלשונו, "למה הוא מפיל עליי דברים".

באשר לביקוריו של הנאשם, טען כי זה התקשר אליו באחד הימים, אמר כי הוא בדרכו לאחד, דבאח, והזמין עצמו לקפה. בהודעה זו, הרחיק עצמו בהא מיצירת הקשר בין אברהים לנאשם וטען, כי למעשה הופתע מהופעתו של אברהים בביתו.

כך גם הרחיק עצמו מהפגישה ותוכנה שהתקיימה בביתו, וטען כי הותיר את השניים לשוחח ביניהם, בעוד הוא פנה להכין להם קפה בקומה אחרת בביתו, ואף יצא למכולת השכונתית לרכוש שתייה. בשובו, כך סיפר, הבחין באברהים "מראה תמונות של נשק בפלאפון שלו לאבו ג'אדו" ובהמשך אף מוסר לו מספר סלולארי ומבקשו שלא ישתף את העד במספר זה, מאחר ואינו יודע עליו (שם, עמ' 2 שור' 33).

בהתייחס לגרסת אברהים המסבכת אותו, טען כי הלה "ממציא דברים, הוא שקרן ולא יודע, אני בהלם ממנו שהוא מביא דברים עליו" (עמ' 2 שור' 41-42).

כמו כן, הכחיש בהא פרטים נוספים שנמסרו על ידי אברהים, ובכלל זה, נסיעתם המשותפת בכפר לאחר אותה פגישה, בקשתו מאברהים לעדכנו לאחר "החטיפה" על מנת שידאג להיות מצולם בחברת אחרים לצורך "אליבי", לקיחת הטלפונים מהמשתתפים בפגישה בביתו וכן כי הנאשם הציג בפניהם אקדח אותו הוציא מתיקו.

על שיחתו עם "אבו ג'אדו" בביקורו אצלו, טען כי שיחה זו נסבה על סחר ברכבים, ומשהוצגו בפניו מחקרי תקשורת על שיחותיו עם אסעד, נהגו של הנאשם, טען כי היה זה בשל היות מכשיר הנייד של הנאשם כבוי, ומכל מקום, כל חפצו בשיחות אלה היה "לסדר אותו" למאן דהו העובד יחד עימו.

בהמשך טען כי היה זה "אבו ג'אדו" שיצר עימו קשר, מסר לו כי הוא בכפר יאסיף לצורך איתור אדם החייב לו כסף ושאל האם הוא מכיר מישהו מהאיזור שיכול לסייע בידו, ומשכך יצר קשר עם אברהים שהביע נכונות לעשות כן, ואף מסר לו את המספר הסלולארי של אבו ג'אדו.

מכל מקום, טען כי שיחותיו עם אבו ג'אדו נסבו על סחר ברכבים והלוואות בריבית.

בהודעה **מיום 16/07/12** (ת/158) הוצגה לעד תמונה של אדם, אותו זיהה כ"עדנאן זאהדה", ואשר מכונה "אבו ג'אדו" (ראה תמונה מצורפת להודעה זו).

העד שלל סכסוך כלשהו בינו לבין אבו ג'אדו, אסעד ו/או אברהים, ומשהוטח בפניו כי זה האחרון סיפר על מעורבותו של העד בתכנון וברצח המנוחה, השיב כי המדובר בדברי שקר וכי אברהים לא שיתף אותו באשר לקורות בינו ובין "אבו ג'אדו" וכי הוא רוצה "להפיל עליו".

כך, גם הכחיש את דבר הוצאת המכשירים הניידים מהחדר במהלך הפגישה המשולשת ביניהם והסתרתם, ובכלל זה, סגירת הוילון והדלת תוך שהוא מתבטא "אל מוהם" ("העיקר" י' א') עובר להצגת הנשק, שמאוחר יותר שימש לרצח המנוחה וטען כי המדובר בדברי שקר, וכי לא ראה נשק כלשהו מאחר והיה מחוץ לחדר לצורך הכנת הקפה.

משעומת עם פרטים נוספים באשר להתנהלותו בסמוך לאחר מכן, ובכלל זה, נסיעתו המשותפת ברכב עם אברהים ודבריו כי יתקשר אליו "לפני המקרה של נסרין (המנוחה י' א')" כדי שידאג לעצמו לאליבי, השיב בשלילה, ולאחר שעומת עם הטענה כי נסע עם אברהים ברכב לאחר הפגישה עם "אבו ג'אדו", השיב כי הוא שומר על זכות השתיקה באומרו, "לא רוצה לדבר ואני עייף" (שם, עמ' 2 שור' 39) ומכאן ואילך, לעיתים השיב לשאלות שהופנו אליו ולעיתים השיב כי הוא שומר על זכות השתיקה, אך יחד עם זאת, לשאלה:

"כשהייתם בכלא צלמון, האם עבדת ביחד עם עורסאן מוסראתי?
ת: אני עבדתי בפירוק מקררים, ועורסאן עבד ביחד עם עדנאן (הנאשם י' א') במטבח של הסגל"
(שם, שור' 43-44).

בהמשך ציין החוקר כי העד התחיל לבכות ואמר כי אינו רוצה לדבר יותר.

בסיומה של הודעה זו, משנשאל האם ברצונו לספר דבר מה, חזר וסיפר כי בפגישה בביתו שמע את אברהים ואבו ג'אדו מדברים על כך שהם יביאו אחד לשני נשקים "אחד גדול ואחד קטן" וטען כי לא הביא נשק לנאשם ולא ראה נשק בפגישה זו, ואף לא דיבר "על העניין של הבחורה" (שם, עמ' 4 שור' 92).

בהודעה **מיום 18/07/12** (ת/170), הכחיש בהא כל מעורבות בקטילת המנוחה וטען כי אין לו דבר להוסיף על גרסתו בחקירותיו הקודמות. כמו כן דחה חשד למשלוח מסרים מאיימים יחד עם אבו ג'אדו לאברהים במהלך שהותם בבית מעצר קישון.

בהתייחס לגרסת אברהים שב וטען כי זו שקרית וכי הקשר עם אבו ג'אדו כל כולו היה רצונם המשותף לעסוק בסחר ברכבים.

בהא ניהל, כאמור, הליך הוכחות ובמהלך פרשת התביעה, ביום 14/10/13, הגיעה המאשימה להסדר טיעון עימו (ת/287א'). ההסדר אושר, ובמסגרתו חזר בו מכפירתו, הודה בעובדות כתב אישום מתוקן (ת/287), הורשע בקשירת קשר לחטיפה, עבירה לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, ונגזר עליו עונש מאסר בפועל של 14 חודשים ו-24 יום.

כמו כן, נעתרנו לבקשת המאשימה והורנו על הפרדת הדיון בעניינו של הנאשם מעניינו של בהא - שהוסף כעד ברשימת עדי תביעה.

יצוין, כי במסגרת הסדר הטיעון, הודה בהא בכתב אישום שכלל מסכת עובדתית שעלתה מחקירתו ומחקירת אברהים בקשר בינם ובין הנאשם ובכלל זה, בקשת הנאשם לסייע לו באיתור המנוחה, מהות הפגישה בביתו בכפר בענה (בה נאמר לאברהים להראות לנאשם את מסלול הליכתה של המנוחה, להצביע עליה ולעמת את זהותה), דברי הנאשם בדבר רצונו להשיב את המנוחה למשפחתה והצגת האקדח בפניו ובפני אברהים, ובסיום הפגישה הנסיעה ברכבו עם אברהים בכפר בענה.

יצוין, כי לפני אישור הסדר הטיעון, פנה בית המשפט לבהא, והלה אישר כי סנגורו הסביר לו את תוכן ההסדר, הביע את הסכמתו לאמור בו, וביקש לחזור בו מכפירתו, וכלשונו "עורך הדין נבואני הקריא לי את כתב האישום המתוקן אני הבנתי ואני מודה" (ת/287ב', עמ' 296, שור' 1-2 לפרו').

זאת ועוד, בהא פנה לבית המשפט וצוין "אני מתנצל" (עמ' 297, שור' 9-10 לפרו').

בא כוחו של העד אישר אף הוא בפנינו, כי הקריא לבהא את כתב האישום המתוקן בעניינו, וכי הלה הבין את תוכנו ומודה במיוחס לו (עמ' 295, שור' 25-26 לפרו').

בעדותו בבית המשפט - כעד תביעה - טען העד כי לא קרא ולא הבין את עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה. לדבריו גרסתו האמיתית היא זו שמסר במשטרה, ובתגובה לשאלת ב"כ המאשימה "אמרת שאתה מצטער על מה שקרה" השיב "יש הרבה דברים להצטער עליהם" (עמ' 417, שור' 29-32 לפרו').

יוער, כי העד לא הכחיש כי עורך דינו פנה לבית המשפט, בנוכחותו, והצהיר כי הסביר לו את מהות ההסדר, והלה הבין את תוכנו ואת האמור בו וביקש לאפשר לו לחזור מכפירתו, ואף שבית המשפט פנה אליו בשאלה אם הבין את עובדות כתב האישום המתוקן והשיב בחיוב, ואולם טען כי היה זה משום שחפץ להשתחרר מהכלא ולבנות את חייו מחדש.

בעדותו בבית המשפט בהא סיפר כי הכיר לראשונה את הנאשם במהלך שהותם ועבודתם יחדיו במטבח כלא "צלמון" ואף שהה עימו יחד בתא. כמו כן, ציין כי הכיר את הנאשם על פי כינויו "אבו ג'אדו" ויחד עימם בכלא שהה עורסאן מוסראתי (בעלה של המנוחה י' א').

כמו כן, סיפר כי הזמין את הנאשם לשתות קפה בביתו בכפר בענה לאחר שזה השתחרר מהכלא, ולפגישה הגיע הנאשם יחד עם אחד, אסעד, שנהג ברכב סובארו אימפרזה.

משנשאל בהא מה רצה ממנו הנאשם השיב "לא זוכר". משכך, ביקשה ב"כ המאשימה לרענן את זכרונו של העד מהאמור בהודעותיו במשטרה שם סיפר כי הנאשם התבטא בפניו במילים "היום אני יש לי כסף, אני יכול לתת לך הלוואות בריבית, רכבים, יש לי רכבים והלוואות בריבית". תחילה השיב שאינו זוכר, אולם בהמשך "נזכר" וטען כי לא נענה להצעתו של הנאשם.

לדברי העד, הנאשם ביקר בביתו "פעמיים או שלוש", כאשר ביום ה- 26/05/12 שב והתקשר אליו הנאשם למספר הפלאפון 630, סיפר לו כי הוא שוהה בכפר יאסיף על מנת לגבות חוב כספי וביקשו להכיר לו אדם שיכול ללוותו לבית החייב. בתגובה, השיב העד כי קרוביו מתגוררים במקום והבטיח לשוב וליצור עימו קשר.

הוסיף וסיפר העד כי יצר קשר עם בן דודו אברהים ספיה וביקשו לסייע למכר שלו, "ירושלמי" שמגיע מרחוק, ותיאם עם

השניים כי יפגשו בתחנת הדלק בכפר יאסיף, ולצורך כך אף מסר לנאשם את מספר הטלפון הנייד של אברהים.

בהמשך, סיפר על המפגש בביתו, שהתקיים בו ביום, אליו הגיעו אברהים, הנאשם ונהג רכבו אסעד תוך שהוא מרחיק עצמו מהשיחה שהתקיימה בצינו כי פנה להכין קפה לאורחיו, ומששב, ראה את אברהים "מראה תמונות של נשקים בטלפון שלו לעדנאן (הנאשם י' א') " ובתגובה לדבריו, פנה לאברהים וביקשו להימנע מ"דיבורים על נשקים" וכעבור זמן קצר, פנה הנאשם לדרכו, לא לפני ששמע את אברהים אומר לו "את המספר שנתתי לך, אל תיתן לבהא" (עמ' 423 שור' 16 לפרו').

בתשובה לשאלות באת כח המאשימה תוך שהוא נסוג מהודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר הטיעון, טען כי בפגישה שהתקיימה בביתו בכפר בענה, בתאריך 26/05/12, לא דובר על חטיפת המנוחה; הנאשם לא הוציא מתיקו אקדח ולא החזיקו במהלך הפגישה; העד לא נטל את הטלפונים הניידים מהנוכחים בפגישה, וכלשונו "לא היה נשק, לא היה לו תיק, לא הוציא נשק [...] כל זה אמרתי כדי שאני אלך הביתה" (עמ' 425, שור' 23-26 לפרו', עמ' 426, שור' 1-9 לפרו').

העד אישר כי איש הקשר "אבו ג'אדו", המופיע במנוי 630 השייך לו, מתייחס לנאשם.

בהתייחס לביקורו של אברהים בביתו, טען כי היה זה ביוזמתו של זה האחרון, שטען כי הוא מבקש לבוא לבקרו מאחר ולא ביקר אותו מאז שחרורו מהכלא, ודחה את גרסת אברהים כי העד היה זה שדחק בו לבוא למפגש זה.

עוד סיפר, כי בעבר סייע לנאשם לגבות חוב מאחד, עלי מאבו סנאן תוך שפנה לאחד, דין מישלב - המתגורר באבו סנאן - וביקש ממנו לסייע לנאשם לגבות את החוב.

משנשאל על ידי ב"כ המאשימה, מדוע לא סיפר בחקירותיו במשטרה שפנה בשעתו לדין מישלב בכדי שיעזור לנאשם לגבות את החוב, השיב כי לא נשאל על כך. בהמשך, משעומת עם העובדה כי נשאל לגבי זהות החייב, השיב תשובה עמומה כי לא נקב בשמו, אלא תיאר באופן כללי את עובדת הגשת העזרה לגביית החוב.

בתשובה לשאלת בא כוח הנאשם טען כי אומנם אינו יכול להצביע על סכסוך כלשהו עם אברהים אשר יביא את הלה להפלילו, ואולם, לדבריו, אברהים עשה כן "כדי להציל את עצמו".

אסעד מחמיד

העד אסעד מחמיד סיפר בהודעתו במשטרה **מיום 04/07/12** (ת/235), כי הינו חברו של מוראד מרעי (ארוס בתו של הנאשם) וכי באחד הימים מוראד פנה אליו וביקש, מה שהגדיר כ"טובה", את מספר תעודת הזהוית ומספר רישיון הנהיגה שלו וזאת לצורך שכירת רכב אשר ישמש את הנאשם "להכרת הצפון" וכי המדובר "בשלושה ימים של טובה" שבהם יסיע

את הנאשם לכפרים ובכלל זה, לכפרים יאסיף, בענה, מג'דל כרום ואחרים, וזאת יעשה על פי הנחיית הנאשם.

בהמשך סיפר כי למחרת היום נתבקש על ידי מוראד להסיע פעם נוספת את "חמו" ובהגיעו למקום, הבחין בזה האחרון יושב ברכב ועימו "תיק גדול שחור", ובמהלך אותה נסיעה, התקשר הנאשם אל בהא וביקש כי ישלח מישהו לפוגשו בתחנת הדלק בכפר יאסיף, ולמקום הגיע הבחור הג'ינג'י (אברהים י' א') שעל פי הכוונת הנאשם הגיע לשווארמה ג'מיל בכפר יאסיף והשניים נפגשו שם.

עוד עולה מהודעה זו של אסעד, כי הנאשם היה נכנס למרכולים בכפר יאסיף, בבענה ובכפרים סמוכים ומצלם את הקופאיות, מאחר ולדבריו הוא יודע כי הבחורה אותה הוא מחפש "עובדת כקופאית".

הנאשם ביקשו כי יסיעו תחילה לכפר יאסיף. לאחר שהגיעו לכפר יאסיף והסתובבו שם, נסעו לכפר בענה לבקר את חברו של הנאשם מהכלא, בהא בכרי. לאחר מכן, נסעו שוב לכפר יאסיף, ושם שאל הנאשם עוברי אורח היכן מצויים גני הילדים בכפר ואלה כיוונוהו לשני גני ילדים. לדבריו, לאחר מכן שבו לבענה, ומשם לחיפה.

עוד סיפר, כי בתאריך 26/05/12, מששאל את הנאשם באשר למעשיו "האמיתיים" בצפון, הראה לו הנאשם "תמונה של בחורה עם מטפחת שחורה", ואמר לו שהוא מחפש את הבחורה שבתמונה, שלדבריו לקחה ממנו כסף וברחה. הנאשם ביקשו כי לא יספר מאומה למוראד, וכלשונו:

"ואז הוא הראה לי את התמונה שלה [...] והיא לובשת מטפחת שחור [...] אמר לי תשכח [...] רק אתה תסיע אותי לאן שאני אומר לך [...] אמר לי אל תספר לו (למוראד י' א') כלום [...] (ת/235ב', עמ' 28-29 לתמליל החקירה).

עוד אמר לו הנאשם, כי כיום הבחורה ללא מטפחת, אלא עם שיער בלונדיני, יש לה שני ילדים בגן, ולדבריו, הנאשם נכנס לסופרים בכפר יאסיף וצילם קופאיות בניסיון לאתר את הבחורה.

לגרסת אסעד, מספר פעמים הסיע את הנאשם לביתו של בהא, כאשר רק בפעם השנייה נכח במקום גם אברהים.

אסעד אישר כי הנאשם היה לוקח איתו "תיק גב בצבע שחור גדול" ולדבריו, במפגש בו נכח אברהים הנאשם ירד מהרכב ביחד עם התיק, וזאת בניגוד לגרסת אברהים כי היה זה אסעד, שהכניס את התיק למפגש מאוחר יותר.

עוד ציין כי הנאשם לא נתן לו "לגעת בתיק" (שם, עמ' 10 שור' 294-295).

משהסתיים המפגש בשווארמה ג'מיל שבצומת כפר יאסיף, נסע הנאשם עם אברהים ברכבו והעד נשאר במקום,

ומששבו כעבור כמחצית השעה נסע העד יחד עם הנאשם מהמקום.

לפני סיום חקירתו הראשונה, הוקרן לעד סרטון ובו הוא זיהה את "אבו ג'אדו" (הנאשם י' א') וזאת לאחר שהוא נשאל ומשיב:

"ש. אני מראה לך סרטון, האם אתה יכול לזהות לי את האדם היורד מהרכב או את הרכב. ת. זה אבו ג'אדו במאה אחוז, אני מזהה אותו מההליכה שלו, מהמכנסיים שלו וגם עכשיו נזכרתי גם מהחולצה שהוא לובש אני מזהה אותו כי אותה חולצה הוא לבש כשהיה יחד איתי, המכנסיים שלו שמתי לב אליהם שהם מתאימים לגובה שלו, אך הכובע זו פעם ראשונה שאני רואה אותו, וגם לפי הגובה שלו אני מזהה אותו" (ת/235 עמ' 11 שור' 341-345).

בהודעה **מיום 06/07/12**, (ת/236) שבו חוקריו של אסעד ושאלו על נסיעותיו עם הנאשם והנחיותיו של זה האחרון באשר ליעדי הנסיעה, והחיפוש אחר המנוחה. אסעד שב וסיפר, כי לאחר המפגש ב"שווארמה ג'מיל", נסע הנאשם עם הבחור הג'ינג'י (אברהים י' א') ברכבו של האחרון, ומששבו, הסיע את הנאשם בכפר יאסיף התקשר הנאשם לג'ינג'י או לבהא ואמר איבדתי את המקום, שכחתי איפה המקום.

בשלב מסוים אסעד שב וסיפר, כי שאל ישירות את הנאשם מה הוא מחפש כבר יומיים והלה השיב כי הוא "מחפש בחורה שלקחה ממנו כסף", הוציא מארנקו תמונה ושאל אותו באם הוא מכיר אותה.

בהתייחס לפגישה השנייה, סיפר כי שמע את הנאשם וה"ג'ינג'י (אברהים י' א')" משוחחים, תוך שזה האחרון מסביר לנאשם את מסלול הנסיעה, ואמר לו שלא יעזוב את המקום "[...] כי בשעה 16:00 היא (המנוחה י' א') אמורה לבוא לקחת את הילדים שלה מהגן".

משחלפה השעה 16:00, שאל הנאשם ילד תושב כפר יאסיף "מתי הילדים יוצאים מהגן", ומשהילד השיב לנאשם כי הילדים "עזבו מזמן", אמר לו הנאשם כי ייסעו לביתם.

יצוין, כי העד הוביל את חוקריו והצביע על כל המקומות שציין בהודעתו זו (ת/277א').

אסעד אישר כי טלפון מסוג נוקיה (מספר ברזל 352701/04/290495) היה מכשירו הסלולארי בתקופה בה הסיע את הנאשם לצפון (ת/234).

בעדותו, נשאל אסעד באשר לגרסה אותה מסר בהרחבה בהודעותיו במשטרה, ותשובותיו סתרו באופן מהותי את הנאמר על ידו בהודעות אלה.

כך טען תחילה, כי אינו יודע מיהו חמו של מוראד חברו, התכחש לזיהוי הרכב אותו זיהה בסרטון שהוצג לו במשטרה וטען עמוד 25

כי "זה היה מפחד", השיב כי אינו יודע לאיזו מטרה הסיע את הנאשם וטען כי במהלך חקירתו היה "בלחץ".

בהמשך, ביקש לומר לבית המשפט דבר מה באופן חופשי, ובין היתר אמר:

"[...] אני לא יוצא מהבית, אני מפחד, אני כל הזמן ככה (העד מזיז את ראשו לצדדים כמפחד שמחפשים אותו) אני גם יודע שמחפשים אותי, אני פה בחיפה לבד, אחי בכלא, ההורים שלי חזרו לכפר שלהם ג'יסר" (עמ' 305 שור' 24-25 לפרו').

משנמצא כי תשובותיו של העד, כאמור, סותרות באופן מהותי את האמור בהודעותיו במשטרה, הוכרז העד כ"עד עויין" לבקשת ב"כ המאשימה. באת כח המאשימה הגישה את הודעותיו (ת/235, ת/236, ת/237) וצינה כי בבוא העת תבקש להעדיף את האמור בהן על פני דבריו בבית המשפט, בהתקיים תנאי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות.

בהמשך, נדמה היה כי העד "שכח" את כל שסיפר במשטרה, ולנוכח השאלות וההטחות שהופנו כלפיו הרבה לומר כי אינו זוכר, שתק, הרכין ראשו והפגין פחד.

העד שתק משנשאל האם הוא זוכר כי סיפר במשטרה, שבנסיעתו הראשונה עם הנאשם לצפון, היה לנאשם "הכי חשוב" לנסוע תחילה לכפר יאסיף (עמ' 308, שור' 3-7 לפרו').

העד טען כי אינו זוכר שהנאשם הראה לו תמונה של בחורה עם מטפחת שחורה, ואמר לו שהוא מחפשה בכפר יאסיף; כמו כן, העד שתק, הרכין ראשו ונראה מפוחד משנשאל האם הוא זוכר כי סיפר במשטרה כי הנאשם אמר לו שכיום הבחורה ללא מטפחת, אלא עם שיער בלונדיני ויש לה שני ילדים בגן (עמ' 310, שור' 17-32 לפרו').

תחת זאת, סיפר כי המציא את הדברים במשטרה, משום שחוקרו אמר לו שאם לא יספר משהו משכנע ייכנס ל-11 שנה בכלא. ומשנשאל מדוע נקב דווקא במטפחת שחורה, השיב "זה מה שיצא לי" (עמ' 310, שור' 12-13 לפרו', עמ' 377, שור' 18-31 לפרו').

בנוסף טען העד, כי אינו זוכר כי הנאשם התקשר לבהא וביקשו שישלח אליו אדם שמכיר את כפר יאסיף; ואינו זוכר כי לאחר הפגישה ב"שווארמה ג'מיל" עלה הנאשם לרכבו של אברהים, והשניים הסתובבו בכפר יאסיף.

לנוכח השכחה הניכרת שפקדה את העד במהלך חקירתו הנגדית - לעומת הודעותיו המפורטות במשטרה - נשאל העד על ידי בית המשפט מה אירע לזיכרונו, והלה השיב כי הוא מפחד, וכלשונו "אני חייב לאבד [...] אני בן 19 ועוד לא ראיתי כלום בחיים [...] אני מפחד על עצמי, יש לי אחים ואחיות [...] " (עמ' 315, שור' 23-30 לפרו').

משהוקרן הסרטון שהוצג לו בחקירתו במשטרה שבו זיהה את הנאשם, טען כי אינו מזהה את האדם הנראה בסרטון,

ומשנשאל את מי זיהה בסרטון שהוצג לו במשטרה, שתק, ליטף את סנטרו במבוכה והרכין ראשו (עמ' 316, שור' 10-11 לפרו').

משהטיחה בפניו ב"כ המאשימה כי זיהה את הנאשם - בסרטון שהוצג לו במשטרה - לפי הליכתו, תיקו, חולצתו, מכנסיו ומבנה גופו, השיב "לא זוכר שזיהיתי אותו". ומשנאמר לו כי הדברים מוקלטים מפיו, שתק, ישב מכווץ בכיסאו, הרכין ראשו ומולל בשרוולי חולצתו (שם, שור' 12-17 לפרו').

יתרה מזו, משהוטח בפניו כי בראותו את הסרטון במהלך חקירתו ציין "זה אבו ג'אדו במאה אחוז" העדיף הפעם לשתוק ולא לומר דבר.

יצוין, כי בחקירתו הנגדית העד אישר כי אמר אמת כאשר הטיח בנאשם - במהלך העימות שנערך ביניהם - את כל הדברים שסיפר במשטרה.

העד לא הסתיר את תחושת הפחד שליוותה אותו במהלך פרק הזמן של מתן עדותו, תוך שציין כי "אנשים מחפשים אותי" ומשכך, לדבריו, כל פעם שיזומן לבית המשפט "[...] אני אגיד משהו אחר" [...] אני לא רוצה שאנשים יחפשו אותי ברחובות", כלשונו (עמ' 375, שור' 24-28 לפרו').

העד אף לא היסס לומר לב"כ הנאשם כי הוא פוחד על חייו על ידי אלה הטוענים כלפיו כי אינו דובר אמת, וזאת מבלי לנקוב בזהותם של אותם אנשים ואף הוסיף, בנסיבות אלה, במילותיו:

"[...] גם אם תביא לי הקלטה ומצלמות אני אגיד לך זה לא אני" (עמ' 376, שור' 16-22 לפרו').

לדבריו, חוקריו במשטרה "כמעט" הרביצו לו והפחידו אותו, ועל כן סיפר את שנאמר לו לספר, וכלשונו "[...] כמעט הרביצו לי, אם לא עשיתי את עצמי מסכן" אולם, בד בבד צחק וחיך על דוכן העדים (עמ' 382, שור' 2-12 לפרו').

באשר לתמונת הבחורה שהציג לו הנאשם, טען העד לראשונה בבית המשפט כי המדובר היה בתמונת בחורה העובדת איתו ואחר כך טען כי המדובר בכלל בבתו של הנאשם.

משנשאל לעניין צילום של בחורות בחנויות על ידי הנאשם, ביקש לדעת אם יש לו עורך דין באומרו לב"כ הנאשם "אתה חונק אותי" (עמ' 383 שור' 22 לפרו').

בהמשך, טען כי הנאשם "לא צילם כלום". כך גם בתשובות לב"כ הנאשם, התכחש לזיהוי אברהים והנאשם, התכחש לזיהוי פרטי לבושו של הנאשם וטען כי אמר במשטרה שהוא מזהה את הנאשם, על מנת לרצות את חוקריו ולסיים את חקירתו. כך גם ביחס לזיהוי הנאשם בסרטון.

לשאלת ב"כ המאשימה בחקירה חוזרת:

"ש. אני לא הצלחתי להבין, אמרת כי סיפרת מה שסיפרת בחקירה, כי רצית, היית לחוץ, רצית לסיים את החקירה. אני רוצה להבין, מאיפה למעשה ידעת מה לספר? איך ידעת פרטים להגיד לשוטר?
ת. זה מה שהיה" (עמ' 398 שור' 11-14 לפרו').

מוראד מרעי

העד **מוראד מרעי**, ארוס בתו של הנאשם, סיפר בהודעתו במשטרה **מיום 28/06/12** (ת/222), כי הנאשם ביקש ממנו לשכור עבורו רכב ואף נשא בעלות דמי שכירתו.

לדבריו, הסיע את הנאשם לירושלים - שם סגר הנאשם חוב בסך 14,000 ₪ בבנק הפועלים. בנוסף הסיע את הנאשם פעמיים לאזור באקה אל גרביה - ג'ת במשולש, בכדי לפגוש את חבריו מהכלא.

העד סיפר כי נשאל על ידי הנאשם כיצד מגיעים לכפר בענה ומשהלה ביקש שיסיעו לכפר יאסיף, הכיר לו את חברו, אסעד מחמיד, כדי שישמש לו נהג בנסיעות אלה. לדבריו, אסעד סיפר לו כי נסע עם הנאשם מספר פעמים - לכפר יאסיף - לבקר את חבריו של הנאשם מהכלא.

בתאריך 27/05/12, הסיע העד את הנאשם מחיפה לבאקה אל גרביה, והנאשם אמר לו שיחזור לחיפה בלילה עם חבריו. כמו כן סיפר כי באחד הלילות התקשר אליו הנאשם וביקשו כי יבוא לאספו מ"שווארמה חאזן" בחיפה. העד הגיע וראה כי ממתין עם הנאשם "בחור צעיר [...] לבש חולצה שחורה וכובע קסקט שחור [...] והיה לו רכב פיג'ו 307 או 207 קטן, עם חלונות שחורים [...]". לדבריו, הנאשם הציג את הבחור שהיה עימו כ"חברו מעכו".

בהודעה **מיום 10/07/12** (ת/223) שב העד ואישר כי הסיע את הנאשם לאיזור באקה אל ג'ת "המשולש", שם היה מוריד אותו בכיכר, ואף נקרא להחזירו לחיפה.

משנשאל העד האם בבוקר יום 28/05/12, "שזה יום הרצח" הסיע את הנאשם מוקדם בבוקר, השיב ב"לא זוכר" ודבק בתשובתו גם לאחר שנאמר לו כי ארוסתו (בתו של הנאשם) סיפרה כי כך סיפר לה.

יחד עם זאת הוסיף:

"... אני מפחד מזה שאתה אומר לי יום הרצח..." (שם, עמ' 4 שור' 110).

עוד נשאל העד בנוגע לידיעתו באשר לכספים שהיו ברשותו של הנאשם לאחר שחרורו מהכלא, והלה השיב כי הוא יודע על כך מאמה של ארוסתו, וזאת מבלי שנאמר לו מהו מקור הכספים. לעניין זה, הוסיף העד כי הנאשם "[...] קנה להם (למשפחתו י' א') רהיטים ומזנון לבית" (שם, עמ' 5 שור' 124-125).

ובאותו הקשר נשאל:

"ש. האם ידעת שעדנאן רוצה לקנות משאית לעבודה בבשר ת. כן, הוא אמר שרוצה לקנות משאית לעבודה בבשר, ויש לו כסף 65,000 ₪ לשלם על המשאית לעבוד בבשר, הוא היה אומר לי אתה מאמין, חמך יצא מהכלא וכבר סידר את הבית ברהיטים ויש לו כסף. אמרתי לו שיהיה לבריאות" (שם, עמ' 5 שור' 128-130).

לדברי מוראד, הלה נמנע מלספר על נסיעותיו עם הנאשם לבאקה אל גרביה בחקירתו הראשונה, מאחר ולא זכר, וזכרונו רוענן על ידי החוקר.

בעדותו בבית המשפט, נשאל העד אודות דברים שסיפר בהרחבה במשטרה, ותשובותיו סתרו באופן מהותי את אמרותיו במשטרה.

כך, העד לא זכר את מספר הטלפון שהיה בחזקתו בחודש 05/2012; טען כי שכר את רכב ה"סובארו אימפרזה" לצורך שימושו ונשא בעלות שכירתו; לא זכר להיכן נסעו הנאשם ואסעד מחמיד; טען שאינו זוכר שהנאשם ביקשו כי יסיעו לכפר יאסיף; ולא זכר האם הנאשם שאל אותו היכן שוכן כפר בענה.

כמו כן, העד "שכח" שהסיע את הנאשם - בתאריך 27/05/12 - לבאקה אל גרביה, וטען כי בתאריך זה בכלל הגיע עם הוריו לבית הנאשם בכדי לבקש את ידה של בתו; טען כי אינו זוכר את דבריו באשר לשינוי שחל בהתנהגות הנאשם לאחר הרצח, טען שהתנהגותו היתה רגילה, וטען כי הנאשם לא זרק את תיקו השחור הישן.

משנמצא כי תשובותיו של העד סותרות באופן מהותי את האמור בהודעותיו במשטרה, לבקשת ב"כ המאשימה הוכרז העד כ"עד עוין" ומתוקף הוראת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, הודעותיו במשטרה (ת/222, ת/223) הונחו בפניו במסגרת חקירתו הנגדית.

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם השיב העד, תחילה, כי אינו זוכר אם ראה את הנאשם בביתו בשעות הבוקר של יום הרצח, ה- 28/05/12. רק בהמשך החל העד "להיזכר" ופירט השתלשלות של אירועים שהתרחשו ביום הרצח, לרבות דברים שבהודעתו במשטרה טען כי אינו זוכר באשר לאירועי אותו יום.

משאמר לו ב"כ הנאשם כי לטענת הנאשם, בתאריך 28/05/12 הגיע העד עם הוריו לבית הנאשם, ציין העד "אולי, כן, עמוד 29

כן, כן". ומשנשאל מתי הגיעו, השיב "מוקדם בבוקר [...] אולי 9:00". משנשאל שוב מתי הגיעו, השיב "זה היה בבוקר, אולי 9 או 10" (עמ' 96, שור' 7-14 לפרו').

לדברי העד בעת שהגיעו, הנאשם, אשתו וילדיהם היו בבית והוסיף כי הוא והוריו נשארו בביתו של הנאשם [...] איזה חצי שעה [...] ובשעה "9:30-10:00" הלכו לקנות זהב וכי הנאשם נשאר בבית, בעוד אשתו, קארין זאהדה, הלכה עימם לקנות את הזהב (עמ' 96, שור' 17-20 לפרו').

משנתבקש על ידי ב"כ הנאשם "להתרכז ולבדוק את זכרונו", השיב "אין לי תשובה" ושב וטען כי אינו זוכר.

בשל חשיבות עניין זה ל"טענת האליבי" של הנאשם, אביא דברים בשם אומרם:

"ש. איך סיפרת קודם שראית אותו בבית ונשאר בבית כשהלכתם?
ת. לא יודע, כי אני רוצה לסיים, יש לי עבודה. בסוף יזרקו אותי מהעבודה כי כל פעם אני בא לפה סתם.

ש. היום אתה מעיד על נקודה מאוד חשובה לנאשם, שטוען שלא היה בכפר יאסיף, האם ראית אותו או לא ראית אותו ב- 28/05/12 בבית?
ת. לא ראיתי אותו.

ש. אז מה שאמרת קודם במענה לשאלותי בחקירה נגדית שראית אותו, זה היה שקר?
ת. לא שקר, זה היה ככה בשביל למהר יותר את העניינים שאוכל לצאת (העד מחייך).
ש. כדי למהר ולצאת אתה יכול להגיד שראית אותו וגם שלא ראית אותו?
ת. לא ראיתי אותו" (עמ' 109, שור' 9-18 לפרו').

העד הסכים עם ב"כ הנאשם כי בעת שמסר את הודעותיו במשטרה כעס על הנאשם משום שסבר שהנאשם גרם נזק רב לארוסתו, אולם דחה את טענת ב"כ הנאשם לפיה הוא טוען בבית המשפט כי לא ראה את הנאשם בביתו ביום הרצח בשעות הבוקר בשל כעסו על הנאשם (עמ' 111, שור' 7-14 לפרו').

יחד עם זאת, אישר כי התבטא בחקירתו במשטרה ואמר כי הנאשם "אדם רע, רע מאוד" (מט 241/12 בעמ' 4) וכי הוא כועס עליו כיוון שהיכה את ארוסתו.

העד אישר לב"כ הנאשם, כי שמע מארוסתו על שינוי שחל בהתנהגות הנאשם לאחר הרצח אולם, הוא עצמו לא ראה את הנאשם קורא כתבות אודות קטילתה של המנוחה.

חיריה זאהדה

העדה **חיריה זאהדה**, בתו של הנאשם, סיפרה בעדותה כי בעת שחרורו מהכלא, שהתה יחד עם אמה במקלט לנשים

מוכות בכפר יאסיף במשך כשבוע ימים. לאחר שחרורו, המשיכה וסיפורה, הנאשם עסק בסידור הבית, יצא לסיידורים, דאג להשלמת החסר בבית, והחזיק ברשותו כסף מזומן בציינה כי הלה הראה לה סכום של 50,000 ₪ אותו החזיק בתיקו.

את התיק תיארה העדה, כדלקמן:

"... תיק שחור, גדול, אחר כך הוא החליף לעוד תיק שחור גדול".

לדבריה, ברשותה מכשיר טלפון נייד שמספרו 054-2527055 (להלן: "055") אותו החליפה עם מכשירו של אביה/הנאשם למשך מספר ימים ותוך כדי כך הבחינה בשם "אבו עורסאן" על צג הטלפון של הנאשם.

עוד ידעה לספר כי באחד הבקרים, מוראד (ארוסה) אסף את הנאשם מוקדם בבוקר, אולם לא זכרה את השעה.

במהלך חקירתה במשטרה, משהוצג בפניה הסרטון (ת/10) בו נראה אדם יורד מרכב פיג'ו, זיהתה את אותו אדם כנאשם. משנשאלה כיצד ועל סמך מה זיהתה אותו, השיבה "ראיתי איך הוא יורד מהאוטו, איך הוא לבש", תוך שזיהתה אף את פרטי הלבוש, "ג'ינס בצבע כחול או ירוק" (עמ' 197 שור' 3-6 לפרו').

בהמשך:

"ש. את מכירה את החולצה הזו.

ת. כן. ראיתי אותה פעם ראשונה כשאנחנו יצאנו מהמקלט ונפגשנו עם אבא שלי".

כמו כן, סיפרה העדה כי זיהתה את הנאשם בסרטון על פי "ההליכה שלו" וה"תיק שלו".

לעניין זה אפנה לנאמר על ידי העדה בחקירתה:

"חוקר: אנחנו נראה לך, [...] עכשיו [...] במחשב סרט קצר של כמה שניות [...] תגידי אם את מזהה את הבן אדם שרואים בסרטון. בסדר? יראו בן אדם יורד מאיזה רכב, תגידי לי אם את מזהה אותו.

חיריה: "זה אבא שלי".

חוקר: מכירה את ה... את מזהה שם איזה... פרטים?

חיריה: צבע של חולצה והתיק.

חוקר: תיק? את מכירה אותו?

חיריה: כן.

חוקר: ואיך שהוא נראה?
חיריה: איך הוא הולך גם.
חוקר: את מזהה את ההליכה?
חיריה: כן" (ת/228).

בעדותה בבית המשפט, הוקרן הסרטון (ת/10) פעם נוספת והיא שבה וזיהתה את אביה כמי שיורד מהרכב, בשל הליכתו ותיקו השחור, וזאת כדלקמן:

"ש: האם זה הוא, אבא שלך, את מזהה אותו בסרטון?
ת: כן, זו ההליכה שלו.
ש: איזה עוד פריטים שראית בסרטון את מכירה?
ת: התיק שלו" (עמ' 197, שור' 15-18 לפרו').

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם השיבה כי צפתה בסרטון (ת/10) במשטרה ארבע פעמים וזיהתה את אביה "בפעם הראשונה, אח"כ בפעם השניה, אח"כ בפעם השלישית ואח"כ בפעם הרביעית" (עמ' 203, שור' 16-17 לפרו').

לשאלותיו החוזרות ונשנות של הסניגור ציינה, כי אין ייחוד באופן יציאתו של האדם היורד מהרכב, אך לדבריה זיהתה את אביה בגלל "איך הוא יורד מהאוטו, איך הוא לבש" ובהמשך אף הוסיפה גם את תנועות גופו.

יוער, כי בהמשך חקירתה הנגדית על ידי הסניגור, דחתה את הטענה כי זיהתה את אביה בסרטון במשטרה, מאחר והבינה כי זוהי עמדת החוקרים, והוסיפה כי רק לאחר חקירתה התברר לה שאביה חשוד ברצח המנוחה.

יחד עם זאת, אשוב ואפנה לתיאורה של העדה לאופן שבו הוצג לה הסרטון במשטרה:

"נכנסתי לחדר, היה מחשב על השולחן, [...] אמרו לי "תראי את הסרט" [...] ראיתי את הסרט ואמרתי 'זה אבא שלי', הם לא אמרו כלום" (עמ' 207, שור' 9-11 לפרו').

אציין, כי העדה אישרה כי תיקו השחור של אביה, הוא התיק שזיהתה בסרטון שהוצג לה. אולם בהמשך, לשאלת ב"כ הנאשם השיבה כי התיק רק "דומה".

עוד הוסיפה, כי לאחר רצח המנוחה נהג אביה לקרוא עיתונים, ושאל אותה פעמיים האם המנוחה מוכרת לה. ובאם אביא דברים בשם אמרם:

ש: מה אבא עשה באותו זמן?

ת: הוא היה רואה את העיתון והיה שואל אותי אם אני מכירה את נסרין (המנוחה י' א')
ואמרתי לו "לא".

ש: מדוע הוא שאל את זה?

ת: בגלל שהיינו במקלט בכפר יאסיף, הוא חשב שהיא היתה איתנו אבל היא לא היתה.

ש: אז הוא אמר לך את זה?

ת: זה אחרי ה... רצח (עמ' 197, שור' 27-32 לפרו').

בנוסף ציינה שאביה סיפר לה כי למנוחה יש שני ילדים, וכי לקחה את ילדיה מהורי בעלה (עמ' 198, שור' 2-10 לפרו').

העדה לא זכרה את שאירע למחרת הערב, בו יחד עם מוראד אספו את אביה מ"שווארמה חאזן" (ב-27/05/12); קרי,
את אירועי יום הרצח ה- 28/05/12.

בנוסף, לא זכרה העדה את היום בו הלכה עם ארוסה מוראד לקנות זהב לרגל האירוסין, ולדבריה זה היה "[...] בעשרים
ו... [24 או 28] (עמ' 208, שור' 7-10 לפרו').

גם לאחר שב"כ הנאשם הציע לה את האפשרות, לפיה קניית הזהב בוצעה למחרת היום בו אספו את אביה מ"שווארמה
חאזן", השיבה העדה כי אינה זוכרת, ומשזה שב ושאל, השיבה "יכול להיות" (עמ' 208, שור' 11-13 לפרו').

לדברי העדה, ביום ה- 28/05/12 התעוררה בשעה "[...] שמונה תשע" בבוקר, והבחינה כי אביה ואמה בבית, ובסמוך
לאחר מכן הגיע מוראד, אותו פגשה מחוץ לבית. משנשאלה באשר לשעה בה פגשה את מוראד השיבה "זה היה בבוקר,
בצהריים, לא יודעת" (עמ' 209, שור' 24-32 לפרו').

כמו כן, לא ידעה העדה לציין את המועד בו הגיע אביו של מוראד, תייסיר, לבית הוריה, וכלשונה "בבוקר, בצהריים, לא
יודעת", ואף לא זכרה האם היה זה לפני רכישת הזהב. אולם, מששב ב"כ הנאשם לעניין זה פעם אחר פעם השיבה כי
"זה היה בבוקר", ואף לפני רכישת הזהב.

קארין זאהדה

בהודעה **מיום 20/06/12** (ת/231), סיפרה העדה קארין זאהדה, גרושתו/בת זוגו של הנאשם, כי התגרשה מהנאשם
לפני שלוש שנים וחצי בשל אלימות שהפגין כלפיה, וכי לקראת שחרורו מהכלא, עזבה את ביתה יחד עם בנותיה
להתגורר במקלט לנשים מוכות בכפר יאסיף.

לדבריה, לאחר שהייה של מספר ימים במקלט, נדברו לשוב לחיות יחדיו.

לעניין המכשירים הניידים שהיו ברשות הנאשם, הזכירה מכשיר שמספרו 054-3499696 אותו רכש הנאשם עם שחרורו מהכלא, שבהמשך סיפר לה כי נגנב לפני כשלושה שבועות, וכן מספר נוסף שהיה ברשותו, 054-5510785, ממנו היה מתקשר אליה.

עוד ניתן ללמוד מהאמור בהודעתה במשטרה, כי היא והנאשם היו "סמוכים על שולחן" הביטוח הלאומי (שם, עמ' 3 שור' 64-65).

באשר למעשיו של הנאשם ביום הרצח 28/05/12, טענה כי הלה שהה בבית וכלשונה: "ולא הלך לשום מקום, כן אני בטוחה" (שם, עמ' 4 שור' 107).

בהודעה **מיום 10/07/12** (ת/232), שבה וסיפרה על החשש מצאתו של הנאשם מהכלא וכתוצאה מכך על המעבר למקלט לנשים מוכות וכי בעקבות פנייתו אליה ודבריו "[...] נחזור לפתוח את הבית ונעמוד על הרגליים", נענתה לבקשתו, לדבריה, בשל המצב הכלכלי הקשה ואי יכולתה לכלכל את ביתה.

עוד סיפרה, כי יום עובר למעצרו בחשד לרצח המנוחה, נתן לה הנאשם סכום של 20,000 ₪ לסדר ולשפץ את הבית. לדבריה, הופתעה מאוד ומשכך שאלה אותו למקור הכסף והלה השיב "שזה מהבנק שהוא שדד לפני שש שנים" (שם, עמ' 3 שור' 78-79).

משנשאלה באשר לידיעתה בדבר כוונותיו העתידיות של הנאשם באותה עת, השיבה העדה כי הנאשם התכוון לרכוש משאית בעלות של 60,000 ₪ ולעבוד בהובלת בשר. את חששה מהנאשם בעקבות הנאמר על ידה בהודעתה הביעה במילים "[...] עכשיו הוא יראה את זה והוא ירצה לנקום בי" (שם, עמ' 3 שור' 86).

משנשאלה האם הנאשם יצא ביום 28/05/12 מוקדם מהבית השיבה "אני לא מרוכזת", והוסיפה והשיבה ב"לא זוכרת לא יודעת" באם בבוקר יום זה אסף מוראד את הנאשם בשעה מוקדמת.

בהמשך, משהוטח בפניה כי בתה סיפרה כי אכן כך היה, ומשנשאלה האם ידוע לה על כך השיבה "יכול להיות".

את התנהלות הנאשם עובר למעצרו תיארה כ"עצבני", גולש באתר PANETA והוסיפה "...היה בודק על הבחורה שנרצחה" ולדבריה, "... הייתי מתקרבת אליו ורואה את התמונה של הנרצחת" (עמ' 8 שור' 236).

ולסיום, משהוצג בפניה סרטון מצלמת האבטחה (ת/10) השיבה:

עמוד 34

"ת: כן זה עדנאן בעלי שראיתי בסרטון, אני מזהה אותו מההליכה שלו ומהחולצה הכחולה שלבש, זו חולצה שראיתי אצלו מיום שיצא מהכלא, ואיני חושבת שהיא נמצאת בבית ואיני יודעת איפה היא נמצאת כרגע, ואני חושבת שזה רכב הסוברו, ואני גם מזהה את התיק שהיה לעדנאן ואתם לקחתם את התיק" (ת/232, בעמ' 8).

בעדותה בבית המשפט סתרה העדה, באופן מהותי, דברים שנאמרו על ידה בהודעותיה במשטרה. כך, העדה "לא זכרה" את מספר המכשיר הנייד שהיה בחזקת הנאשם בעת מעצרו, גם לאחר שהוקרנה לה קלטת חקירתה במשטרה (ת/231א').

נתבקשנו על ידי ב"כ המאשימה להכריז עליה כ"עדה עויינת" ולקבל את הודעותיה (ת/231, ת/232) במסגרת החקירה הנגדית, מתוקף סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, ונענינו לבקשה.

במהלך עדותה, הסרטון האמור הוקרן בפניה פעם נוספת, ולדבריה, הפעם, האדם שנראה יורד מהרכב רק דומה לנאשם. יחד עם זאת, סיפרה כי הנאשם הביא עימו מהכלא את החולצה הירוקה אותה זיהתה בסרטון שהוקרן לה במשטרה.

העדה אישרה לב"כ המאשימה כי זיהתה את בעלה במשטרה כמי שיורד מהרכב - שלוש פעמים ברציפות לפי הליכתו, חולצתו ותיקו - אולם לדבריה לאחר צפייה נוספת בסרטון, היא אינה בטוחה כי מדובר בנאשם.

משהטיחה בה ב"כ המאשימה, כי זיהתה את הנאשם במשטרה באופן מיידי לפי הליכתו וחולצתו, השיבה "[...] הוא דומה לו, אני אמשך להגיד לך הוא דומה לו", ולפשר השוני שבתשובותיה בהודעתה במשטרה ובבית המשפט השיבה עתה במילים "לא יודעת".

העדה ציינה כי, היא זיהתה את הנאשם בחקירתה במשטרה בשל לחץ שהיתה נתונה בו, ומשום שבתה נחקרה אף היא במשטרה, ובנסיבות אלה, היתה מוכנה לומר כל דבר לחוקריה, ובלבד שיניחו לה.

משנאמר לעדה כי מעיון בקלטת חקירתה ניתן ללמוד כי זיהתה את הנאשם באופן ספונטאני, השיבה "דרך הדיבור מלחיצים [...] השאלות. זה לא מלחיץ?" (עמ' 252, שור' 4-8 לפרו').

עוד סיפרה כי הנאשם לא יצא את ביתו ביום הרצח, ה-28/5/12, לדבריה, ביום זה אכלה עם הנאשם ארוחת בוקר בביתם בשעה 07:00 בערך. לאחר מכן, הגיע לביתם, תיסייר, אביו של מוראד, בשעת בוקר מוקדמת סמוך לשעה 08:00, שתה עימם קפה ונשאר בביתם כשעה לערך.

המשיכה וסיפרה העדה, כי לאחר מכן, יצאה בגפה למשך את קצבת הביטוח הלאומי שלה, בעוד הנאשם נשאר בבית.

משהניח ב"כ הנאשם בפניה כי הנאשם טוען כי הלכו יחדיו לביטוח לאומי, השיבה, "זוכרת שיצאנו, יצאתי".

לטענת העדה, שבה לביתה מהמוסד לביטוח לאומי בשעה 09:00, ובסמוך לשעה 16:00 יצאה עם בתה וארוסה מוראד לקנות זהב לאירוסין אולם, משעומתה עם טענת בתה חיריה כי לא יצאה עימם לרכישת הזהב השיבה כי ראתה את הזהב מששבו בתה ומוראד לביתם.

בהמשך, אישרה את דברי ב"כ הנאשם, כי ביום ה-28/5/12, הלכה עם הנאשם להזמין סלון ורהיטים בחנות בהדר ואף שילמה בגינם סך של 3,000 ₪ וכי בשעה 10:00 בבוקר אף הלכה עימו יחדיו להחזיר הלוואה בשוק האפור. לשאלה באשר לקורות בהמשך אותו יום השיבה, "איך אני יכולה לזכור אחרנית? לפני שנה?" (עמ' 278, שור' 25-27 לפרו').

העד **עומרי ספיה** אחיו של אברהים, סיפר, כי אחיו אברהים והוא משתמשים ברכבים סנדר טויוטה ופיג'ו 207 שבחזקת המשפחה, וכי לאחר הרצח ביקש ממנו אברהים לשים מדבקה על רכב הפיג'ו, לשטוף את הרכב ולהחליף את מסגרת לוחית הרישוי.

לדבריו, לאחר הרצח, אברהים ודודו, חמודי ספיה, אמרו לו שהמשטרה צפויה להגיע ולערוך חיפוש בביתם, ואברהים ביקשו להחביא פתק ובו מספרי טלפון ושני מכשירי טלפון ניידים.

משהוצג לעד סרטון ממצלמת האבטחה בקופת החולים "כללית" (ת/19), זיהה את אחיו אברהים.

לשאלת ב"כ הנאשם, טען כי לא אמר אמת בחקירתו במשטרה מאחר והיה ב"לחץ" בשל מעצרו של בני משפחתו, כמו גם לנוכח טענת חוקריו תחילה כי הוא מעורב באירוע קטילת המנוחה.

העד **חאלד כאל**, הגדיר עצמו כחברו הטוב של אברהים, סיפר בהודעתו במשטרה (ת/311) כי ביום הרצח אסף אותו אברהים מבית החולים בנהריה עם רכב הפיג'ו והם נסעו לים בנהריה. במהלך נסיעתם, סיפר כי אברהים היה עצבני, נהג מהר, היה מבולבל וסיפר לו כי הלך מכות עם מישהו מכפר יאסיף, ומשכך, אינו מעוניין להיכנס עם האוטו לכפר.

עוד סיפר, כי בחתונת בן דודו של אברהים, קיבל אברהים שיחת טלפון ממאן דהו שאמר לו כי הוא מחכה לו בחצר השוק בכפר יאסיף ומשהגיעו למקום, ירד אברהים מהרכב ושוחח עם אותו אדם, אותו העד לא הכיר.

את אותו אדם תיאר כמבוגר, עם שיער שחור קצר שאינו גבוה ואשר לא נראה בעיניו כ"מקומי", ואת נהגו תיאר כבחור צעיר בשנות העשרים, עם שיער שחור אשר אף הוא לא נראה לו כ"מקומי".

בעדותו "נשתכחו" מהעד כל אותם פרטים שמסר בהודעתו במשטרה. בנסיבות אלה ולבקשת ב"כ המאשימה, הוכרז העד כ"עד עויין" והודעתו הוגשה במסגרת החקירה הנגדית ומתוקף סעיף 10א(א) לפקודת הראיות.

יחד עם האמור לעיל, למרות הפרטים ש"שכח" במהלך עדותו, אישר כי ביום הרצח, במהלך נסיעתו עם אברהים לים בנהריה, היה זה האחרון עצבני, מבולבל, סיפר לו שהלך מכות עם מישהו בכפר יאסיף ושהוא פוחד להיכנס עם רכבו לכפר יאסיף.

לדברי העד, במהלך המפגש בחצר השוק בכפר יאסיף, לא ראה את אותו אדם מראה לאברהים דף נייר, וכן לא זכר כמה זמן ארך המפגש ביניהם.

העדה **יסמין פריחת**, דודתו של בהא בכרי, סיפרה בהודעתה במשטרה (ת/221) כי לאחר שחרורו של בהא מהכלא הגיעו לבקרו אברהים ספיה ושני גברים נוספים, האחד עם קרחת.

לדבריה בהא אמר לה שאחד משני הגברים, שהיה איתו בכלא, "[...] ישב על כך שהרביץ לאשתו".

עוד תיארה, כי בעוד האורחים ישבו בקומה התחתונה, בהא עלה להכין קפה במטבח, ובחלוף מספר דקות ירד עם הקפה למטה. לאחר מכן, עלה אליה אברהים והשניים שוחחו קצרות, תוך שהוא מספר לה כי הוא ממהר לחתונה ונסע.

העדה **יאסרה ספיה**, אמם של אברהים ועומרי ספיה, סיפרה כי בחזקת משפחתה רכב טיוטה; וכי בעת הרלוונטית היה ברשותם רכב פיג'ו בצבע כסף ששימש באופן קבוע את אברהים ועומרי.

העדה לא זכרה באם ראתה את אברהים בשעות הבוקר של יום הרצח ה- 28/05/12, אולם ידעה לספר כי אברהים סיפר לה על כך שערך ביקור אצל דודתו הדיל.

העדה **שרה זאהדה**, גרושתו של הנאשם, סיפרה כי לאחר שחרורו מהכלא, היה בחזקתו טלפון מספר 054-3499696.

עדויות חוקרי המשטרה

רפי"ק שי פלג, ראש צוות חקירת רצח המנוחה, סיפר כי לצורך חקירת האירוע נאספו מצלמות אבטחה ממקומות שונים בכפר יאסיף, ומתוך הסרטונים והעדויות שהופקו זוהה רכב הפיג'ו שבו, לפי החשד, באותה העת, הסתייע מי שקטל את המנוחה.

מבדיקה שנערכה, עלה כי הרכב בבעלותה של יאסרה ספיה (ת/249) ומצוי בעיקר בשימוש של בנה, אברהים ספיה. מחקרי תקשורת שהוצאו לטלפון הנייד של אברהים חיזקו את החשד למעורבותו ברצח, בין היתר, בשל הימצאו בכפר יאסיף בבוקר הרצח - ובשעת הרצח - ולנוכח תנועה "חשודה" שביצע מיד לאחר הרצח - נסע לנהריה, משם לחיפה ושב לנהריה.

עוד נלמד ממחקרי התקשורת כי מכשיר נייד ללא בעלות שמספרו 054-3499696, היה בקשר טלפוני, בימים שסמוכים לרצח, גם עם אברהים, גם עם בני משפחת בעלה של המנוחה, וגם עם בהא.

מחקר תקשורת שבוצע למספר הטלפון הנייד הנ"ל (696) מלמד כי השימוש במנוי זה החל בתאריך 16/05/12 בירושלים, וחוייגו ממנו שיחות למשפחת זאהדה, ובעיקר לקארין זאהדה (אשת הנאשם). משמידע מודיעיני הצביע על מעורבותו של הנאשם ברצח, התמקדו החוקרים בנאשם, ושייכו לו את המספר 696.

בירור נוסף אודות הנאשם העלה, כי הנאשם תושב ירושלים במקור, השתחרר מכלא "צלמון" ביום 16/05/12 (ביום בו החל מנוי 696 לפעול), ובמהלך מאסרו עבד בצוות המטבח יחד עם עורסאן מוסראתי, בעלה של המנוחה, ועם בהא.

על רקע האמור לעיל, עלה חשד למעורבותם של הנאשם, בהא ואברהים, בקטילת המנוחה.

לדבריו, עם תחילת החקירה, לאחר איסוף המצלמות כאמור לעיל, ניתן היה ללמוד ולשחזר את תנועותיה של המנוחה בבוקר האירוע מרגע יציאתה את ביתה בסמוך לשעה 08:20 בבוקר, מסלול הליכתה עד לכניסתה לקופת חולים, יציאתה מהמקום ובסמוך לאחר מכן, הירצחה.

לדברי העד, כבר בתחילת החקירה למד על שינוי חזותי שבוצע על שמשותו האחורית של רכב הפיג'ו, משהודבקה במקום מדבקה גדולה אשר לא נראתה על הרכב בצילומי מצלמות האבטחה ביום הרצח.

בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם, שלל העד "מניע אישי" של הנאשם לפגיעה במנוחה, אלא אישר כי הערכת חוקרי המשטרה היתה כי הנאשם הינו "שליח חייל של משפחת מוסראתי", כלשון השאלה.

העד סיפר על פעולות חקירה שונות בהן נטל חלק, ודחה את טענות ב"כ הנאשם באשר לאופן ניהול החקירה, ובכלל זה, ההבחנה בין המעורבים השונים והטענה בדבר מקובעות מצד החוקרים, מלכתחילה, כי הנאשם הוא היורה, אברהים המסיע ובהא המקשר, וכי כל שנעשה על ידי המשטרה היה לאשש זאת.

כמו כן, דחה העד את טענת ב"כ הנאשם כי החוקרים נמנעו מלבדוק אפשרויות אחרות, והסביר כי על פי צילומי

מצלמות האבטחה, דקות ספורות לפני הירי נראה אברהים בקופת החולים "כללית" לובש בגדים אחרים מבגדיו של היורה, וכן את העובדה כי היורה ירד מהמושב שליד הנהג ורכב הפיג'ו המשיך בנסיעה.

בנוסף לכך העד ערך מזכר ביום 09/07/12 (ת/129) המתעד את העימות שנערך בין הנאשם לאברהים משזה האחרון הוכנס לחדר במהלך חקירת הנאשם.

כמתואר במזכר, התפרץ הנאשם וטען כי אינו מכיר את אברהים וכי "לא ראה אותו בחיים" תוך שהוא בסערת רגשות.

כך נהג הנאשם, משאברהים סיפר על תחילת הקשר ביניהם באמצעות בהא שהכיר לו את הנאשם על פי כינויו "אבו ג'אדו" והמשיך וסיפר על המפגש המשולש בביתו של אברהים, ובכלל זה, תיאור הדו-שיח במפגש והוצאת האקדח על ידי הנאשם מתיקו.

הנאשם שב והתפרץ לתוך דבריו, תוך שצעק לעברו כי אינו מכיר אותו, הלה "שקרן" וכי הוא לא היה בכפר יאסיף ואין לו קשר לרצח.

העדה **פקד דורית גולדשטיין**, שימשה בעת הרלוונטית כסגן ראש צוות חקירת רצח המנוחה, ציינה כי גבתה את אחת מהודעותיו של אברהים, חקירה שתועדה חזותית, אשר לקראת סיומה הקלטתה נקטעה.

בנוסף לכך, דחתה את טענת ב"כ הנאשם כי חקירת אברהים נועדה מלכתחילה לבסס את הנחות חוקריו.

חוקרת המשטרה **מיטל אוחיון** אישרה בעדותה את נכונות המזכרים המתעדים את פעולות החקירה אותן ביצעה וגביית הודעות מנחקרים שונים, בכלל זה, אברהים.

החוקרת אוחיון נדרשה במהלך עדותה לאופן ודרך חקירתה את אברהים ונשאלה על ידי ב"כ הנאשם באשר לעובדת הצגתה כ"עורכת דין" ועל פי הכשרתה והתבטאויותיה בפניו במילים "פעם הייתי מייצגת אנשים כמוך". לדבריה, עובדת היותה עורכת דין בהכשרתה, היה דבר גלוי וידוע שעלה במסגרת הארכות המעצר בהן הופיעה.

העדה דחתה את טענת ב"כ הנאשם כי היה באופן הצגתה את עצמה כסנגורית בפני אברהים במהלך חקירתו, בכדי לערער את בטחונו העצמי ולטעת בו את התחושה כי היא מייצגת לו. לדבריה, אברהים לא חשב כי היא מייצגת לו או כי היא מנסה לפגום בייצוג עורך דינו והוסיפה כי החקירה הופסקה לצורך שיחתו עם בא כוחו.

"[...] אתה נלחם על החיים שלך, מי יילחם בשבילך בדיוק? גם בשביל העורך דין, היום אתה איברהים מחר אתה מישו אחר [...]."

"הנשיא ובית המשפט [...] בודקים באמת כמה שיתפת פעולה למשל מה שעשיתם בהתחלה עם

הסיפור של הטרמפיסט זו שטות מטופשת [...] בית המשפט רק על זה יכניס לך רצח תסגור עניין וזהו [...]."

משנכנס אברהים לחדר החקירות ושאל את העדה האם צריך להודיע לעורך הדין שהוא נכנס לחקירה, הלה השיבה "לא, באמת לא, אני מבינה בחוק כמו עורך דין".

העדה **מוניק פלד**, חוקרת במחלק תשאול, תפסה בביתו של הנאשם פתקית עליה נרשם מספר מכשיר נייד 052-4339696, וכן מסמכים נוספים בכלל זה, קבלה על רכישת רהיטים על סך 8,150 ₪ תוך תשלום במזומן 5,000 ₪ בתאריך 31/05/12 (ראה מזכר ת/205).

כמו כן, אישרה כי פנתה לרעיית הנאשם, קארין זאהדה, על מנת לחפש בביתם חולצה ירוקה, אולם חולצה כזו, לא נמצאה. בנוסף, דחתה את טענת ב"כ הנאשם כי במהלך חקירת בתו של הנאשם הנחתה אותה והשחירה את פניו של הנאשם.

העדה **יבגניה מרטירוסובה**, חוקרת במחלק רצח, ליוותה את אברהים למיון בבית החולים "בני ציון" ביחד עם שוטר נוסף. לדבריה, אברהים בכה וסיפר כי הרוצח היה קירח ולבש חולצה ירוקה וכובע, ומשהוריד את כובעו, הבחין כי הוא קירח.

בנוסף לכך ציין כי הוא פוחד על עצמו ובעיקר על בני משפחתו (ראה מזכר - ת/280).

העד **באסל נאטור**, חוקר בימ"ר חוף, נדרש בעדותו לפעולות חקירה אותן ביצע בתיק זה, ובכלל זה, חקירת הנאשם ואברהים, ודחה את טענות ב"כ הנאשם אשר טען שלל טענות המתייחסות לאופן ודרך פעולותיו החקירתיות.

כך, דחה העד את הטענה כי ניצל את התלות שפיתח בו אברהים ואת מצבו הרגשי במהלך חקירותיו, שבאו לידי ביטוי, בין היתר, בהתפרצויות של בכי. כמו כן, דחה את הטענה כי חשף בפני אברהים פרטים מוכמנים אשר לא היה מן הראוי לחושפם באותה עת בחקירתו.

בנוסף, החוקר נאטור חקר את הנאשם ביום 12/07/12 וערך מזכר (ת/149) ולפיו, במהלך חקירתו, לאחר עימות שנערך בינו לבין אסעד והצגת הסרטונים של זיהויו על ידי רעייתו קארין ובתו חיריה, ביקש הנאשם לצאת לשירותים. את הדו-שיח שיזם הנאשם לדבריו תיאר, כדלקמן:

"... ואז החשוד אמר לי, 'בוא שניה' נגשתי לחשוד והחשוד אמר לי 'אני מוכן לסגור עסקה ביני לבינך, מה אתה אומר?' שאלתי את החשוד 'איזה עסקה?' החשוד אמר לי 'אני מוכן לפתוח לך ולהביא לך ארבע רציחות ואפילו את דומרני', אמרתי לחשוד 'איזה ארבע רציחות, מי השמות של הנרצחים?' החשוד אמר 'אני לא יכול להגיד לך, אבל אם תביא לי הבטחה רשמית מהמדינה שאני

והמשפחה שלי נהיה בחו"ל, אני אפתח לך על ארבע רציחות, סליחה שלוש רציחות' אמרתי לחשוד 'אני לא יכול להבטיח לך כלום, אבל על מנת להביא את הבקשה שלך לקצינים שלי ולפרקליטות, צריך להגיד להם באיזה רציחות מדובר' החשוד אמר לי 'לאחר שתביא לי הבטחה אני אדבר איתך, ואפילו לא מול העורך דין שלי תומר, אני רוצה עורך דין אחר בשביל זה 'מסרתי לחשוד שאני אעביר את בקשתו הלאה ואז החשוד אמר לי 'אני לא רוצה לדבר פה כי יש פה הקלטות אני רוצה לצאת מחוץ לבנין' אמרתי לחשוד 'איפה אתה רוצה ללכת, לים?' השוד אמר לי 'כן לים' אמרתי לחשוד אני אבדוק את זה" (שם).

העד דחה את טענת בא כח הנאשם כי ניסה לדלות מפיהם של הנחקרים - בין היתר, במהלך ההפסקות שנעשו לעישון סיגריות - תשובות שיתאימו לנתונים שהיו מצויים בידי המשטרה, וזאת מבלי ששיחות אלה יתועדו כנדרש.

כמו כן, שלל החוקר נאטור דברים שיוחסו לו על ידי העדה קארין זאהדה לפיהם, במהלך חקירתה, טען כלפיה כי היא שותפה לרצח; התבטאויות דומות בפני בתה חיריה; שיתף אותה בדברי עדים אחרים ואף אמר לה כי עליה לזהות את הנאשם בסרטון (ת/10) שהוצג בפניה.

עוד דחה העד את טענת ההגנה, לפיה אמר לאסעד מחמיד שאם לא יספר משהו משכנע, ייכנס ל-11 שנים לכלא; כי הוא ושוטרים נוספים אמרו לאסעד להגיד את מה שרשום בהודעותיו; כי במהלך הפסקות הסיגריה העד אמר לאסעד מה לומר בחקירתו; כי אמר לאסעד שאם יזהה את האדם בסרטון (ת/10), הוא ילך הביתה; כי העד אמר לאסעד כיצד לזהות את הנאשם; וכי היה עצבני ואסעד הבין מהתנהגותו שהוא עלול להרביץ לו (עמ' 443, שור' 5-22 לפרו').

העד **מולא ביאן**, ערך מזכר (ת/204) בו צויין כי נסע לאתר את שעונו של הנאשם, שלטענת אברהים הושלך מבעד לחלון רכבו לאחר הרצח, אך לא איתרו. בעדותו, ציין העד כי השטח בו חיפש היה "קשה, היו עשבים ולכלוך" דבר שמנע ממנו לחפש (עמ' 464, שור' 1-4 לפרו').

העד **זוהיר סעיד**, משרת בתחנת עכו כמפקד נקודת הכפרים בכפר יאסיף. לדבריו בסמוך לאירוע הרצח, התקשר אליו מאמון ספיה ודיווח לו שביום הרצח הבחין ברכב פיג'ו 207 בצבע "כסף, תכלת", מבצע פרסה אסורה - בסמוך לתחנת הדלק בכביש 70 - ושב בחזרה לכפר יאסיף, ואמר לו שהדבר נראה חשוד.

העד **רחבעם זאב**, משרת כבלש בימ"ר חוף, תפס בביתו של הנאשם מעטפה של חברת אורנג' עם כרטיס סים מס' 054-5510785 (ת/209), תיק שחור (ת/210) ומכשיר נוקיה עם סים (ת/211).

העד **משה גולדפדר**, משרת בימ"ר חוף, ביצע בדיקות פלאפונים ומחשבים, ואישר כי במסגרת הבדיקה שביצע נבדקו הן המכשירים והן כרטיסי הסיים. בעדותו הסביר העד את אופן תהליך הבדיקה שמתבצעת בטלפונים, לרבות מהימנותה:

"[...] בסופו של דבר, אחרי בדיקת הסיים והטלפון עצמו, מוציא דוח באופן עצמאי, ואין מעורבות של יד אדם, הדוח מראה מה יצא מהמכשיר. הנתונים הם אותם נתונים המופיעים בטלפון עצמו [...]" (עמ' 328, שור' 9-11 לפרו').

מצלמות האבטחה ומחקרי התקשורת

העד **אורי מקינולוב**, חוקר מחשבים בימ"ר חוף, ריכז את מחקרי התקשורת ומצלמות האבטחה שנאספו בכפר יאסיף, וערך דו"ח (ת/8) המרכז את נתוני הסרטונים והצילומים שהופקו (ת/9-ת/37).

בעדותו בפנינו, הסביר כי מצלמות האבטחה ומחקרי התקשורת לימדו על תנועתם של הנאשם ואבריהם ועל הקשר שקיימו ביניהם בימים שקדמו לרצח וביום הרצח, ה-28/05/12.

מנוי 696 (השייך לנאשם) החל לפעול בתאריך 16/05/12 בירושלים (יום שחרורו מהכלא), וסיים את פעילותו בתאריך 27/05/12 (יום לפני הרצח) בחיפה.

בתאריך 27/05/12 "הולבש" על אותו מכשיר (שעליו היה בהתחלה כרטיס סים 696) כרטיס סים חדש שמספרו 054-9347533 (להלן: "מנוי 533"). בו ביום, מנוי 533 קיים קשר טלפוני עם טלפון נייד 054-2630037 (להלן: "מנוי 037") אשר נתפס מאוחר יותר אצל אבריהם.

עוד עלה ממחקרי התקשורת, כי למחרת, ה-28/05/12, יום הרצח, בשעה 6:00 בבוקר התקשר הנאשם ממנוי 533 לאבריהם כאשר באותה העת, הנאשם אכן בחיפה ואבריהם אכן בכפר מסריק. בשעה 6:40 התקשר הנאשם לאבריהם פעם נוספת בשעה ששניהם מאוכנים בכפר מסריק.

בין השעות 7:10 ועד ל-08:30, תיעדו מצלמות האבטחה את רכב הפיג'ו של אבריהם מסתובב ברחבי כפר יאסיף, ובכלל זה, חולף מספר רב של פעמים בסמוך לשכונת מגוריה של המנוחה. כמו כן, מהצילומים שהופקו זוהה כתם ירוק ליד מושב הנהג.

בסמוך לכך, כעולה ממצלמות האבטחה, תועדה המנוחה צועדת מביתה, לכיוון קופת חולים "כללית", ורכב הפיג'ו נוסע בסמוך לקופת חולים "כללית" וזירת הרצח בחזית חנות "סטאר-פון".

עוד ניתן ללמוד ממחקרי התקשורת, כי על אותו מכשיר נייד של אבריהם אשר נעשה בו שימוש בכרטיס סים 037, הותקן כרטיס סים חדש שמספרו 054-9980790 (להלן: "מנוי 790"), אשר הופעל ביום הרצח, 28/05/12 בין השעות 07:46 ועד 08:52 בלבד (ת/87).

הנאשם התקשר (ממנוי 533) לאברהים (למספרו החדש 790) בפרק זמן זה מספר פעמים. יצוין, כי שני המנויים (533 של הנאשם ו-790 של אברהים) קיימו קשר ביניהם בבוקר יום הרצח (משעה 08:22 ועד שעה 08:52, שתי דקות לפני קטילת המנוחה), כאשר שניהם מאוכנים בכפר יאסיף.

בשעה 08:31, תיעדה מצלמת האבטחה בחנות "סטאר-פון" - זירת הרצח - גבר עם חולצה ירוקה, מכנסי ג'ינס, חובש כובע לראשו, ונושא תיק על כתפו, כאשר פניו מועדות לכיוון קופת החולים "כללית".

מצלמת האבטחה בקופת החולים "כללית" תיעדה את המנוחה נכנסת לקופת החולים וממתינה בחדר ההמתנה.

בשעה 8:37 תיעדה המצלמה את אברהים נכנס לקופת החולים, מאתר ומזהה את המנוחה, משוחח במכשיר הנייד, ומיד לאחר מכן עוזב את המקום. בשעה 8:52 תועדה המנוחה יוצאת מקופת החולים.

בשעה 8:54, שתי דקות לפני הרצח, שני המנויים (533 של הנאשם ו-790 של אברהים) מפסיקים פעילות לחלוטין.

בשעה 8:55, תיעדה מצלמת האבטחה בחנות "סטאר-פון", את רכב הפיג'ו חולף בסמוך לחנות, ומספר שניות אחר כך, בעת שהמנוחה צועדת בסמוך לחנות "סטאר-פון", מגיח לעברה גבר עם חולצה ירוקה, מכנסי ג'ינס ותיק על כתפו, יורה בראשה, זו נופלת ארצה, הלה יורה בה פעם נוספת, ונמלט לכיוון "בנק ערבי".

מספר שניות לאחר מכן, תועד רכב הפיג'ו, כשהוא נוסע לכיוון "בנק ערבי", ובנסיעה מהמקום לכיוון כביש 70.

בשעות הערב, "הולבש" על מכשירו הנייד של אברהים כרטיס סים חדש שמספרו 054-2085797 (להלן: "מנוי 797") (ת/84).

בתאריך 28/05/12, בשעה 12:26 (מספר שעות לאחר הרצח), החל לפעול טלפון נייד שמספרו 054-3175746 (להלן: "מנוי 746"), וסיים את פעילותו מספר ימים לאחר מכן, בתאריך 04/06/12. על אותו ברזל "הולבש" כרטיס סים חדש (שמספרו 785). יצוין, כי כרטיס הסים 785 והברזל (שעליו הולבש תחילה מס' 746, ולאחר מכן מס' 785) נתפסו בביתו של הנאשם.

בנוסף, לימדו מחקרי התקשורת על קשר שקיים הנאשם עם משפחת מוסראתי בימים שקדמו לביצוע הרצח ואף לאחריו. בתאריכים 22/05/12 ו-23/05/12 התקשר הנאשם (ממספר 696 שלדבריו היה בחזקתו בעת הזו) למוסטפא מוסראתי (שאוכן בבאקה אל גרביה); ובתאריך 24/05/12 התקשר מאן דהוא ממשפחת מוסראתי (שאוכן בבאקה אל גרביה) לנאשם.

בתאריך 27/05/12 אוכן כרטיס סים 533 שהוכנס למכשיר הנייד של הנאשם ברמלה, בבאקה אל גרביה, ולאחר מכן בכפר יאסיף, וחזר לחיפה עד למחרת בבוקר, 28/05/12, ומשם, אוכן שוב בכפר יאסיף.

כן העלו מחקרי התקשורת מקבץ שיחות שביצע הנאשם - ממנויים 696 ו-533 - לבהא בכרי ולאברהים ספיה, בין התאריכים 22/05/12-27/05/12, בעת שהנאשם מאוכן, בין היתר, בכפר יאסיף ובכפר בענה.

העד הסביר בעדותו כי נתונים המתקבלים מחברות התקשורת מאפשרים לראות אילו כרטיסי סים "הולבשו" על אותו מכשיר נייד.

עוד הוסיף, כי הנתונים שמתקבלים מחברות התקשורת כוללים, בין השאר, שיחות יוצאות/נכנסות, הודעות ואיכונים; לדבריו, החברה הסלולארית הרלוונטית יכולה לדעת מהו מספר המכשיר הנייד שבו נעשה שימוש בכרטיס סים השייך לחברה, ומתי הוחלף כרטיס סים במכשיר השייך לחברה.

העד נדרש לפער הזמנים המופיע בחלק מסרטוני מצלמות האבטחה שנתפסו, והסביר כי ככל שיש פער בין זמן אמת לבין זמן מחשב, חוקר המחשבים מציין זאת בדו"ח, כפי שארע בענייננו.

חוות דעת בעקבות מחקר התקשורת

העד אינג' **רוני אברהמי**, מהנדס רדיו ותקשורת סלולארית, ערך חוות דעת (ת/102) וכן הבהרה לחוות הדעת (ת/102א') המסתמכות על איכוני חברת "סלקום" של שיחות נכנסות ויוצאות של המנויים 052-3864723, 052-6415668 ו-052-6405630, מספרי הפלאפונים שהיו בחזקתם של אברהים ספיה ובהא בכרי בעת הרלוונטית לרצח המנוחה.

העד הסביר בעדותו כי הנתונים שמועברים לחברת התקשורת כוללים את מספר כרטיס הים, מספר הברזל ומספר המנוי. לדבריו, הרשת הסלולארית יכולה לדעת את מספר הברזל.

העד הסביר, כי אם הולבשו מספר כרטיסי סים על אותו ברזל, ניתן לקבל רשומות שיחה לפי מספר ברזל, ובהן לראות את כל כרטיסי הים שהולבשו על אותו ברזל; ולהפך, ניתן לראות אם אותו כרטיס סים הולבש על מספר ברזלים.

העד **אבי קמר**, יועץ טכני בתחום התקשורת, המספק שירותי יעוץ והנדסה לחברת "פרטנר", ערך חוות דעת המסתמכות על איכוני חברת "פרטנר" של שיחות נכנסות ויוצאות של המנויים 054-4878285, 054-3499696, 054-9347533, 054-42630037 ו-054-6980790 (ת/301), מספרי הפלאפונים שהיו בחזקתם של הנאשם, אברהים ואסעד בעת הרלוונטית לרצח המנוחה.

כעולה מחוות הדעת, מספר הטלפון הנייד שהיה בחזקתו של הנאשם (054-3499696) - לכל הפחות, לפי דבריו, עד לתאריך 27/05/12, התאריך בו טען כי מכשירו (מנוי 696) אבד לו כאשר שב עם אברהים בשעות הלילה לחיפה - אוכן, בין היתר, בכפר יאסיף, בחיפה, בכפר מסריק, בירכא ובמג'דל אל כרום (ת/301, הטבלאות בעמ' 7-8).

העד הסביר בעדותו כי באמצעות האיכון ניתן לראות על איזה אתר או סקטור המנוי התחיל את השיחה, ועל איזה אתר או סקטור המנוי סיים את השיחה, וכן את השעות המדויקות.

לדבריו, רמת הכיסוי של האתרים והסקטורים המצויים בכפר יאסיף, הינה ממיקומו של האתר ועד מרחק 3 ק"מ ממנו.

ה. חוות הדעת הפתולוגית בעקבות נתיחת גופת המנוחה:

פרופ' יהודה היס מהמרכז לרפואה משפטית, ניתח את גופת המנוחה לאחר המוות והכין חוות דעת על ממצאי הנתיחה (ת/48) בה נקבע כי מותה של המנוחה:

"[...] נגרם מנזק חמור ללב ולריאות ממעבר קליע דרך הגוו [...] בנוסף נמצא פצע כניסת קליע בצוואר משמאל עם מעבר דרך שרירי הצוואר ושבר מרוסק של בסיס הגולגולת מימין".

בבדיקה הטוקסיקולוגית המשלימה (ת/49) שערך פרופ' היס, נקבע כי בדמה של המנוחה לא נמצאו סמים, תרופות או אלכוהול.

ו. ראיות ההגנה:

בטרם אפנה לראיות ההגנה, שבמרכזן עמדה עדות הנאשם, אציין כי בניגוד להימנעותו של הנאשם מלהשיב עניינית לשאלות חוקריו במהלך חקירתו במשטרה, בעדותו בפנינו פרש בהרחבה את גרסתו.

בנוסף לכך, להוכחת גרסתו הביאה ההגנה שני עדים נוספים מטעמה.

בנסיבות העניין, משהונחו בפנינו אמרותיו של הנאשם בחקירתו במשטרה, אזי לצורך הבנת החלק הדיוני של הכרעת דין זו, אסקור את האמור באמרותיו אלה, ולאחר מכן, את עדותו בפנינו.

כמו כן, במשפטו טען הנאשם "טענת אליבי" כאשר בניגוד לאמרותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט מסר גירסה ובה התנהלותו באותו היום שכללה פעילויות שונות בהן נטל חלק ביום הרצח.

הנאשם נחקר מספר פעמים במשטרה, וסרב בעקביות לחתום על כל אחת מאמרותיו.

אמרתו הראשונה של הנאשם הינה **מיום 20/06/12** (ת/185), ולאחר שהוזהר כדין ונדרש ליתן תשובה לחשד ברצח המיוחס לו, הכחיש כל הכרות עם המנוחה וטען כי לא שמע עליה.

בחקירתו זו, נשאל הנאשם על דבר מעשיו ביום הרצח ה- 28/05/12. תחילה השיב כי לא יצא את ביתו. בהמשך, סיפר כי היה "בסידורים" בביטוח לאומי ובבית משפט ולאחר זאת, טען כי אינו זוכר את מעשיו באותו היום.

כמו כן, נשאל והשיב כדלקמן:

"ש. מתי היית בכפר יאסיף בפעם האחרונה?
ת. בפעם האחרונה לפני עשר או שתיים עשרה שנים.
ש. מאז שיצאת מהכלא 16/05/12 נסעת לכפרים בצפון?
ת. לאף מקום לא נסעתי רק לירושלים המזרחית לפני יומיים למשפחה לבקר" (שם, עמ' 3 שור'
61-64).

משנתבקש ליתן שמות של "אנשים שישבו עימו בכלא" הצהיר כי הוא "שומר על זכות השתיקה".

בהודעתו מיום **22/06/12** (ת/104) טען כי אינו מכיר את המנוחה ואף אחד ממשפחת מוסראתי. לאחר הפסקה בחקירה, במהלכה שוחח עם בא כוחו ושב להמשך חקירה, סירב להשיב לשאלות חוקריו, ומשאלה הפנו אליו שאלות בחר, במפגן, לשתוק תוך שהוא לעיתים אף מסמן עם ידו כלפי פיו כמי שאינו מתכוון לומר דבר.

משנשאל מכלול של שאלות - בכלל זה, מהו גילו; האם יש ברשותו טלפון נייד ומהו המספר; מהו שמה של אשתו; מה עשה ביום הרצח ה- 28/05/12; מתי השתחרר מהכלא; כמה ילדים יש לו ועוד - השיב כי הוא מבקש לשמור על זכות השתיקה, תוך שציין "אני יודע איך זה אצלכם שואלים ושואלים בשביל לסבך אותי אני לא עשיתי כלום" (ת/104).

גם לאחר שנאמר לו על ידי חוקריו כי יש בדיהם "ראיות מוצקות" הקושרות אותו לתכנון וביצוע רצח המנוחה בתאריך 28/05/12 בכפר יאסיף; כי ידוע לחוקריו היכן היה בתאריכים 24/05/12 ו-26/05/12, וכי שתיקתו עשויה לחזק את הראיות כנגדו, המשיך לדבוק בשתיקתו ולא אמר מאומה.

בחקירה **מיום 03/07/12** (ת/124), שמר הנאשם על זכות השתיקה ולא השיב לשאלות חוקריו.

בין היתר, נשאל הנאשם באשר להיכרותו עם מוראד מרעי; האם ביקר לפני הרצח בכפרים בענה ויאסיף; האם סובל ממחלת הסכרת; מדוע שכר את רכב הסובארו אימפרזה ומי הסייע אותו; מהם מספרי הטלפונים הניידים שבחזקתו; האם יש ברשותו משקפי ראייה; מדוע הסתובב לפני מעצרו עם תיקו השחור; האם נסע ברכב מסוג פיג'ו 207 השייך לאברהים ספיה, שצולם ביום הרצח במצלמת אבטחה בכפר יאסיף; מהי תגובתו לכך שבתאריך 23/05/12 נסע ללוד ולואדי ערה לצורך פגישה עם בני משפחת מוסראתי, לשם תכנון רצח המנוחה.

יצוין, כי הנאשם שמר על זכות השתיקה גם לאחר שנאמר לו כי בידי המשטרה ראיות ברורות לכך שהלה רצח את המנוחה, כולל המניע לרצח, אופן תכנונו וביצועו של הרצח, לרבות חלקו של כל אחד מהמעורבים ברצח, כמו גם לשאלה האם מישהו מכפר יאסיף או מהאזור שהיה חייב לו כסף באופן אישי.

בחקירה **מיום 09/07/12** (ת/108) התעלם הנאשם משאלות שהופנו אליו וביקש לשמור על זכות השתיקה בציינו: "אין לי כלום להגיד, אני לא עשיתי שום דבר, אני מסרתי את העדות הראשונה שלי ואני שומר על זכות השתיקה [...]".

במהלך חקירה זו, הוכנס לחדר החקירות אברהים ונעשה ניסיון לערוך עימות בין השניים. את שהתרחש תיאר החוקר מזרחי, כדלקמן:

"[...] בעימות שנערך הטיח אברהים ספייה בפניו של עדנאן את כל העדויות שמסר ואמר לו כי הוא זה שרצח את אמירה הבחורה מכפר יאסיף לאורך כל העימות אמר עדנאן לאברהים כי הוא לא מכיר אותו, היה עצבני וצעק מהשנייה הראשונה שהבחור הזה רוצה לתפור לו תיק, אברהים מסר לעדנאן שיהיה גבר ויספר את האמת כי הוא לקח נשמה של אישה והרס לו את החיים, עדנאן המשיך בצעקות ונראה עצבני מאוד ואמר שהבחור הזה שקרן...". (שם, עמ' 2 שור' 41-37).

משהסתיים העימות, טען הנאשם כי אינו מכיר את אברהים וכי יתכן כי המדובר בבלש או סמוי משטרתי וטען כלפי חוקריו כי אינו מכיר את הסיפור של הבחורה ז"ל, כלשונו, עליה דיבר אברהים.

בהמשך, עשו חוקריו של הנאשם ניסיון לעמתו עם פרטים שנמסרו על ידי נחקרים אחרים, בכלל זה פרטים שלדברי אסעד נמסרו לו מפי הנאשם, איתור בחורה החייבת לו כסף ונמצאת בכפר יאסיף והצגת תמונתה בפניו, הנסיעות יחדיו לכפרים בצפון וצילום הקופאיות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד וכד', כמו גם את דברי בהא כי היה זה הנאשם שהתקשר אליו וסיפר כי הוא שוהה בכפר יאסיף וביקש כי ישלח מישהו שמכיר את הכפר, ולשם כך נשלח אברהים.

הנאשם שמר על זכות השתיקה גם משהוטח בו כי אברהים סיפר לחוקריו שבפגישה שהתקיימה בכפר בענה - בה נטלו חלק הנאשם, בהא ואברהים - הוציא הנאשם אקדח מתיקו השחור ואמר לנוכחים כי במקרה של התנגדות, בכוננתו לחטוף את המנוחה.

יוער, כי משהוצג בפני הנאשם סרטון מצלמות האבטחה (ת/10) בו נראה אדם הלוכש חולצה ירוקה, מכנסי ג'ינס וכובע

קסקט יורד מרכב הפיג'ו, ומשהוטח בנאשם כי המדובר בו, טען כי לא היה במקום, כי אינו מכיר את ה"בחור" בסרטון וכי זה לא הוא, ועמד על חפותו.

עוד יצוין, כי הנאשם שלל חשש כלשהו מפני משפחת מוסראתי, וטען כי אין לו בעיה איתם ואינו מסוכסך עם אף אחד.

בהודעה **מיום 12/07/12** (ת/135) הניחו חוקריו של הנאשם בפניו את גרסת אברהים ולפיה, האחרון הסיע את הנאשם ביום הרצח, ולאחר הרצח לצומת כפר יאסיף, ראה את האקדח בידו ואת הודייתו בפניו במילים "רצחתי אותה, החזרתי את הכבוד למשפחה", והלה הגיב "הוא שקרן, אני לא מכיר אותו" (שם, עמ' 1 שור' 3-7).

יובהר, כי הודעה זו נגבתה מהנאשם לאחר עימות שנערך בינו לבין אסעד, שסיפר בפני הנאשם על השתלשלות הקשר עימו (באמצעות מוראד), הנסיעות יחדיו לכפרים והמפגשים עם בהא ואברהים בכפר יאסיף ובכפר בענה, כמו גם על כך שהנאשם הראה לו תמונה של בחורה ואמר לו שהוא מחפש אותה בכפר יאסיף כי היא חייבת לו כסף.

יצוין, כי בעימות עם אסעד, הנאשם הטיח בו כי הוא שקרן, אינו יודע מדבריו דבר, לא היה עם אסעד, לא שוחח איתו ולא שכר רכב כלשהו, ולא ידע להשיב הכיצד נרשמה שיחה נכנסת במכשיר הנייד של אסעד ממכשירו.

בטרם סיום חקירתו זו, הוקרנו בפני הנאשם סרטוני חקירתם של רעייתו ובתו, בהם זיהו אותו כמי שירד מרכב הפג'ו בזירת הרצח, ובתגובה המשיך לטעון שלא עשה כלום.

בהודעה **מיום 18/07/12** (ת/174) נאמר לנאשם כי בידי חוקריו "ראיות ישירות וחד משמעיות" לכך שתכנן ורצח את המנוחה, וניתנת לו הזדמנות נוספת להגיב לחשדות כנגדו, והלה שמר על זכות השתיקה. לאחר שחוקריו שבו ואמרו שניתנת לו הזדמנות להגיב לחשדות המיוחסים לו, השיב "אני לא עשיתי שום דבר".

הנאשם השיב בשלילה לשאלה האם היה בתקופה האחרונה בכפר יאסיף, ובהמשך ציין כי היה בכפר יאסיף "אולי לפני 15 שנים". משהוטח בפניו כי נסע עם בחור בשם אסעד לכפר יאסיף רק לאחרונה השיב תחילה "לא מכיר הבחור הזה" ולאחר זאת, תיקן עצמו וציין כי הוא מכיר אותו כחבר של הארוס של בתו. מכל מקום, ציין הלה שאינו זוכר את הדברים שסיפר אסעד בפניו מאחר והוא (הנאשם י' א') לוקח "כדורים של פסיכיאטר".

כמו כן, ציין שאינו מכיר את אברהים וכי היו אלה חוקריו שהציגו אותו בפניו, בכוונה לעימות שנערך עימו. בנוסף, שלל כל טענה כי הוא ובהא שלחו מסרים מאיימים לאברהים בהיותם בבית מעצר "קישון".

לפני סיום חקירתו זו, שב החוקר והציע לנאשם להגיב לחשדות המיוחסים לו, כפי שהוזכר בפתח החקירה, ועל כך השיב כי אינו מכיר את המנוחה ולא עשה דבר.

בפתח עדותו טען הנאשם לחפותו, תוך שנימק את שתיקתו במהלך חקירותיו במשטרה בעצת סנגורו באותה עת שאף הוא, לדבריו, סבר כי חוקריו כלשונו "רוצים להפיל אותי...בכל צורה".

בהמשך, סיפר על דבר שהייתו במאסר בגין עבירת אלימות במשפחה, שחרורו מהכלא ונסיעתו ביום השחרור לבקר את משפחתו בירושלים בשל צו הרחקה מהבית שהיה תלוי ועומד נגדו, רכישת כרטיס הסיים למכשיר נייד שמספרו 054-3499696 (מנוי 696), ופנייתו בסמוך לכך לגרושתו קארין זאהדה כי יחדשו את הקשר ביניהם וישבו לביתם בחיפה, כל זאת בשל געגועיו אליה.

הנאשם סיפר, כי מצבו הכלכלי לאחר שחרורו מהכלא היה טוב. לדבריו, היו ברשותו כספים שקיבל מאימו וכספים שקיבל מאבי בעלה של אחותו, עימו תכנן לעסוק בתחום עסקי הבשר. לשם כך, בתאריך 24/05/12, שכר רכב ממוראד, ארוסה של בתו.

לדברי הנאשם, ביקש תחילה ממוראד שישמש כנהגו, ומשזה לא יכול היה להמשיך להסיעו, הביא תחתיו את חברו, אסעד מחמיד.

עוד לדבריו, נסע עם אסעד להיפגש עם אחד, חאלד דבאח, ובהמשך לאתר את "עלי מאבו סנאן" החייב לו כספים הנאמדים בעשרות אלפי שקלים, שחלקם שולמו לו בעת שהותו במאסר, באמצעות אחד, אבו אלעבד מִכְבָּר, שהפקיד עבורו סך של 1,700 ₪ בקנטינת הכלא, וחלק העביר לרעייתו.

הנאשם המשיך וסיפר, כי בתאריך 24/05/12 נסע עם אסעד לביתו של בהא בכפר בענה, המוכר לו מתקופת שהייתו בכלא ועבודתם המשותפת במטבח הכלא.

לדבריו, נסע פעם נוספת עם אסעד לכפר יאסיף ביום 26/05/12, ובהגיעם לתחנת הדלק בצומת כפר יאסיף, הלה יצר קשר טלפוני עם בהא, סיפר לו על מיקומו וזה הורה לו להמתין עד הגעת אדם שישלח לסייע בידו.

זמן קצר לאחר מכן הגיע אברהים שהציג את עצמו כבן דודו של בהא, ובמהלך שיחה ביניהם סיפר הנאשם לאברהים כי הוא מעוניין לאתר אדם החייב לו כסף מאבו סנאן, והלה הציע לסייע לו באיתורו. אולם, מאחר ואברהים מיהר לחתונת קרוב משפחתו, סיכמו כי ישבו ויפגשו מאוחר יותר בשוק בכפר יאסיף.

לגרסת הנאשם, לאחר המפגש הראשון נסע עם אברהים ברכבו של האחרון, בעוד אסעד נותר להמתין לו בשווארמה ג'מיל. מששב מהנסיעה הנ"ל עם אברהים, נפגש עמו פעם נוספת בחצר השוק בכפר יאסיף, ולאחר מכן הוא עצמו ואסעד עשו דרכם לביתו של בהא בכפר בענה, ובעודם יושבים, הגיע אברהים.

הנאשם הכחיש כי הראה לאברהים את תמונות המנוחה וילדיה או כי החזיק בתיקו השחור אקדח, וטען כי לאחר שהגיע לביתו של בהא, ומשזה הלך להכין קפה, היה זה אברהים שהציג בפניו תמונות נשקים מהטלפון הנייד שלו, ושאל באם יוכל לעזור לו להשגת כלי נשק מ"השטחים", ובתגובה השיב כי מעיניו הם בעסקי בשר.

בתשובה לשאלת בא כוחו שלל הנאשם את דברי אברהים, כי במהלך הפגישה בביתו של בהא דובר על חטיפת המנוחה וכי הנאשם הוציא אקדח מתיקו, וטען כי הלה לא סיפר אמת, וכי אינו זוכר אם בסיום המפגש מסר לו הלה מספר טלפון נייד על מנת שיצור עימו קשר.

למחרת, ביום ה-27/05/12, חאלד כאל - חברו של אברהים - אסף את הנאשם, ולדבריו השניים נסעו לאבו סנאן, וחיפשו את ביתו של חאלד דבאח. לאחר מכן, בסביבות השעה 18:30 פגש הנאשם את אברהים והשניים נסעו יחדיו לאולמי "אלמס".

לגרסת הנאשם, לאחר מכן הוא נסע עם אברהים ברכב הפיג'ו, ומשהגיעו לחיפה, הסתבר לו כי מכשירו הנייד - שמספרו 054-3499696 - אבד.

בהתייחס ליום האירוע, ה-28/05/12, טען כי התעורר בבוקר אותו יום בסמוך לשעה 08:00, עת הגיע אבי ארוס בתו, תייסיר, לבקרו ובידו "שקיות" עם פירות, כאשר לדבריו בבית שהתה בתו חיריה שעסקה בהכנות לאירוסיה למוראד, וזמן קצר לאחר מכן נקראה על ידי זה האחרון מהרחוב לרדת מהבית ולפוגשו.

עוד סיפר הנאשם, כי תייסיר שהה בביתם עד לשעה 09:30-10:00 ומשהלך לדרכו, יצא הנאשם עם רעייתו לסידורים במוסד לביטוח הלאומי והחזרת חוב כספי של רעייתו, וכמו כן רכש טלפון נייד חדש שמספרו 054-3175746 ששימש אותו בין התאריכים 28/05/12 ל-30/05/12.

לדבריו, בהמשך אותו יום ה-28/5/12, הוא ורעייתו רכשו ריהוט לסלון ושילמו מקדמה על סך של 500 ₪ ואת היתרה שילמו בתאריך 31/05/12.

משנתבקש על ידי בא כוחו להסביר מדוע התאריך המופיע על שתי חשבוניות רכישת הריהוט הינו 31/05/12 - בעוד שלטענתו התשלום הראשון שולם בתאריך 28/05/12 - הסביר כי האירוסין התקיימו בתאריך 31/05/12.

לעניין טענת האליבי, נשאל על ידי בא כוחו הכיצד בעדותו בבית המשפט, מסר גרסת אליבי מפורטת בעוד שנמנע מלעשות כן בחקירותיו במשטרה, ועל כך השיב הנאשם כי משנלקח מביתו לחקירה במשטרה, סבר תחילה כי היה זה בשל צו ההרחקה שהוצא נגדו על ידי אשתו.

לנוכח תשובתו זו של הנאשם, הפנה אותו בא כוחו לעובדה כי הוזהר כבר בפתח חקירתו הראשונה כי הוא נחקר בחשד לרצח, ועל כך השיב כי משנאמר לו שנרצחה אחת, נסרין מוסראתי, אמר לחוקר כי אין הדבר מעניינו, והוסיף כי

בחקירתו הראשונה רמת הסוכר ולחץ הדם שלו לא היו מאוזנים בשל מחלת הסוכרת ממנה הוא סובל.

משנדרש על ידי בא כוחו להתייחס לטענה לפיה חולצתו של האדם שנצפה יורד מרכב הפיג'ו הינה חולצתו הירוקה - שלדברי אשתו אותה ראתה בעת שנפגשה עימו - השיב כי חולצתו אינה ירוקה, אלא בצבע בהיר ולדבריו היא נמצאת בבית; עם זאת, הוסיף וציין, כי החולצה שנמצאת בביתו היא החולצה שבתו, חיריה, אמרה שראתה אותו לובש כשנפגשו בהדר, ואישר שחולצה זו היתה עימו בכלא.

משנשאל על ידי בא כוחו לתגובתו לטענת המאשימה, לפיה הלה ירה במנוחה תמורת תשלום, השיב כי לא היה עושה כן משום היותו אב לילדים, ברמזו לעובדת היות המנוחה אם לילדים קטנים.

בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, השיב כי משסיפר לבא כוחו כי חוקריו רוצים לסבכו בדברים שעליהם הוא אינו יודע דבר, יעץ לו זה האחרון לשמור על זכות השתיקה.

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא סיפר במהלך חקירתו במשטרה על סדר יומו ביום ה- 28/05/12, כפי שעשה בעדותו בבית המשפט (יציאתו לסידורים ועוד) השיב כי בתחילה, משהגיע לחקירה, היה "לא מרוכז" וסבר שלא יצא מהבית. משהקשתה ב"כ המאשימה מדוע לא עשה כן בחקירה מאוחרת יותר, השיב כי היה "מבולבל".

עוד נשאל הנאשם לגבי אי-אמירת אמת בחקירתו במשטרה כאשר השיב כי לאחרונה היה בכפר יאסיף לפני עשר שנים, הכחשתו את ביקוריו בכפר בענה ואת דבר ידיעתו כי בהא מתגורר בכפר זה, ואולם, לא ניתן היה לחלץ תשובה ברורה מפיו.

באשר להכחשתו את שכירת הרכב ממוראד ונסיעותיו עם אסעד לכפרים בצפון, טען כי היה זה "מתוך הפחד" מאחר ולא רצה לקשור עצמו "לדברים האלה שאני חף מפשע", כלשונו (עמ' 576 שור' 3-4 לפרו').

באשר להכחשת ההיכרות עם אברהים, השיב:

"נכון הכחשתי בכוונה, בגלל שאני רואה אותו מסבך אותי בתיק שאני אין לי יד בזה" (עמ' 576 שור' 15-16 לפרו').

לנוכח השינוי בגרסת הנאשם, כפי שבא לידי ביטוי בעדותו הראשית, לעומת הנאמר על ידו בחקירותיו במשטרה, ב"כ המאשימה שבה ושאלה אותו באשר להתנהלותו בסמוך לשחרורו מהכלא ובפרק הזמן, עובר לקטילת המנוחה, ובכלל זה, ביום האירוע. הלה ייחס שינוי זה בגרסתו לאופן דיבורו, כלשונו, "אני הייתי ממהר... בדיבור שלי", אזכור שם משפחת מוסראתי וחששו כי חוקריו מבקשים לערב אותו "ברצח" אותו לא ביצע.

את דבריו, כי לאחר שחרורו מהכלא לא ביקר בכפר יאסיף והכחשותיו האחרות לביקוריו בצפון בכלל, תלה בחקירתו תחת אזהרה בחשד לרצח, וזאת בשל אי רצונו שיחברו אותו ל"דברים" ו"פחד" כהגדרתו.

כך גם השיב כי הכחיש "בכוונה" את ההיכרות עם אברהים מאחר וראה לדבריו, שהלה "מסבך" אותו ב"תיק" שאין לו יד בו וכן, קיבל את עצת בא כוחו אשר אמר לו כי הוצע לאברהים לשמש עד מדינה.

משנשאל למקום מגוריו של אותו "עלי" באבו סנאן, "החייב לו כספים", כך לגרסתו, השיב כי אינו יודע, ולשאלה מה שם משפחתו של הלה, השיב "וואלה שכחתי... ברצינות שכחתי".

בנוסף לכך, הנאשם לא זכר מתי ראה לאחרונה את הטלפון הנייד שלו בטרם גילה שאבד, ואישר כי לא דיווח על אובדן המכשיר.

הנאשם אישר בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, כי נסע לבאקה אל גרביה "שבע שמונה פעמים", אולם הכחיש כי אחת הפעמים היתה ביום 27/05/12, ועמד על הכחשתו זו גם משעומת עם גרסת מוראד, כי אכן הסיע אותו לשם בתאריך זה, לבקר את "חבריו מהכלא".

למרות שהנאשם עומת עם מחקר התקשורת, ולפיו מכשיר הפלאפון 696 שהיה בשימוש אוכן בכביש 6 ביום ה-27/05/12 שעה 10:00 ובאותו היום, פעם נוספת בשעה 18:31 לאחר שהוכנס לברזל כרטיס סים אחר, שב הנאשם ועמד על הכחשתו כי לא היה שם והוא לא יצא את העיר חיפה.

הכחשה דומה נשמעה מפי הנאשם כאשר עומת עם מחקר התקשורת, ולפיו ממנוי 533 - שלפי הטענה היה אף הוא בשימוש - בוצעו שיחות יוצאות רק לשני מספרים (לבהא ולאברהים) וטען כי לא שם כרטיס סים חדש במכשירו.

משהנאשם עומת עם העובדה כי למחרת ה-28/05/12, יום הרצח, אוכן ממנוי 533 בבוקר בכפר מסריק וכפר יאסיף, השיב "אין לי הסבר...ב-28 אפילו לא היה לי טלפון" (עמ' 590 שור' 28-21 לפרו').

בנוסף, הנאשם הכחיש כי פנה לחוקר באסל נאטור והציע "עסקה", במסגרתה יספר על "מספר רציחות", בתמורה לסגירת התיק כנגדו, תוך שציין כי החוקר הוא שהציע לו לסגור עסקה עם המשטרה ולספר על משפחות פשע.

לטענת הנאשם, הוא אינו האדם הנראה בסרטונים כמי שיורד מרכב הפיג'ו ולאחר מכן יורה במנוחה, ולטענתו חוקרי משטרת ישראל "בנו" תיק עליו מתוך רצון "להציל" את אברהים בשל משפחתו אותה הגדיר כ"מכובדת" ולה "קשרים עם המשטרה", ועל כן טען, "במשטרה גם אוהבים אותם", כלשונו.

יוער, כי הנאשם הכחיש את גרסת אברהים ואסעד, ולפיה הציג בפניהם תמונה של בחורה עם רעלה שחורה, ואמר להם

כי כיום היא ללא רעלה, שיערה בלונדיני ולה שני ילדים השוהים בגנים.

באשר להכחשתו את הקשר שהיה לו לאחר שחרורו מהכלא עם משפחת מוסראתי וקריאת כתבות אודות רצח המנוחה, הסביר הנאשם בחשש כי "יחובר" לעניין רצח המנוחה.

משנדרש הנאשם לעובדת זיהויו על ידי רעייתו בסרטון (ת/10) כמי שירד מרכבו של אברהים, בין היתר בשל מאפיינים יחודיים לו, השיב כי זה מעניינה ולא עניינו. כך גם לא נתן תשובה עניינית לזיהויו על ידי בתו חיריה משהשיב "תעזוב, אשתי תעזוב הבת שלי תעזוב כל העולם" (עמ' 692 שור' 32 לפרו').

הנאשם הכחיש את גרסת אברהים כי בבוקר יום הרצח ה- 28/05/12, הלה הסיע אותו מכפר מסריק לכפר יאסיף וכי מאוחר יותר, ביקש מאברהים להיכנס לקופת חולים על מנת לזהות את המנוחה, ואברהים דיווח לו על זיהויה ולאחר צאתה מקופת החולים, ירה בה הנאשם למוות ונמלט לרכבו של אברהים ומיד עם כניסתו לרכב, הודה בפני אברהים כי ירה במנוחה, שמח על כך וטען כי המדובר ברצח על רקע כבוד המשפחה. על כך השיב "חס וחלילה".

בפני הנאשם נטען כי מכשירו הנייד - עם כרטיס סים חדש 533 - אוכן ביום הרצח בכפר יאסיף, כשהוא משוחח רק עם אברהים, וכי השיחה האחרונה ביניהם הסתיימה שניות ספורות לפני רצח המנוחה, ולאחר מכן חדל הטלפון והמספר מלפעול; כמו כן, נטען כי האדם שנראה בסרטונים נושא תיק ולובש חולצה ירוקה כחולצתו, וגרסת אברהים כי הנאשם שהיה עימו באותו יום בכפר יאסיף הוא שירה במנוחה, ועל כך השיב "אני לא הייתי שם [...] שקרן [...]]" (עמ' 636, שור' 1-15 לפרו').

עוד הכחיש הנאשם כי ידע על דבר היות המנוחה בכפר יאסיף, ולכן ביקש מבהא למצוא לו אדם מכפר יאסיף על מנת שייסע לו לזהותה.

בהתייחס לכספים, אשר על פי הנטען היו ברשותו בעת הרלוונטית לרצח המנוחה, השיב כי קיבל סך של 75,000 דינר מאימו לפני כ- 10 שנים, וחלק מכספים אלה שימשו לרכישות שונות לבית; את שסיפר לרעייתו כי מקור הכספים משוד בנק, נימק כי סיפר לה זאת "בשביל שתשתוק", כלשונו.

יוער, כי הנאשם אישר את דבריו בתו חיריה כי לאחר הרצח, הבחינה כי ברשותו כספים במזומן אולם, לא היה הסבר בפיו מדוע אם היו ברשותו כספים במזומן, החזיר את חובו לבנק הפועלים בסך 14,000 ₪ רק בחודש יוני 2012.

בנוסף לכך, אישר כי נתן לרעייתו סך של 20,000 ₪.

משהטיחה בו באת כח המאשימה כי הכספים שהיו ברשותו הינם כספים שקיבל בתמורה לרצח המנוחה, השיב "חס וחלילה", וטען כי כספים אלה היו ברשותו ונועדו לעבודתו בעסקי הבשר.

העד **עודה מוחמד** הגדיר עצמו כיום כפנסיונר, ומי שעסק בעבר בעסקי הובלות, וסיפר כי משפחת הנאשם התגוררה בביתו בשנים 2007-2008, וכי לפני כחמש שנים, לבקשת הנאשם, העד גבה עבורו חוב בסך של 1,500 ₪ מאחד "עלי", המתגורר באבו סנאן.

בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, השיב כי במהלך שהייתו של הנאשם בכלא ואף לאחר מכן, לא פנה אליו הנאשם שוב לגבות חוב כספי זה או אחר.

העד **תייסיר מרעי**, אביו של מוראד, סיפר כי הרקע להיכרותו את הנאשם ומשפחתו, הינו אירוסי בנו מוראד לבת הנאשם, חיריה, וכי לבקשת בנו, יצר קשר עם הנאשם לקראת אירוסי השניים שנועדו ליום 31/05/12.

לדברי העד, הוא יצר קשר עם הנאשם מספר ימים קודם לכן, והלה הזמינו לשתות עימו בביתו קפה. משכך, למחרת היום, 28/5/12 (יום הרצח), התקשר העד לנאשם טלפונית ומשלא היה מענה, עשה דרכו לבית הנאשם אליו הגיע בשעה 09:30-10:00, שם שהו באותה עת רעיית הנאשם קארין ובתו חיריה. העד ישב עימם כשלושת רבעי השעה, ופנה לביתו.

יוער כי בתחילת עדותו, משנשאל על ידי ב"כ המאשימה האם ידוע לו היכן מתגורר הנאשם, השיב כי אינו יודע את הכתובת המדויקת.

בהמשך, כך סיפר, ביום 28/05/12 הלכו לקנות את הזהב לאירוסי בנו, אולם לדבריו, הוא אישית לא היה בין ההולכים.

ב"כ המאשימה עימתה את העד עם איכוני השיחות הנכנסות של הטלפון הנייד של הנאשם, מהם ניתן ללמוד, כי אין בנמצא שיחת טלפון ממנו לנאשם, ועל כך לא הייתה תשובה בפי העד.

עוד יאמר, כי העד לא יכל לספק תשובה ברורה באשר למועד קיומה של שיחת טלפון שכזו, ואף לא למועד המדויק של הביקור בבית הנאשם, כמו גם לא לשעה המדויקת של ביקור זה ולצורך כך, אפנה לתשובתו:

"[...] יכול להיות שהגעתי בשעה 10:00 עוד הפעם אני לא זוכר" (עמ' 653 שור' 18-19 לפרו').

זאת ועוד, לא היתה תשובה בפי העד כיצד למרות ידיעתו בדבר החשד המיוחס לנאשם, קרי, ביצוע עבירת רצח ומועד ביצוע העבירה - ומשכך, דבר יכולתו לשמש עד אליבי לנאשם - לא ניגש למשטרה למסור על דבר הביקור ומועדו בבית הנאשם כגרסתו דהיום בבית המשפט.

הניסיונות לחלץ מפי העד תשובה ברורה באשר למועד ביקורו בבית הנאשם נותרו על בלימה, וכך אף ניתן ללמוד מתשובתו הבאה של העד:

"[...] אתם מבלבלים אותי, אני באמת לא זוכר, כל פעם אותם שאלות" (עמ' 660 שור' 10-11 לפרו').

ז. דין:

משסקרתי את ראיות הצדדים, אפנה לסוגייה שעלינו להכריע בה, והיא, האם היה זה הנאשם שירה במנוחה במרכז כפר יאסיף, בבוקר יום 28/05/12?

אקדים ואומר כי המסכת הראייתית שהונחה בפנינו על ידי המאשימה מצביעה מעבר לספק סביר על הנאשם, כמי שירה למוות במנוחה.

מסכת ראייתית זו, סובבת את הנאשם במספר מעגלים ראייתיים, הן מעגל ראייתי הכולל את שותפיו של הנאשם לחיפוש אחר המנוחה בכפר יאסיף, איתורה, המעקב אחריה והן מעגל ראייתי נסיבתי הכולל מחקר תקשורת המלמד על תנועותיו של הנאשם בכלל זה, בבוקר יום ה- 28/05/12 תוך הפרכת גרסת הנאשם לה התוודענו לראשונה ב"עדות הכבושה" בבית המשפט.

על כך יש להוסיף את זיהויו בסרטוני מצלמות האבטחה מזירת האירוע, התנהגותו המפלילה, ניסיונו להרחיק עצמו מזירת אירוע הרצח, אי אמירת אמת, הימצאותם של סכומי כסף במזומן ברשותו בסמוך לאחר הרצח, וקשריו עם משפחת בעלה של המנוחה לפני הירצחה ולאחר מכן.

כפי שנסקר לעיל בהרחבה עדים לא מעטים, בכלל זה עדים מרכזיים כדוגמת שותפו של הנאשם, אברהים, בהא ואסעד, סתרו באופן מהותי את הודעותיהם במשטרה ובאופן דומה נהגו אחרים ממקורביו של הנאשם (רעייתו, בתו, חתנו המיועד וכד'). משכך, הוגשו הודעותיהם במשטרה, והמאשימה ביקשה להעדיף את הנאמר בהם על פני הנאמר בעדותם בבית המשפט, וזאת בהתקיים תנאי סעיף 10א. לפקודת הראיות.

בנסיבות האמורות לעיל, טען בפנינו ב"כ הנאשם בסיכומיו כי "רובן המכריע של הראיות עליהן מסתמכת המאשימה הינן 'ניירות' - להבדיל מעדויות בשר ודם מול עיניהם הבוחנות של כב' השופטים, 'ניירות' אשר התקבלו בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות".

הציר הראייתי המרכזי שהציגה המאשימה להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו היה הודאותיו של אברהים במשטרה, והודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן - במסגרת הסדר הטיעון - בגדרן הפליל את הנאשם בביצוע העבירות מושא כתב

כאמור לעיל, אברהים שתק לאורך כל עדותו, ולמעשה, עסקינן ב"עד שותק" כהגדרת ההלכה הפסוקה.

בנסיבות האמורות לעיל, הוכרז אברהים כ"עד עויין", הוגשו אמרותיו במשטרה; כתב האישום המתוקן; הסדר הטיעון ופרוטוקול הדיון הנלווה לו; ואת עדותו בבית המשפט במסגרת משפטו - מכוח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות הקובע כדלקמן:

10א(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות

לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט

מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ב) בית-המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה איננו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

במקרה דנן, התמלאו התנאים לקבילות אמרותיו של אברהים במשטרה כראיות. אין חולק כי האמרות נתנו על ידי אברהים, דבר שאושר גם על ידי חוקרי המשטרה שגבו אותן, על אף שלא עלתה כל טענה בנוגע לעצם מתן האמרות. אברהים סירב להשיב לשאלות ב"כ הצדדים, ושתק לכל אורך עמידתו על דוכן העדים.

יש לנהוג זהירות רבה בבחינת גרסת אברהים מתוקף היותו שותף לדבר עבירה.

משקבעתי כי אמרותיו של אברהים במשטרה קבילות, אבחן את משקלן של אמרות אלה ואת האפשרות להעדפת האמור בהן על פני עדותו, וזאת תוך השוואת תוכנו, אל מול הראיות האחרות שהונחו בפנינו על ידי באי כח הצדדים.

אדגיש כבר עתה, כי הן סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות אשר צוטט לעיל, והן במשקלה של אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לכותלי בית המשפט, והן סעיף 54א(א) לפקודת הראיות המתייחס למשקל עדותו של שותף לעבירה, קובעים כי אין להרשיע נאשם על פי ראיות אלה, אלא אם נמצא בחומר הראיות "דבר לחיזוקן".

סעיף 54א(א) לפקודה הנ"ל קובע, כדלקמן:

"בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

הדרישה הראייתית לחיזוק נעוצה בחשש הטבעי הכרוך בעדותו של שותף לעבירה, פן יעליל עלילת שווא על חברו. אולם אין מדובר בדרישה לראיה עצמאית המסבכת את הנאשם, קרי, ב"סיוע", אלא בראיה "התומכת במהימנותו של העד השותף לעבירה על ידי אישור פרט רלוואנטי מתוך עדותו [...]" [ע"פ 4186/93 **בן נעים נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 03/04/94), בעמ' 2].

משכך, בענייננו, קיימת דרישה כפולה לקיומה של ראיה "המחזקת" את אמרותיו של אברהים במשטרה. האחת נובעת מכך כי מדובר באמרת חוץ (סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות), והשנייה נובעת מעובדת היותו שותף לביצוע העבירה (סעיף 54א(א) לפקודת הראיות).

לראשונה נקבע כי במקרה כזה דרושה ראיה מחזקת שלא תיפול במשקלה מעדות מסייעת.

"[...] במקרה המיוחד שלפנינו מן הדין היה לדרוש ראיות לחיזוקה של גרסת טבארי באימרותיו, אשר למעשה לא תיפולנה במשקלן באופן משמעותי מעדות מסייעת...
נדלק כאן איפוא 'אור אדום', המחייב זהירות משתי סיבות נפרדות ומצטברות.
כאשר קובע המחוקק, כי אין לבסס מימצאים על עדותו של שותף לעבירה בלי שיימצא לה חיזוק, וכאשר דורש המחוקק גם דר לחיזוקה של הודעת עד במשטרה, אשר העד מתכחש לה בבית המשפט, הרי מתבקשת המסקנה, על-פי ההיגיון והשכל הישר, כי כאשר נתקלים אנו בעד שהינו גם שותף לעבירה וגם מתכחש להודעתו בחקירה, הרי טעונה גירסתו המפלילה חיזוק בעל משקל רציני במיוחד..."

בנסיבות אלה אין אני בדעה, כי ניתן להסתפק ב"דבר-מה לחיזוק" קל ערך, במובן הטכני של המונח, אלא יש צורך בתמיכה ממשית ומשמעותית בעלת משקל ניכר...." (ע"פ 442/85 **יוסף**

מזרחי נ' מדינת ישראל פ"ד מ(4) 748, 754.

אולם ההלכה היא, כי בהינתן דבר קיומן של שתי דרישות "חיזוק", נדרשת תוספת ראייתית מסוג "חיזוק מוגבר", אולם אין בכך כדי העלאת התוספת הראייתית לדרגת "סיוע".

יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 4400/13:

"[...] גם כאשר מתקיימת אותה דרישת חיזוק "כפולה", אין הדבר מעלה את דרישת החיזוק לכדי דרישת סיוע, ולכן, ככלל, לא יהא צורך להביא ראיה ה"מסבכת" את הנאשם, כזו שניתן ללמוד ממנה על הקשר שבין הנאשם לבין דבר העבירה עצמו, אלא ניתן יהיה להסתפק בראיות "מאמתות" אשר תחזקנה את אמרות החוץ של השותף לדבר העבירה" [טארק עבאסי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 03/02/14), בעמ' 20 (להלן: "עניין עבאסי"); ר' גם ע"פ 4428/13 שי שטרית נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 30/04/14), בעמ' 29-30].

לעניין ה"חיזוק המוגבר" הנדרש, צוין כי משקלו של "החיזוק" שיידרש בנסיבות העניין תלוי במידת האמון שנותן בית המשפט לאמרות החוץ של השותף. כך, ככל שהאמון שרוחש בית המשפט לאמרות החוץ של השותף רב יותר, אזי משקלו של "החיזוק המוגבר" שיידרש בנסיבות העניין יפחת (ראה: ע"פ 9338/09 מוחמד אלעוקה נ' מדינת ישראל [לא פורסם, 29/06/10], בעמ' 22).

יחד עם זאת, נקבע כי לאור ריבוי גורמים המעלים חשש לחוסר מהימנות העדות, על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבחנה את משקלה הפנימי של העדות, ובכלל זה, אף להזדקק לתוספת ראייתית גדולה יותר. אולם, אם עולה בבירור כי העדות איננה עלילת שווא, יכול בית המשפט להסתפק גם ברף המינימלי של התוספת הראייתית הנדרשת בחוק [ע"פ 4048/91 דאהר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29/12/93); ור' גם ע"פ 4048/91 שחאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4), 594].

במקרה דנן, לא התעלמתי מהזהירות המיוחדת הנדרשת מטבע הדברים בבחינת עדותו של אברהים כשותף לדבר עבירה שהיה על סף סיום משפטו, בעת מתן עדותו.

אברהים, הרחיק עצמו תחילה בהודעותיו במשטרה מהחשד המיוחס לו, מהיכרותו את הנאשם ואירוע הרצח בכלל. רק מאוחר יותר, גולל בפני רפ"ק שי פלג ראש צוות חקירת רצח המנוחה, את גרעינה הקשה של גרסתו, כיצד ואיך נוצר הקשר עם הנאשם, כאשר תחילה נמנע מלנקוב בשמו של מי שיצר את הקשר.

בהמשך, סיפר על מפגשיו עם הנאשם ומיקומם עובר ליום הרצח וביום הרצח, בכלל זה, איסופו של הנאשם ביום ה-

28/05/12 מכפר מסריק בשעות הבוקר תוך שתיאר את לבושו, את הגעתם לכפר יאסיף, נסיעתם יחדיו ברכב הפג'ו בניסיונות לאתר את המנוחה, הורדת הנאשם במרכז הכפר וכניסתו שלו לקופת חולים הכללית על מנת לזהות את המנוחה, דיווחיו לנאשם ואיסופו של הנאשם לאחר מעשה, כשהלה אווז בידו אקדח עם משתיק קול ותיקו השחור, ובסופו של דבר, מילוטו מהכפר.

יוער, כי פרטים נוספים מסר אברהים בהמשך חקירותיו, בכלל זה, שמו של בהא, כמי שקישר בינו לבין הנאשם, סיפר על תוכנה האמיתי של הפגישה שהתקיימה בביתו של בהא בכפר בענה, במסגרתה הוציא זה האחרון את הפלאפונים של הנוכחים מחוץ לבית; דברי הנאשם בדבר חטיפת המנוחה ו"התפקיד" שיועד לו, קרי, איתור וזיהוי המנוחה בכפר יאסיף וכן דבר הוצאת האקדח על ידי הנאשם מתיקו.

המסקנה העולה מן המקובץ הינה, כי יש בגרעינה הקשה של גרסתו כדי להפילולו, ומכל מקום הפרטים שהשמיט וסיפר עליהם מאוחר יותר, אינם מיטיבים עימו.

משקלה הפנימי של הגרסה

גרסת אברהים, מפורטת ועקבית. הוא חזר על גרסה זו מספר פעמים בחקירותיו, בשחזור, בעימותים עם הנאשם ובהא, ובמהלך עדותו במשפטו וניתן להתרשם כי הינו בקי גם בפרטים שוליים.

כך, אברהים תיאר את היות הנאשם מטיל את מימיו לעתים תכופות לנוכח מחלת הסוכרת בה לקה בילדותו; כי המכשיר הסלולארי שהיה בחזקת הנאשם במהלך הפגישה אצל בהא הינו מסוג סמסונג "נפתח מלמעלה" (ת/272, עמ' 10, שור' 324-325); תיאור בגדיו של הנאשם; היות הנאשם אסיר משוחרר שישב בכלא עם בהא ועבד עמו בצוות המטבח של הכלא; היות הנאשם מעשן סיגריות מסוג "נובלס", וכינויו של הנאשם בשם "אבו ג'אדו".

פרטים אלה, על אף היותם שוליים, מהווים סממנים להיות גרסת אברהים מקורית ודבר אמת בפיו.

פרטים נוספים שהוסיף אברהים שיש בהם כדי להצביע על אמינות גרסתו הינם, הורדת הנאשם בזירת הרצח בסמוך לחנות "סטאר-פון"; כניסתו לקופת החולים, לבקשת הנאשם, שם זיהה את המנוחה והודיע על כך לנאשם שדלק אחריה, ירה בה, ולאחר זאת, נכנס לרכבו ואמר לו כי רצח את המנוחה.

יתרה מזו, גרסת אברהים מתיישבת היטב גם עם הנצפה מהסרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה בכפר יאסיף, שתיעדו את מהלכיו יחד עם הנאשם ביום הרצח בכפר.

כפי שנלמד מהאמור לעיל, אברהים לא מיהר להפילול את עצמו ו/או את הנאשם ובהא, ותחילה, בטרם מסר את גרעינה הקשה של גרסתו לחוקר שי פלג, חשש מ"היורה" והביע דאגה לגורלו ולשלום בני משפחתו - ובעיקר לאחיותיו - תוך שביקש מהמשטרה להגן עליהם.

לעומת זאת, לאחר מסירת ההודאה, הצהיר כי הוקל לו ובהמשך, מסר מספר הודעות בעלות תוכן זהה, שחזר את האירוע וערך עימותים עם הנאשם ובהא.

עוד ראוי להוסיף, כי אברהים ידע שמסירת גרסתו לא תיטיב עימו, באמרו לחוקריו "מה שאני מביא זה מאסר עולם", ועל אף זאת מסר גרסה שסיבכה אותו בפלילים, ולאחר מסירתה דבק בה. גם בכך יש כדי לשכנע באמיתות גרסתו, ולאחר זאת, הרבה להתנצל, הביע חרטה, הפנים את מעשהו וביקש לפצות את ילדי המנוחה.

אני קובע כי גרסת אברהים הינה גרסה אמינה, ואפנה לבחון את השתלבותה עם ראיות אחרות שהונחו בפנינו ואשר יש בהן כדי לחזקה בפרטים רלוונטיים, בכלל זה, בחלקה המהותי, קרי, קטילת המנוחה - ומסבכות את הנאשם עד צוואר בקטילתה.

"חיזוק" ואף "סיוע" לגרסת אברהים ניתן למצוא בדברי אסעד בהודעותיו במשטרה כי לנאשם היה חשוב להגיע תחילה לכפר יאסיף ובקשתו מבהא לשלוח אליו מישהו שמכיר את הכפר ולשם כך הגיע "בחור ג'ינג'י" (אברהים י' א').

כך גם באשר לפרטים נוספים שנאמרו לו מפי הנאשם בדבר חיפושיו של זה האחרון אחר אישה בכפר יאסיף, תוך שהציג בפניו את תמונתה וסיפר לו כי כיום היא "בלונדינית" ולה שני ילדים, ולכן ביקש ממנו להסיעו, בין היתר, בסמוך לגני ילדים בכפר יאסיף בכדי לנסות ולאתרה.

כפי שלמדנו מסקירת הודעותיו של אסעד, קיימת התאמה בפרטים מהותיים רבים בין גרסת אברהים לבין גרסת אסעד, אשר כאמור ליווה את הנאשם במהלכו השונים כנהגו, עובר לקטילת המנוחה.

גרסתו זו של אסעד מסבכת באופן מהותי וממשי את הנאשם, וזאת במיוחד לנוכח הכחשתו של זה האחרון באמרותיו במשטרה, בכלל זה, במהלך עימות שנערך ביניהם, את דבר היכרותו את אסעד, הכחשה שהיתה בתחילה הכחשה גורפת.

עוד מסר במשטרה, כי לאחר המפגש ב"שווארמה ג'מיל" בכפר יאסיף, נסע הנאשם עם אברהים ברכבו של האחרון, ומששב הנאשם ל"שווארמה ג'מיל", הלה אמר לאסעד כי אברהים הראה לו היכן מתגוררת המנוחה וביקש מאסעד שיסיעו לשם, תוך שבדרך התקשר הנאשם לאברהים או לבהא ואמר לו כי איבד את המקום שהלה הראה לו.

בנוסף, סיפר אסעד כי הנאשם שאל את תושבי כפר יאסיף היכן שוכנים גני ילדים, ואף שמע את אברהים אומר לנאשם במפגש בחצר השוק שלא יעזוב את המקום עד השעה 16:00 משום שהילדים לומדים עד שעה זו.

אסעד מסר במשטרה כי בפגישה השנייה בכפר בענה - בה נטל חלק גם אברהים - הנאשם ביקש ממנו לצאת לסיבוב עם הרכב ולא להישאר בפגישה; כי תיקו השחור היה בחזקתו של הנאשם בתוך החדר - בו ישבו הנאשם, בהא ואברהים

- וכי הלה נכנס במהלך הפגישה לחדר; עוד סיפר, כי בפגישה הראשונה בכפר בענה - בה אברהים לא נטל חלק - ביקש הנאשם מבהא לכבות את מכשירו הנייד ולהחביאו, וכן ביקש מאסעד לצאת לסיבוב ברכב ולחזור לאחר שהנאשם ובהא יסיימו לשוחח ביניהם.

בנוסף, סיפר אסעד כי בשלושת הימים בהם הסיע את הנאשם, האחרון "לבש מכנסי ג'ינס כחולים [...] שם משקפי שמש [...] היה לובש טישרטים רגילים אך לא זוכר את הצבע" והחזיק ברשותו תיק בצבע שחור.

אמרותיו של אסעד - באשר לתיאור האישה אחריה חיפש הנאשם בכפר יאסיף, התעניינות הנאשם באשר למסלול הליכתה ומיקום גני ילדיה - מהוות תוספת ראייתית מסוג "סיוע" לגרסתו של אברהים.

על מהותה וטיבה של ראיית הסיוע אפנה לנאמר בע"פ 3/10:

"[...] נדרשת בענייננו תוספת מסוג סיוע, קרי: ראייה (או מקבץ של ראיות) ממקור נפרד ועצמאי, הנוטה לסבך את הנאשם באחריות למעשה המיוחס לו, ומתייחסת לנקודה ממשית השנויה במחלוקת. עם זאת, ראיית הסיוע אינה חייבת לחפוף במלואה את העדות שלגביה נדרש סיוע, ודי שהסיוע יתייחס לקטע מהותי שהוא חלק ממהלך ביצוע העבירה [...]" **[רפי אוחנה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 27.12.12), בעמ' 78].**

בענייננו, הראיות הן ממקור עצמאי; הן נוטות לסבך את הנאשם בביצוע העבירה, הן בנקודות השנויות במחלוקת (שהרי הנאשם הרחיק עצמו בכל תוקף מהמנוחה, וטען כי הגיע לכפרי הצפון על מנת לגבות חוב כספי), ומתייחסות לקטע מהותי שהינו חלק ממהלך ביצוע העבירה (תכנון הרצח).

יצוין, כי אמרותיו של אסעד - ביחס להחבאת הטלפונים במהלך המפגש בכפר בענה בו השתתף אברהים, ותיאור לבושו של הנאשם במהלך הימים בהם הסיעו - מהוות, לכל הפחות, תוספת ראייתית מסוג "חיזוק מוגבר" לגרסתו של אברהים.

כאמור, ראיית ה"חיזוק" לגרסת אסעד אינה נדרשת ל"סבך" את הנאשם בעבירה, הואיל ובענייננו של אותו "שותף לעבירה" לא קיימת דרישת ה"חיזוק המוגבר", אלא לאמת פרט רלוונטי מגרסתו של אברהים. בענייננו, אמרותיו של אסעד מאמתות ללא ספק את גרסת אברהים בנקודות הנ"ל.

יודגש, כי על אף שאין היכרות בין אברהים ואסעד, שניהם מסרו גרסאות המשתלבות זו בזו, תוך שהגרסה האחת תומכת ומחזקת את אמינות רעותה.

בעדותו בפנינו הוכרז העד אסעד מחמיד, לבקשת המאשימה, כ"עד עוין", אמרותיו במשטרה הונחו בפנינו וב"כ המאשימה ביקשה להעדיף את האמור בהן על פני עדותו בבית המשפט, וזאת בהתאם להוראות סעיף 10א(א) לפקודת

במקרה דנן, מתמלאים התנאים לקבלת אמרותיו של אסעד במשטרה כראיה. אין חולק כי האמרות נתנו על ידי אסעד, דבר שאושר גם על ידי חוקרי המשטרה שגבו אותן, על אף שלא עלתה כל טענה בנוגע לעצם מתן האמרות. "ניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו" ועדותו בבית המשפט שונה באופן מהותי מהאמור באמרותיו במשטרה, והלה הרבה לטעון כי אינו זוכר את תוכן של אמרותיו במשטרה.

סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות קובע, כדלקמן:

"(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

אמרותיו של אסעד טעונות "חיזוק". כאמור לעיל, אמרת חוץ הטעונה חיזוק לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, יכולה להוות חיזוק לאמרת חוץ אחרת הטעונה אף היא חיזוק מכוח אותו סעיף בפקודת הראיות. לצורך כך, אציין כי, אמרותיו של אברהים בנקודות הללו מהוות "חיזוק" לאמרותיו של אסעד.

יצוין כי יש בנמצא ראיות נוספות המחזקות את אמרותיו של אסעד במשטרה (לבד מגרסת אברהים). כך, מחקרי התקשורת המוכיחים את הגעת הנאשם לכפר יאסיף מספר פעמים (יחד אסעד ובלעדיו); התעניינות הנאשם במנוחה לאחר הרצח; תיאור לבושו של הנאשם על ידי מצלמות האבטחה; הודאתו של בהא ועוד.

בנסיבות האמורות לעיל, מכוח הוראת סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, רשאי בית המשפט להעדיף את הגרסה שמסר העד באמרות חוץ על פני עדותו בבית המשפט, ובלבד שיפרט את הטעמים שעמדו ביסוד החלטתו. עם טעמים אלה נמנים נסיבות מתן האמרה; הראיות שהובאו במשפט; התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלכו [ע"פ 9338/08 **אלעוקה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 29/06/10)].

בענייננו, מצאתי להעדיף את האמור באמרותיו של אסעד במשטרה - וליתן להן משקל רב - על פני עדותו בבית המשפט שמשקלה אפסי, כפי שיפורט להלן.

איני מתעלם מסתירות שנתגלו בעדותו של העד למול האמור בהודעתו. ואולם, נאמר לא אחת, כי:

"[...] סתירות, בפני עצמן אינן מונעות את בית המשפט מקביעת ממצאים גם באשר לעובדות שלגביהן חלו הסתירות (סעיף 57 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971). על מנת שהסתירות תכרסמנה, או תאינה לחלוטין את העדות שמדובר בה, עליהן להוות סתירות "מוכוונות מטרה", סתירות מהותיות, שאחרת אין להן משמעות (וראה לעניין זה ע"פ 522/71 בחג'אן נ' מ"י, פ"ד כו(2) 158, ע"פ 950/80 כהן נ' מ"י, פ"ד לו(3) 561) [ע"פ 11235 **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 30/05/07), פסקה 16].

אי הדיוקים בעדותו אינם אלא תולדת פחד שנראה בבירור בעדותו של העד בעטיו, ניסה לעמעם את הקוהרנטיות והבהירות העולים מגרסתו במשטרה שניתנה מתוך רצונו הטוב והחופשי ובאופן ספונטאני. לעד זה, יודגש, אין כל עניין בתוצאת המשפט, אין לו אינטרס כלשהו שהנחה אותו בהצגת גרסה כזו אחרת.

העובדה, כי בגרסתו קיימים פרטים המתיישבים עם עדויות אחרות ועם ממצאי מחקרי התקשורת כמפורט לעיל, תומכים גם הם במסקנה זו.

גרסת אסעד במשטרה מתיישבת עם הראיות שבאו בפנינו ועם גרסתיהם של אברהים ובהא (בהודייתו בהסדר הטיעון) באשר לסיבת הגעת הנאשם לכפר יאסיף וחיפושיו אחר המנוחה.

אסעד, בעדותו בבית המשפט "התקשה לזכור", את שסיפר במשטרה. כך, את בקשת הנאשם להסיעו תחילה לכפר יאסיף; שמו של חברו מהכלא המתגורר בכפר בענה; תמונת אישה עם רעלה (כיום בלונדינית) אותה הציג הנאשם אותה הוא מחפשה בכפר יאסיף ועוד.

משנשאל אסעד בבית המשפט באשר לזיהויו את הנאשם בסרטון (ת/10) במהלך חקירתו במשטרה, הרבה לשתוק, הרכין ראשו, הפגין פחד, מולל בשרוולי חולצתו, ליטף את סנטרו במבוכה, ולמעשה נמנע מלהשיב עניינית לשאלות שהופנו אליו.

על פי התנהגותו של אסעד בבית המשפט, אין ליתן אמון בנאמר בעדות זו ואף לא משקל כלשהו, ויש להעדיף את הנאמר בהודעותיו במשטרה ככל שאלה מסבכות ומפלילות את הנאשם, במיוחד לו בכתב האישום.

אני דוחה את טענת אסעד כי מסר את דבריו במשטרה מחמת לחץ ואמצעים פסולים שלטענתו הופעלו כלפיו מצד חוקרו. מצפייה בחקירותיו שתועדו חזותית, ניתן להתרשם כי מסר את הדברים מרצונו הטוב והחופשי, ובכלל זה, זיהה את הנאשם בסרטון באופן מיידי, וודאי וספונטאני, בהתאם לפרמטרים ספציפיים (הליכתו, תיקו, חולצתו ואורך מכנסיו של הנאשם).

סיכומו של דבר אפוא, אמרות אסעד במשטרה מהוות "סיוע" ו-"חיזוק" לגרסת אברהים; ואילו אמרותיו במשטרה של אברהים (וראיות נוספות שצוינו לעיל) מהוות "חיזוק" לגרסתו של אסעד במשטרה.

אפנה עתה לבחון את גרסת **בהא** ומשקלה, ומשזה כאמור הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדותיו של כתב אישום מתוקן אשר כללו למעשה רכיבים שונים אשר היה בהם כדי להצביע על התנהלות הנאשם וכן "שחקנים" נוספים במסכת העובדתית המיוחסת לנאשם (אברהים ואסעד).

הודאתו של בהא מהווה תוספת ראייתית מסוג "סיוע" לגרסת אברהים; הראיה ממקור עצמאי; היא נוטה לסבך את

הנאשם בביצוע העבירה, היא עוסקת בנקודה השנויה במחלוקת ומתייחסת להיבט מהותי שהינו חלק ממהלך ביצוע העבירה.

לנוכח העובדה לפיה הודאת בהא ניתנה לאחר שמשפטו הופרד ממשפטו של הנאשם, הרי שהודאתו הינה בבחינת "אמרת חוץ" כמשמעותה בסעיף 10א לפקודת הראיות.

יפים לעניין זה דברים שנאמרו בע"פ **7758/04**:

"[...] הודאה בכתב של שותף הנמסרת במשפטו של שותף אחר היא כאמור בגדר "אימרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט" ויכולה בתור שכזאת להיות קבילה כראיה לאמיתות תוכנה-על פי התנאים בסעיף 10א-לחובתו של השותף הנאשם (ראו ע"פ 501/81 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 141, 151) [...]" **[בדר עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19/07/07), בעמ' 21].**

בענייננו, מתמלאים התנאים לקבלת אמרת החוץ (הודאתו במסגרת הסדר הטיעון) של בהא כראיה לפי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, בכלל זה, עדותו בבית המשפט וההזדמנות שניתנה לצדדים לחוקרו, היות ועדותו שונה באופן מהותי מהאמור באמרת החוץ.

כאמור לעיל, בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות הודאת בהא טעונה "חיזוק". משהינו גם שותף לעבירה, קמה דרישה ל"חיזוק" נוסף מכוח סעיף 54א(א) לפקודת הראיות. בנסיבות העניין, הודאת בהא טעונה תוספת ראייתית מסוג "חיזוק מוגבר".

מאחר וכאמור אמרת חוץ הטעונה "חיזוק מוגבר", יכולה לשמש "חיזוק מוגבר" לאמרת חוץ אחרת הטעונה אף היא "חיזוק מוגבר", אזי, אמרות אברהים ממלאות דרישה זו (ועולות אף כדי "סיוע") להודאת בהא.

על כך יש להוסיף, כי אמרותיו של אסעד בהתייחס לזהות האישה אותה חיפש הנאשם בכפר יאסיף - שכאמור לעיל מהוות "סיוע" לגרסת אברהים - מהוות אף "חיזוק מוגבר" להודאת בהא, זאת בשים לב ליתר הראיות בתיק לחובת הנאשם.

הודאת בהא במסגרת הסדר הטיעון עימו, משתלבת עם יתר הראיות בתיק, ניתנה מרצונו הטוב והחופשי, לאחר שהוסבר לו משמעות ההסדר, והלה הסביר כי הבין את מהותו ותוכנו והוא מודה במיוחס לו ואף הוסיף כי הוא מתנצל.

אני דוחה את טענת בהא לפיה לא קרא ולא הבין את משמעות ההסדר, וחתם על הסדר הטיעון רק בשל רצונו להשתחרר מהכלא ו"לבנות" את חייו. בטענות אלה, אין כל ממש משבית המשפט עמד על כך כי הבין את משמעות

ההסדר ואת כתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודה.

לנוכח הנאמר על ידי אסעד והודאת בהא, אני דוחה את גרסת הנאשם בדבר הגעתו לכפרי הצפון בכדי לגבות חוב מאחד, עלי מאבו סנאן.

כאן המקום לציין, כי משנשאל הנאשם, לא אחת, בחקירותיו במשטרה האם מאן דהוא - מכפר יאסיף או מהאזור - חייב לו כסף, שמר על זכות השתיקה. שתיקה המדברת בעד עצמה ויש בה כדי ללמד על מופרכותה של גרסתו.

הנאשם, בתשובתו לכתב האישום טען כי אינו שולל הגעה לכפר יאסיף מספר פעמים לשם גביית חוב, אך לא ציין כי החייב מאבו סנאן, ולמעשה, ניתן ללמוד מתשובתו כי הגיע לכפר יאסיף מספר מפעמים, וזאת, בניגוד לנאמר בעדותו בה טען כי נקלע לשם אך מחמת "טעות" של נהגו אסעד מחמיד.

זאת ועוד, מנוי 696 אוכן מספר פעמים בכפר יאסיף בין התאריכים 24/06/12 ועד 26/06/12, עובדה המצביעה על הגעה יזומה לכפר יאסיף מצד הנאשם.

מן הראוי להזכיר כי בעימות שנערך בין הנאשם לאסעד, ציין זה האחרון בפני הנאשם כי נסעו יחדיו לכפר יאסיף בחיפוש אחר בחורה עם רעלה שחורה, שכיום היא בלונדינית ויש לה שני ילדים, והנאשם טען כלפיו כי הוא שקרן וכי כלל לא נסע עימו.

ניתן היה לצפות כי הנאשם לא ינהג כפי שנהג בעימות, אלא, יציין את גרסתו בדבר הנסיעה לה הוא טוען לגביית החוב, דבר אשר לא עשה אף בהמשך חקירותיו במשטרה.

על כך יש להוסיף את "שכחת" הנאשם את שם משפחתו של אותו עלי אשר לא ידע אף לציין את מקום מגוריו באבו סנאן.

אין בעדות עד ההגנה, עודה מוחמד, בכדי לסייע לנאשם, כאשר לדברי עד זה, נתבקש על ידי זה האחרון לפני כחמש שנים, לגבות עבורו חוב של סך 1,500 ₪, מאחד "עלי", המתגורר באבו סנאן.

משכך, אני דוחה את גרסת הנאשם כי הגיע לכפרי הצפון לשם גביית חוב מאחד, עלי מאבו סנאן.

פלטי השיחות ואיכוני המכשירים הסלולאריים של הנאשם ואברהים:

לעניין זה, הדגישה באת כח המאשימה בסיכומיה, כי בפלט המופק לפי מספר מנוי, ניתן לראות באיזה "ברזל התארח הסים של המנוי בזמן שיחות", וכי, בפלט שהופק לפי מספר הברזל, ניתן לראות באיזה מספר מנוי "התארח" בברזל

עמוד 65

הספציפי במהלך השיחה שבוצעה מהמכשיר (עמ' 8 לסיכומי ב"כ המאשימה).

האמור לעיל הינו, על בסיס חוות דעתם ועדותם של מומחי התקשורת (אברהמי וקמר), ויש בו כדי להשליך על הנלמד ממחקרי התקשורת בעניינם של המכשירים הניידים, אשר על פי הנתען היו בשימושים של הנאשם ואברהים.

כעולה ממחקרי התקשורת, הוכנס למכשירו הנייד של הנאשם כרטיס סים חדש (מנוי 533) תחת כרטיס הסיים הקודם שהיה במכשיר (מנוי 696) בתאריך 27/05/12.

זאת ועוד, ניתן ללמוד מפלטי השיחות ואיכוני המכשירים הניידים, כי ביום ה- 28/05/12, יום הרצח, בשעה 06:00 בבוקר התקשר הנאשם (ממנוי 533) לאברהים כאשר באותה העת, הנאשם אכן בחיפה ואברהים אכן בכפר מסריק. בשעה 06:40 התקשר הנאשם לאברהים פעם נוספת בשעה ששניהם מאוכנים בכפר מסריק.

כמו כן, בין השעות 08:22 ל- 08:52, התקשר הנאשם ממנוי 533 למנויו של אברהים מספר פעמים, כאשר שניהם מאוכנים בכפר יאסיף, ובזירת הרצח. המנויים קיימו קשר ביניהם עד השעה 08:52 (שתי דקות עובר לקטילת המנוחה), כאשר בשעה זו הפסיקו שניהם פעילות לחלוטין.

לטענת המאשימה, איכון מכשירו הנייד של הנאשם בכפר יאסיף, בשעות הבוקר ובשעת הרצח ובזירת הרצח, מלמד על כך שהנאשם נכח בזירת הרצח, ומהווה סיוע לגרסת אברהים.

לעומת זאת, ב"כ הנאשם טען כי מכשירו הנייד של הנאשם אבד בליל הרצח, ה- 27/05/12, לאחר שנפגש עם אברהים, ומשכך, אין באיכון מכשירו הנייד בכפר יאסיף ביום הרצח כדי להצביע על נוכחות הנאשם בזירת הרצח.

מכלול הראיות שבאו בפנינו, מלמד כי מכשירו הנייד של הנאשם לא אבד, ותחת זאת בתאריך 27/05/12 הכניס הנאשם כרטיס סים חדש (מנוי 533) במכשירו הנייד. לא ניתן לאבד את כרטיס הסיים שבתוך המכשיר בלי לאבד את המכשיר, ומכאן שכרטיס הסיים הקודם הוצא והוחלף בחדש, כגרסת אברהים.

בהתאם לפלטי השיחות ואיכוני המכשירים, בתאריך 27/05/12, בשעה 17:37, מנוי 533 החל לפעול בבאקה אל גרביה. מספר דקות לאחר מכן, לכל המאוחר בשעה 18:24, הוכנס מנוי 533 למכשיר הנייד שהיה בחזקתו של הנאשם מיום שחרורו מהכלא (שבו שכן קודם לכן מנוי 696), בעת שמנוי 533 מאוכן בכביש 6. לאחר מכן, יצאו ממנוי 533 שני ניסיונות חיג למכשירו של בהא.

לאחר מכן, מנוי 533 היה בקשר עם מנוי 037 של אברהים, כאשר מכשירו של הנאשם מאוכן בתנועה מכביש 6 לכיוון כפר יאסיף. לאחר מכן אוכן מנוי 533 בכפר יאסיף. בשעות הערב המאוחרות אוכן מנוי 533 באתר המכסה את שווארמה חאזן בחיפה, ולאחר מכן, אוכן מנוי 533 באתר המכסה את ביתו של הנאשם בחיפה, שם נותר מנוי 533 עד למחרת (28/05/12, יום הרצח) בשעה 06:00 בבוקר.

ביום הרצח, ה- 28/05/12, בשעה 06:00 בבוקר יצאה שיחה ממנוי 533 של הנאשם למנוי 037 של אברהים, בעת שמנוי 533 מאוכן באתר המכסה את ביתו של הנאשם בחיפה, ומנוי 037 של אברהים מאוכן בכפר מסריק.

בשעה 06:40 בבוקר יצאה שיחה ממנוי 533 של הנאשם למנוי 037 של אברהים, כאשר שני המנויים (533 ו- 037) מאוכנים בכפר מסריק.

מהראיות שהונחו בפנינו, ניתן ללמוד על אמיתות תוצאות מחקרי התקשורת כמפורט לעיל.

כזכור, חתנו של הנאשם, מוראד, סיפר בחקירתו במשטרה כי לבקשת הנאשם הסיעו לבאקה אל גרביה, לבקר את חבריו מהכלא, ביום 27/05/12 וכי הלה אמר לו כי ישוב לחיפה עם חבריו בשעות הלילה.

מוראד הוכרז, כאמור, כ"עד עוין", אמרותיו הוגשו לבית המשפט מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, ומשכך אמרותיו טעונות "חיזוק" מכוח סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

יוער, כי בהתאם לפלטי השיחות ואיכוני הטלפונים, מכשירו הנייד של מוראד אוכן בתאריך 27/05/12 בבאקה אל גרביה בסביבות השעה 16:00, ומשכך האיכון האמור מהווה "חיזוק" לגרסתו.

על כך יש להוסיף כי, הנאשם אישר בעדותו, כי לאחר שחרורו מהכלא, אכן הגיע מספר פעמים לבאקה אל גרביה.

כמו כן, סיפר כי בתאריך 27/05/12 נפגש עם אברהים בסמוך לכפר יאסיף, ובשעות הלילה אברהים הסיעו ל"שווארמה חאזן" בחיפה.

אין חולק כי לאחר איסוף הנאשם מ"שווארמה חאזן" בחיפה בתאריך 27/05/12, על ידי מוראד, חיריה וקארין, לא יצא הנאשם את ביתו בחיפה עד למחרת היום.

עינינו הרואות, כי מנוי 533 שהוכנס כאמור למכשירו הנייד של הנאשם בתאריך 27/05/12, אוכן במסלול תואם למסלול שהנאשם סיפר בעדותו כי עשה באותו היום, למעט העובדה שנסע לבאקה אל גרביה.

אני דוחה את גרסת הנאשם לפיה, איבד את מכשיר הטלפון הנייד לאחר שפגש את אברהים, זאת, בין היתר, מהטעם כי הוכנס כרטיס סים חדש למכשירו (מנוי 533) בשעה 18:24 עוד בטרם פגש את אברהים באותו היום, משכך עולה כי מכשיר הנייד 533 היה בחזקתו בבוקר יום ה- 28/05/12, קרי, הזמן הרלוונטי לקטילת המנוחה.

הראיה בדבר איכוני הטלפון הנייד האמורים מהווים "סיוע" לגרסת אברהים; הינם ממקור עצמאי; נוטים לסבך את

הנאשם בביצוע העבירה, בנקודה השנויה במחלוקת (שכן, הנאשם טען כי בזמן זה שהה בחיפה במחיצת בני משפחתו) ומתייחסים לרכיב מהותי שהינו חלק ממהלך ביצוע העבירה על ידי הנאשם.

יפים לעניין זה דברים שנאמרו בע"פ 3/10:

"נדרשת בענייננו תוספת מסוג סיוע [...] בנסיבות דנן, אין ספק כי ראיות התקשורת - כמכלול - מקיימות דרישה זו. מערך השיחות שתואר מעלה - שהוא בבחינת ראיה חיצונית לאמרתיו של סנקר - מצביע על דפוס ברור של עדכון ותיאום התומך בגירסתו של סנקר ומסבך את רפי במיוחס לו [...] יתר על כן: אפילו תמצי לומר כי ראיות התקשורת אינן מגיעות כדי סיוע (ולא כך הוא), האיכוניס מספקים תוספת ראייתית מסוג זה" **[רפי אוחנה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 27/12/12), בעמ' 78].**

המשמעות הראייתית של סרטי מצלמות האבטחה בזירת האירוע:

חוקרי המשטרה הניחו את ידם על מספר סרטוני מצלמות אבטחה, אשר היו מוצבות בסמוך לזירת קטילת המנוחה (מצלמת "סטאר פון" - ת/10 מצלמה בנק ערבי - ת/11 ומצלמת חנות "הלו ביבי" - ת/13).

במצלמת בנק ערבי ת/11, בין השעות 08:00:48-08:55:49 - נראה גבר, שחולף על פני הבנק בחולצה ירוקה, עם כובע קסקט ומשקפי שמש גדולים, שמחזיק תחת בית שחי שמאל חפץ הנראה כתיק שחור.

במצלמות של החנות "הלו ביבי" בשעה 07:20:05 (זמן האמת הוא 08:55) (ת/13) נראה רכב פג'ו נוסע ברוורס (בהתאם לדוח פריקת המחשב קיים פער בין זמן אמת לזמן מחשב של 01:35 - ת/12).

לשיטת ב"כ המאשימה יש בנצפה ממצלמות האבטחה הנ"ל כדי לחזק את גרסת העדים איהאב ניקולא ועיסאם סעיד ומשלימות אותן מבחינת לבוש האדם אותו ראו רץ במקום, וכי קטילת המנוחה בוצעה על ידי אדם שלבש חולצה ירוקה ומכנס כהה ואשר חבש כובע קסקט ומשקפי שמש על פניו, תוך שהוא מחזיק תיק גב בצבע שחור ואשר תחילה ירד בסמוך לזירת קטילת המנוחה מרכב פג'ו תכלת בשעה 08:31, ולאחר הירי במנוחה, בסמוך לשעה 08:55 רץ מכיוון הזירה לכיוון בנק ערבי, כשאקדח בידו ונכנס לרכב הפג'ו.

אברהים טען כי לאחר הגיעם לכפר יאסיף, ביום הרצח, ה- 28/05/12, השניים הסתובבו ברחבי כפר יאסיף, וחיפשו את המנוחה, ובכלל זה, נסעו בשכונת מגוריה, שם פגשו את אמיל אליאס, ולאחר מכן אברהים ביקר את דודתו הדיל.

במצלמות האבטחה, ניתן לראות את רכב הפיג'ו של אברהים מסתובב ברחבי כפר יאסיף בתאריך 28/05/12 החל מהשעה 07:10, בין היתר במתחם משפחת ספיה. יודגש, כי מהצילומים עולה כי נראה כתם ירוק במושב של הנוסע

(שישב ליד הנהג).

כזכור, לדברי העד אמיל אליאס, בסמוך לשעה 08:00 בבוקר אותו יום, הבחין באברהים נוהג ברכב הפיג'ו בסמוך לשכונת מגורי המנוחה, ולצידו, במושב שליד הנהג - ישב אדם זר, שאינו תושב הכפר, עם משקפי שמש על עיניו, כובע קסקט על ראשו המורד כלפי הפנים, והלה לבש חולצה טי שירט כהה.

אברהים זיהה את הנאשם, כאמור בחקירתו במשטרה, כמי שיורד מרכבו בסרטון שהוצג לו מחנות "סטאר-פון" (ת/10), כשהוא לבוש בחולצה ירוקה, חובש כובע קסקט ונושא תיק שחור.

סרטון זה, הוצג על ידי חוקרי המשטרה לשלושה עדים נוספים, חיריה זאהדה (בתו של הנאשם), קארין זאהדה (רעיית הנאשם) ואסעד מחמיד (נהגו של הנאשם). השלושה ששתיים מהן מכירות את הנאשם היטב, זיהו את הנאשם מספר פעמים, באופן מיידי וספונטאני, כמי שירד מרכב הפיג'ו, לפי חולצתו הירוקה, תיקו השחור ואופן הליכתו.

העדה **חיריה זאהדה** סיפרה בעדותה, כי צפתה ארבע פעמים בסרטון שהוקרן לה במשטרה, וזיהתה את אביה הנאשם - באופן מיידי וספונטאני - "בפעם הראשונה, אח"כ בפעם השניה, אח"כ בפעם השלישית ואח"כ בפעם הרביעית" ודחתה את טענת ב"כ הנאשם לפיה זיהתה אותו בסרטון לאחר שהבינה כי זוהי עמדת החוקרים, תוך שהוסיפה כי רק לאחר חקירתה התברר לה כי הנאשם חשוד ברצח המנוחה.

יחד עם זאת, לנוכח שאלותיו החוזרות והנשנות של ב"כ הנאשם אישרה העדה כי אין דבר המייחד את האדם היורד מהרכב, אך הוסיפה כי זיהתה את הנאשם "איך הוא יורד מהאוטו, איך הוא לבש", כלשונה, ובהמשך הוסיפה גם את תנועות גופו, כמו גם את תיקו השחור.

ראיות נסיבתיות נוספות לחובת הנאשם:

אבחן עתה ראיות נסיבתיות אשר לשיטת המאשימה תומכות ומשתלבות בגרסת אברהים כעולה מהודעותיו במשטרה, ואשר יש בהן כדי להצביע על הנאשם כמי שקטל את המנוחה.

ראיות נסיבתיות - המסגרת הנורמטיבית

הלכה היא מלפני בית המשפט כי "כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל ממשקלן של ראיות ישירות ובלבד שניתן יהיה להסיק מהן, על פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים מסקנה הגיונית ויחידה לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם" [ע"פ 4510/07 **אדוארד סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, תק-על 2008(1), 348, 352 (2008)].

יש וכוחה של הראיה הנסיבתית כה רב, עד כי נקבע שבנסיבותיו של מקרה פלוני ניתן יהיה להסתפק בה לבדה כדי להגיע למסקנה מפלילה [ע"פ 161/77 **זוהר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(1) 326 (1997)].

יוצא אפוא, כי אף ללא ראיות ישירות לביצוע העבירה, עשויות ראיות נסיבתיות להכריע את הדין לחובת נאשם בפלילים. כפי שנאמר בע"פ **1707/08**:

"[...] שיטת משפטנו [...] מאפשרת הרשעה על פי ראיות נסיבתיות...אך זאת בתנאי, שהראיות מאפשרות הסקת "מסקנה חד-משמעית, שהיא ההגיונית היחידה, לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם" [**אריש ואליהו נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 25/11/08), בעמ' 9; ע"פ 543/79 **נגר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(1) 113 (1980)].

בחינת ראיות נסיבתיות נעשית בהליך תלת שלבי: ראשית, נבחנת כל ראיה כשלעצמה ונקבעים ממצאים עובדתיים לגביה. שנית, נבדקת התמונה המלאה העולה ממסכת הראיות בכללותן, והאם היא מבססת את מעורבותו של הנאשם. לבסוף, בשלב השלישי, באם המסקנה בשלב השני היא לחובת הנאשם, מועבר אליו הנטל לספק הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לחומר הראיות נגדו (ע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 577, 587; ור' גם ע"פ 3105/06 **זוזיאשווילי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 02/12/10), בעמ' 39).

עם זאת, משנמצא מקבץ של ראיות נסיבתיות לחובת הנאשם, וזאת להבדיל מראיה נסיבתית בודדת, אזי, בחינת כל אחת מן הראיות תיעשה על רקע ובהתייחס לראיות הנוספות הסובבות אותה ולא באופן נפרד ועצמאי (ע"פ 470/85 **בן גל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 133, 154 (1989)).

בנסיבות העניין, אבחן את הראיות הנסיבתיות לחובת הנאשם, אחת לאחת, והמסקנות המתבקשות כתוצאה מכך, זאת על רקע ובהתייחס למכלול הראיות הקיימות לחובתו.

על כך אוסיף ואפנה להעדר הסבר סביר מצד הנאשם לחומר הראייתי הנסיבתי המסבכו עד צוואר.

שקרי הנאשם

כבר מראשית חקירת הנאשם, ניתן ללמוד כי שיקר בכל נושא מהותי אשר היה בו כדי להפלילו, ולעיתים, על מנת להימנע מכך, ביקש לשמור על "זכות השתיקה".

הלכה היא מלפני בית המשפט, כי שקרים מהותיים היורדים לשורשו של עניין, היוצאים מפיו של נאשם - הן במסגרת חקירותיו במשטרה והן במהלך עדותו בבית המשפט - עשויים לעלות כדי חיזוק או סיוע לראיות התביעה, וזאת במידת הזהירות הראויה.

"כידוע, הכלל הוא כי כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 624 (1996)). כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)). ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)) [...] "**פלוגי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 03/03/09), בעמ' 16 (להלן: "עניין פלוגי").

בפסיקה גובשו אמות מידה לאורן יבחן בית המשפט, אימתי יעלו שקרי נאשם כדי שקרים שניתן לראות בהם משום סיוע לראיות התביעה; בכלל זה, עת מדובר בשקרים מהותיים וחד משמעיים, שקרים המכוונים לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט, שקרים שהוכחו באמצעות ראייה חיצונית ועצמאית, ועוד [ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 11/04/07), בעמ' 30].

זאת ועוד, נקבע בפסיקה, כי המשקל הראייתי שיש ליתן לשקרי הנאשם, נגזר, בין היתר, מהיקפה של מסכת השקרים. כך, ככל שמדובר בשקרים חוזרים ונשנים - גובר משקלם הראייתי [ע"פ 6972/09 **פרנסואה אבוטבול נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 27/02/12), בעמ' 21-22].

בנסיבות האמורות לעיל, אבחן כיצד באו הדברים לידי ביטוי בעניינינו.

אינני מוצא לנכון לפרט את כל הסתירות בדברי הנאשם, שכן היריעה קצרה מלהכילן. אסתפק לעניין זה במספר דוגמאות, נוסף על אלו המפורטות בשאר חלקי הדיון.

לא ניתן להתעלם מגרסתו השקרית של הנאשם בדבר אי שהייתו בכפר יאסיף במשך שנים רבות; הכחשתו את ביקוריו בכפר בענה; ואת דבר ידיעתו כי בהא מתגורר בכפר בענה. יצוין, כי הניסיון לחלץ תשובה ברורה מפיו של הנאשם, מדוע לא אמר אמת בחקירתו במשטרה נכשלו, ונותרנו ללא תשובה מספקת.

על כך יש להוסיף את הכחשתו הגורפת של הנאשם את היכרותו עם אברהים, הן במהלך העימות שנערך ביניהם, והן לאחר העימות כאשר טען בפני חוקריו כי אינו מכיר את אברהים ויתכן והמדובר ב"בלש" או "סמוי משטרתי".

זאת אף זאת, הנאשם שב ו"התרשל עם האמת" משהכחיש הכרות עם משפחת בעלה של המנוחה, (משפחת מוסראתי).

כמו כן, לא ניתן להתעלם מהכחשתו הגורפת את נסיעותיו לכפרים בצפון לאחר שחרורו מהכלא, וזאת למרות שנשאל

על כך באופן ספציפי, והשיב כי לא יצא את חיפה, אלא נסע רק לירושלים יומיים לפני מעצרו.

בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי הינו מכיר את כפר יאסיף ואילו בעדותו בבית המשפט טען כי אינו מכיר את כפר יאסיף, ומשכך נקלע לשם פעם אחת מחמת טעותו של נהגו, אסעד, שטעה בדרך.

לעניין זה, אין צורך לומר, כי מחקרי התקשורת מלמדים על הגעת הנאשם לכפר יאסיף מספר פעמים בתאריכים הרלוונטיים.

הנאשם הכחיש כזכור כי היה זה מוראד ששכר עבורו רכב באמצעותו נסע עם אסעד לכפר יאסיף ולכפר בענה.

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי לא אמר אמת לחוקריו משנשאל על ענייני האישיים והמשפחתיים, ובכלל זה, באשר למקור הכספים שהיו ברשותו לאחר שחרורו מהכלא.

על כל אלה יש להוסיף את אי אמירת האמת בהתייחס לנסיעותיו של הנאשם ביום 27/05/12 (לבקע אל גרביה ולכפר יאסיף), שטען כי כלל לא יצא מביתו בתאריך זה, וזאת, בניגוד לממצאי מחקרי התקשורת.

התנהלותו של הנאשם רוויה אי אמירת אמת, וגרסאותיו סותרות אחת את רעותה ואת הראיות האחרות בתיק.

בענייניו, שקרי הנאשם הינם מהותיים וחד משמעיים היורדים לשורש העניין - וזאת מבלי שניתן להם הסבר מספק. הם הוכחו בראיות חיצוניות עצמאיות, קרי, במחקר התקשורת ובאיכון מכשירו הנייד של הנאשם בכפר יאסיף במספר הזדמנויות, ובכלל זה, בבוקר רציחתה של המנוחה. כל זאת, בניגוד לגרסתו באשר לאי הגעתו לכפר יאסיף, במשך מספר שנים.

על כך יש להוסיף את הכחשתו וניסיונו של הנאשם, בחקירותיו במשטרה, להדחיק את קיומו של מספר הטלפון הנייד שהיה ברשותו בעת הרלוונטית (מנוי 696 שהוחלף על ידו בתאריך 27/05/12 במנוי 533), ואשר למעשה, על פי הנתען, שימש אותו בערב הירצחה של המנוחה, וביום הרצח.

זאת ועוד, בנסיבות העניין, אי אמירת האמת על ידי הנאשם מצטרפת להודאתו של אברהים, כמו גם ליתר הראיות, תומכת בהן וקושרת את הנאשם לעבירות המיוחסות לו, למרות ניסיונו הברור להרחיק עצמו מרצח המנוחה.

ניסיון הרחקה מהאירוע

לאורך כל ההליך, בחקירות במשטרה ובעדותו בבית המשפט, ניכרת מגמה ברורה של הנאשם להרחיק עצמו ממעשה

העבירה.

הלכה היא, כי שקרי נאשם בנקודה חשובה ומהותית, בניסיון להרחיק עצמו מן העבירה המיוחסת לו, מהווה "התנהגות מפלילה", העולה כדי סיוע לראיות התביעה [ראה: ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 03/03/09), בעמ' 16-17 (להלן: "עניין פלוני")].

כעולה מהאמור באמרותיו במשטרה, הנאשם טען כי לא שהה בכפר יאסיף מזה שנים רבות; כי אינו מכיר את משפחת בעלה של המנוחה (משפחת מוסרתי); כי לא שכר רכב ולא נסע לכפרי הצפון; כי אינו מכיר את אברהים; כי לא נסע עם אסעד לצפון בכלל, ולכפר יאסיף בפרט; כי מנוי 696 אינו שייך לו.

זאת ועוד, הנאשם אף אמר לחוקריו בפשטות ובברור כי הוא מרחיק עצמו מאירוע הרצח.

יוצא, אפוא, כי הנאשם הרחיק עצמו באמרותיו מזירת העבירה בכפר יאסיף למרות ששהה בו, ועל כך אין לי אלא להפנות לנאמר בע"פ **4988/08**:

"ניסיונו של המערער להרחיק עצמו מזירות העבירה תוך מסירת גרסה שקרית, מבטאת התנהגות מפלילה שביסודה תחושת אשם (ע"פ 95/50 אריכא נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ה(1) 1200 (1951); ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.01.2003)). כאשר מוכח על-ידי ראיה חיצונית ומהימנה, כי הנאשם שיקר בנקודה חשובה מבחינת האישום, עולה הדבר אף לגדר "סיוע" (ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4), עמ' 41 (1987))" (**איתן פרחי נ' מדינת ישראל**, בעמ' 35).

התנהגות מפלילה של הנאשם

התנהגותו המפלילה של הנאשם לאחר רצח המנוחה מהווה חלק משרשרת הראיות הנזקפות לחובתו, בהיות התנהגות מפלילה על פי הפסיקה בעלת כוח ראייתי עצמאי לחובת הנאשם, שעשויה לשמש סיוע מקום שנדרש.

על מהותה ומשמעותה של "התנהגות מפלילה", עמד **י' קדמי** בספרו:

"הכלל הוא, כי התנהגות מפלילה - לאמור: התנהגות, אשר בהיעדר הסבר "תמים", מצביעה על מעורבותו של הנאשם באחריות לביצועה של העבירה - הינה בעלת כוח ראייתי עצמאי לחובתו של הנאשם, ובתור שכזו עשויה היא לשמש סיוע במקום שנדרש כזה"

.....

"... [התנהגותו של חשוד במהלך חקירתו במשטרה עשויה לשמש "סיוע", אם יש בה ביטוי לתחושה של אשמה, לאמור: אם היא עולה, לכאורה, בקנה אחד עם התנהגות המצופה ממי שהוא אשם" (י' קדמי **על הראיות**, חלק ראשון 255 (2009), בעמ' 311-310; ר' גם ע"פ 5149/12 פלוני נ']

עמוד 73

מדינת ישראל (לא פורסם, 13/01/14).

על המשקל שניתן לייחס להתנהגות מפלילה של נאשם, נאמר בע"פ **210/81**:

"מקובלת וידועה היא ההלכה, כי יש שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומניח את הדעת, די בה כראיה נסיבתית, ועל אחת כמה וכמה כשאליה מצטרפות ראיות אחרות, ולו גם משניות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים" (עקביוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 393, 400 (1982), הלכה עליה חזר בית המשפט העליון בע"פ 10221/06 ג'ורן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 17/01/08).

קארין זאהדה, רעיית הנאשם, מסרה במשטרה כי לפני מעצרו היה הנאשם "עצבני", והיא ראתה אותו קורא כתבות באינטרנט על המנוחה.

חיריה זאהדה, בתו של הנאשם, מסרה במשטרה כי לאחר רצח המנוחה, נהג הנאשם לקרוא עיתונים, שאל אותה פעמיים האם המנוחה מוכרת לה, וסיפר לה כי למנוחה שני ילדים, וכי זו האחרונה לקחה את ילדיה מהוריו של בעלה.

כעולה ממחקרי התקשורת, לאחר הרצח היה הנאשם בקשר טלפוני תכוף עם בני משפחת מוסראתי.

יתרה מזו, בשקרי הנאשם ניתן לראות "התנהגות מפלילה" הנזקפת לחובתו (ראה ע"פ 3828/09 איימן אבו רקייק נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.06.10), בעמ' 8).

כעולה ממזכר שערך החוקר באסל נאטור, (ת/149), לאחר העימות שנערך בין הנאשם לאסעד וזיהויו של הנאשם על ידי קארין ובתו חיריה בסרטון (ת/10), הנאשם ביקש לצאת לשירותים, ומששב, הציג לחוקר באסל "עיסקה" במסגרתה "יפתח" על מספר רציחות ובתמורה, יועבר יחד עם משפחתו לחו"ל.

הנאשם הכחיש את האמור במזכרו של החוקר באסל. באת כח המאשימה בסיכומיה, ביקשה לראות במזכר זה, ראשית הודיה או לכל הפחות לראות בהצעה לבאסל "חיזוק" משמעותי לראיות התביעה.

אני מחליט להימנע מקביעה שכזו, מאחר ובפועל לא נדרש הנאשם בהמשך חקירתו למצוטט מפיו במזכרו של באסל ולתוכנו של המזכר, ולא היה כל המשך או ביטוי בחקירותיו, ולמען הזהירות לא מן הנמנע כי גם אם נאמרו הדברים כלשונם לחוקר, אזי נאמרו כאמירה סתמית שאין מאחוריה ולא כלום.

לטעמי, קבלת עמדת ב"כ המאשימה הינה מרחיקת לכת (הן במובן ראיית המזכר כראשית הודיית והן בטענה בדבר היותה של ההצעה חיזוק משמעותי לראיות התביעה) ואיני מוצא לנכון לקבלה.

כאמור, גרסתו "המפורטת" של הנאשם נשמעה מפיו לראשונה רק במהלך עדותו בפנינו, זאת לאחר פרשת ראיות המאשימה. אני קובע כי המדובר בגרסה כבושה - אשר לא ניתן הסבר לכבישתה, ומשכך, אין ליתן בה אמון כלל.

על כך יש להוסיף את גרסתו על דבר "חייב" הכספים מכפר יאסיף.

בהתייחס לנפקותה ומשקלה הראייתית של עדות כבושה, נקבע כי משלא ניתן לכבישתה הסבר מניח את הדעת, אזי, משקלה אינו רב, ולעיתים אף ניתן למצוא בה חיזוק לראיות התביעה, עד כי יש בה גם לפגום במהימנות מוסר הגרסה הכבושה (ע"פ 9141/10 **סטואר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 28/04/14), בעמ' 42).

ההסבר צריך להתייחס לשאלה, מדוע נכבשה העדות, וגם לשאלה מדוע רק עתה נמסרה (ע"פ 190/82 **מרכוס נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(1) 225).

אפנה גם לדברים שנאמרו בע"פ **5730/96**:

"[...] חשוד הבוחר בשתיקה גורם לכך, שהראיות העומדות לחובתו נותרות ללא 'משקל שכנגד'; ובכך מתחזק [...] כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר יכביד עליו כאשר יעלה את גירסתו בעדותו במהלך הדיון. הוא הדין בכבישת גרסה מצידו של נאשם עד לאחר סיום פרשת התביעה, מטעמים הנוצצים בבחירת קו הגנה" (**גרציאני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם), פס' 5(ד) לחוות דעתו של השופט קדמי (2007)).

הנאשם לא הצליח לספק כל הסבר הגיוני ואמין לכבישת גרסתו כשהוא מבין בזמן החקירה כי הוא חשוד בביצוע העבירות.

משמעותה הראייתית של שתיקת הנאשם בחקירתו במשטרה

כאמור, הנאשם שמר כמעט באופן עקבי על שתיקתו בחקירותיו במשטרה, למעט פעמים ספורות בהן השיב שהוטחו בפניו על ידי חוקריו, תוך שנימק את שתיקתו, בין היתר, לנוכח עצת סנגורו דאז.

הנאשם שתק במשטרה כאשר נשאל שאלות שיש בהן כדי לקשרו באופן כזה או אחר לרצח המנוחה, ובכללן, שמם של אנשים שישבו עימו בכלא; הקורות אותו ביום הרצח (הכוונה לחקירות מאוחרות. שהרי בחקירתו הראשונה נשאל שלוש פעמים כאשר פעם אחת השיב כי היה בבית, פעם שנייה השיב כי יצא לסידורים ופעם שלישית לא זכר) ומדוע הסתובב עם תיקו השחור לפני מעצרו.

בנוסף שתק הנאשם גם כאשר נשאל שאלות כלליות שאין בהן כדי להפלילו (כגון: גילו, שם רעייתו, מספר ילדיו, היכרותו עם מוראד, לקותו במחלת הסכרת, האם יש ברשותו משקפי ראייה ועוד).

הלכה היא, כי בהיעדר הסבר סביר, שתיקתו של הנאשם במהלך חקירותיו במשטרה מהווה חיזוק ולעתים אף סיוע לראיות התביעה; זאת ועוד, הנאשם טען כי הוא חף מפשע ונתן הסברים סותרים ושונים באשר לשתיקתו בחקירותיו במשטרה, בכלל זה, הטענה כי נהג כך על פי עצת עורך דינו.

נקבע, כי לא תישמע טענה מפיו של הנאשם לפיה, שתיקתו נבעה מחמת עצה שקיבל מעורך דינו, או מפאת רצונו להימנע מהפללתו העצמית.

יפים לעניינינו דברי כב' השופטת שטרסברג כהן בע"פ 230/84:

"אולם מששתק במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות הגנה. כאשר נאשר טוען לחפות מוחלטת, והוא מעומת על ידי חוקריו במשטרה עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו, אם נמנע מלפקוח עיני חוקריו כשמטיחים הם בפניו את העובדות" (חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 785, 789 [1985]).

איני מקבל כל הסבר המוצע על ידו, כטענה אשר היה בה כדי להצדיק את שתיקתו, ובכלל זה, חששו ממשפחת המנוחה, משהטיחו בפניו חוקריו את הראיות הלכאוריות שהיה בידיהם באותה עת, ומשעומת עם גרסאות אברהים ואסעד. הדעת נותנת כי נחקר חף מפשע ינהג אחרת.

שתיקת הנאשם בחקירתו ובחירתו למסור את גרסתו, לראשונה, בבית המשפט, יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה כנגדו.

הטענה בדבר פגמים בחקירה

ב"כ הנאשם בסיכומיו, טען למחדל חקירתי הנעוץ באי תיעוד בווידאו אלא, בתמונות סטילס בלבד של השחזור וההצבעה אשר נערכו על ידי אסעד ביום 05/07/12, תוך שהוא מזכיר את הגעתם של חוקרי המשטרה לחנות "מיי ביבי" שם פגשו בחורה צעירה, שזיהתה את אסעד כמי ש"הסתובב עם בחור צעיר", בחנות, שבועיים עובר לאירוע קטילת המנוחה.

לשיטת ב"כ הנאשם, החקירה בכיוון זה, לא מוצתה כלל.

עם כל הכבוד לטיעונו הנ"ל של ב"כ הנאשם, איני רואה בכך מחדל כלל ולבטח אין המדובר במחדל "כה חמור" עד כי קיים חשש לקיפוח הגנת הנאשם, שהתקשה בגינו להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו. ומכל מקום, גם כאשר

נטען לקיומו של מחדל, הוא אינו עומד לעצמו, אלא יש לבחון בראיית מכלול הראיות (ראה: ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [לא פורסם, 18/05/06], בעמ' 10).

לב"כ הנאשם טענות רבות המופנות כלפי חקירתו של באסל נאטור את אברהים, וכן לאופן חקירותיה של החוקרת מיטל אוחיון.

יצוין כי חקירת באסל נאטור היתה עובר למסירת גרעינה הקשה של גרסת אברהים ונטען כי היה בה כדי פגיעה בזכות ההיוועצות ויצירת יחסי תלות פסולים.

באשר לאופן חקירותיה של מיטל אוחיון לאחר מסירת גרעינה הקשה של גרסת אברהים נטען לפיתוי והשאה.

לשיטת ב"כ הנאשם, החוקר באסל העביר את אברהים "מבושל" לחוקרים האחרים. אני קובע כי לא הוכח קשר ממשי בין פעולות החקירה הנטענות של באסל לבין ההודאה שנמסרה על ידי אברהים בפני החוקר שי פלג.

בהתייחס לאופן חקירותיה של החוקרת מיטל אוחיון, חוקרת זו, במהלך חקירותיה את הנאשם ציינה את דבר היותה אף עורכת דין אשר עבדה בעבר גם כסנגורית.

מחד גיסא, יאמר כי החוקרת לא הכפישה את עורך דינו, אלא, נהפוך הוא, אף ציינה בפניו כי יש לו עורך דין מצויין. אך יחד עם זאת, היה בדבריה כדי "לייעץ" לו, במיוחד כשאמרה לו שאין צורך בעורך דין כי היא "כמו עו"ד" מנקודת מבטה כעורכת דין.

אני סבור כי יש פגם באופן התבטאויותיה של החוקרת אוחיון, ומן הראוי היה שלא לנהוג כך. יחד עם זאת, בעניינו של הנאשם, הונחה בפנינו תשתית ראייתית מוצקה הנתמכת בראיות מחזקות ומסייעות שדי בהם כדי לבסס את הרשעת הנאשם, תוך הדגשת העובדה כי גרעינה הקשה של גרסת אברהים נמסר לחוקר שי פלג בחקירה הרביעית (ת/269). לגבי חקירה זו, לא הועלתה טענה להפעלת אמצעים פסולים.

המניע

לשיטת ב"כ המאשימה, מניע הנאשם לרצוח את המנוחה - בצע כסף.

הלכה היא מלפני בית המשפט, כי אין חובה על המאשימה להוכיח מה היה המניע, שיש בו כדי להסביר את ביצוע מעשה העבירה על ידי הנאשם, אך כאשר עולה בידי המאשימה להוכיח קיומו של מניע, יש בכך כדי לחזק את משקלן של יתר העדויות המפלילות [ע"פ 400/84 אנג'ל נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(3) 481, 457; וראו גם י' קדמי, **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת) כרך א', תשס"א 162].

המניע עשוי לשמש ראיה נסיבתית מפלילה המשתלבת במארג הראיות הקיימות כנגד הנאשם [ע"פ 8005/04 יורי אברוטין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29/03/07) בעמ' 19-20].

אין חולק על דבר קיומו של סכסוך בין בעלה של המנוחה ומשפחתו לבין המנוחה. בין היתר היו הליכי גירושין ביניהם, והמנוחה נאלצה להסתייע בבית המשפט על מנת לקבל משמורת על ילדיה שהיו בחזקת משפחתו של בעלה שסירבה להחזירם לחזקתה.

אבי המנוחה, סיפר כאמור על סכסוכים שהיו למנוחה עם הורי בעלה ואחיו, שנהגו כלפיה באלימות ואף איימו עליה ברצח במידה ותתגרש, כמו גם שיימנעו ממנה מלראות את ילדיה.

עו"ס במקלט לנשים מוכות בכפר יאסיף שטיפלה במנוחה, מסרה במשטרה כי המנוחה סיפרה לה ש"בעלה יצא מהכלא ושהיא צריכה להיזהר".

זאת ועוד, אין חולק על כך כי המנוחה נאלצה לשהות בדירת מסתור בכפר יאסיף, ולשנות את זהותה, מהחשש פן יבולע לה על ידי משפחתו של בעלה.

כאמור, קיימת היכרות בין הנאשם לבין עורסאן מוסראתי (בעלה של המנוחה) ואביו מוסטפא על בסיס ריצוי עונשי מאסר בפועל, יחדיו.

כמו כן, לאחר עדותו בבית המשפט, אין חולק כי הנאשם קיים קשרים עם משפחת בעלה של המנוחה, לפני הרצח ולאחריו. אין ספק כי לאחר שחרורו מהכלא היה בחזקת הנאשם סכום כסף משמעותי, על אף שרעייתו, קארין, סיפרה כי השניים התקיימו מקצבת ביטוח לאומי בלבד.

יצוין, כי הכחשת הנאשם בחקירותיו במשטרה את הקשר בינו לבין משפחת מוסראתי בעת הרלוונטית, יש בה כדי להיזקק לחובתו.

סיכומו של עניין, ניתן ללמוד מהעדויות הנ"ל על קיום חשד משמעותי של מניע לכאורי שהניע את הנאשם לרצוח את המנוחה. יחד עם זאת, אני מעדיף לנקוט משנה זהירות באשר לקביעה בדבר קיומו של מניע כספי. יש בו כדי להצביע על אחרים, שלא הועמדו לדין ואשר אחריותם לא הוכחה כעומדים, מאחורי מניע שכזה. איני קובע חד משמעית דבר הוכחת המניע.

טענת האליבי של הנאשם

הנאשם בתשובתו בכתב לכתב האישום, טען לאלילי, ולפיו, בבוקר יום ה- 28/05/12 (מועד קטילת המנוחה) שהה בחיפה במחיצת בני משפחתו.

הלכה היא מלפני בית המשפט כי "נאשם הטוען טענת אלילי צריך להוכיח את טענתו או לעורר ספק סביר בלבו של בית המשפט אם אומנם הוא זה שביצע את המעשים המיוחסים לו" [ע"פ 3338/99 פקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 702, 667; וראו גם י' קדמי על הראיות חלק שני (מהדורה משולבת ומעודכנת - תש"ע), בעמ' 858].

זאת ועוד. מקום בו בית המשפט אינו רוחש אמון לגרסת הנאשם, די בכך על מנת לדחות טענת אלילי. לעניין זה אפנה לנאמר בע"פ **4117/06**:

"דחייתה של טענת אלילי לא חייבת להתבסס על הטעם שהתביעה הצליחה להוכיח בראיות פוזיטיביות את מופרכותה של הטענה, דהיינו כי הנאשם לא שהה במקום עליו הצביע. טענה מסוג זה עשויה להידחות גם מן הטעם הפשוט כי בית-המשפט אינו רוחש אמון לגרסתו של הנאשם, משמע לא עלה בידו לעורר ספק שהיה במקום אחר בעת ביצוע העבירה" [מקייטן נ' מדינת ישראל (לא פורסם), 22/02/10, פסקה 33].

משקבעתי לעיל, כי מנוי 533 היה בחזקת הנאשם בבוקר ובשעת הרצח, וזאת בהתאם לאיכונו של הנאשם בכפר יאסיף, הרי שהמאשימה הניחה ראיה פוזיטיבית וממשית המפריכה את טענת האלילי של הנאשם, לפיה נכח במחיצת בני משפחתו בחיפה בשעת הרצח.

יחד עם זאת, אבחן להלן את טענת האלילי לגופה, תוך שאקדים ואומר כי אין בה כדי לסייע לנאשם להציג "תזה חלופית" לגרסת התביעה.

אציין כבר עתה כי אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו לפיה גרסת האלילי של הנאשם היתה "מיידית ואוטנטית", כלשונו.

בחקירתו הראשונה, משנשאל הנאשם על דבר מעשיו ביום הרצח ה- 28/05/12, תחילה השיב שלא יצא את ביתו; בהמשך סיפר כי היה "בסידורים" בביטוח לאומי ובבית המשפט; ולאחר מכן טען כי אינו זוכר את מעשיו באותו יום.

זאת ועוד, משנשאל בחקירותיו המאוחרות באשר לקורות אותו ביום הרצח, ה- 28/05/12, לעתים שמר על זכות השתיקה, ולעתים הטיח בחוקריו כי הם שואלים אותו כדי לסבכו.

רק בשלב פרשת ההגנה, פירט הנאשם את השתלשלות העניינים המלאה שלטענתו אירעה ביום הרצח, ה- 28/05/12 (ביקורו של תייסיר ובני משפחתו בבית הנאשם; משיכת קצבת רעייתו מהביטוח הלאומי, החזרת חוב ורכישת רהיטים יחד

עם רעייתו).

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא סיפר במהלך חקירותיו במשטרה על סדר יומו ביום הרצח, ה- 28/05/12, כפי שעשה בעדותו בבית המשפט, השיב כי היה "לא מרוכז" וסבר שלא יצא מהבית, כמו גם כי היה "מבולבל".

מוראד מרעי, ארוס בתו של הנאשם, מסר בחקירתו במשטרה (ת/223), כי אינו זוכר האם בבוקר יום הרצח, ה- 28/05/12, הסיע את הנאשם מוקדם בבוקר.

בעדותו בבית המשפט הוכרז כ"עד עויין", לנוכח העובדה כי סתר, באופן מהותי, דברים שנאמרו על ידו בהודעותיו במשטרה.

בעדותו בבית המשפט, לשאלת ב"כ הנאשם השיב, תחילה, כי אינו זוכר האם ראה את הנאשם בביתו בשעות הבוקר של יום הרצח, ה- 28/05/12; ורק בהמשך החל "להיזכר" ופירט השתלשלות של אירועים שהתרחשו ביום הרצח.

משאמר לו ב"כ הנאשם כי לטענת הנאשם, בתאריך 28/05/12, הגיעו מוראד והוריו לבית הנאשם, ציין העד "אולי, כן, כן, כן". ומשנשאל מתי הגיעו, השיב תחילה "מוקדם בבוקר [...] אולי 9:00"; ומשנשאל שוב, השיב "זה היה בבוקר, אולי 9 או 10".

לדברי העד, בעת שהגיעו, הנאשם אשתו וילדיהם היו בבית, והוסיף כי הוא והוריו נשארו בביתו של הנאשם חצי שעה, ובשעה 09:30-10:00 הלכו לקנות זהב, וכי הנאשם נשאר בבית, בעוד אשתו, קארין, הלכה עימם לקנות את הזהב.

משהתבקש על ידי ב"כ הנאשם "להתרכז ולבדוק את זכרונו", טען כי אינו זוכר אם ראה את הנאשם בתאריך ה- 28/05/12 בביתו, ובהמשך, משנשאל שוב ועמד על כך שלא ראה את הנאשם בתאריך 28/05/12 בביתו. עדות זו אינה תומכת איפוא בטענת האליבי של הנאשם.

יצוין, כי במסגרת פרשת ההגנה לא הובא כל עד מחנות הזהב בהדר ולא הוצגה מחברת חשבוניות על מנת להוכיח, כי רכישת הזהב הייתה דווקא בתאריך 28/05/12, וכידוע הדבר פועל לחובתו של הנאשם. לעניין זה אפנה לע"פ **437/82**:

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה בה דוגלת התביעה" [אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85, 97 (1983)].

חיריה זאהדה, בתו של הנאשם, לא זכרה בעדותה את שאירע למחרת הערב בו אספה יחד עם מוראד את אביה

מ"שווארמה חאזן" בחיפה בתאריך 27/05/12, את הליכתם לקנות זהב לרגל אירוסיהם, וזאת גם לאחר שב"כ הנאשם הציע לה את האפשרות לפיה קניית הזהב בוצעה למחרת היום בו אספו את אביה משווארמה חאזן בחיפה השיבה "יכול להיות".

לדברי העדה, ביום הרצח, ה- 28/05/12, התעוררה בשעה 08:00-09:00 בבוקר, והבחינה כי אביה ואמה בבית, ובסמוך לאחר מכן הגיע מוראד, אותו פגשה מחוץ לבית. משנשאלה באשר לשעה בה פגשה את מוראד השיבה "זה היה בבוקר, בצהריים, לא יודעת".

כמו כן, לא ידעה העדה לציין את המועד בו הגיע אביו של מוראד, תייסיר, לבית הוריה, וכלשונה "בבוקר, בצהריים, לא יודעת", ואף לא זכרה האם היה זה לפני רכישת הזהב. אולם מששב ב"כ הנאשם לעניין זה פעם אחר פעם השיבה לבסוף כי "זה היה בבוקר", ואף לפני רכישת הזהב. עדות זו, אינה ברורה באופן התומך בטענת האליבי.

קארין זאהדה, גרושת הנאשם ובת זוגו, מסרה בחקירתה הראשונה במשטרה (ת/233), כי ביום הרצח, ה- 28/05/12, לא יצא הנאשם את ביתה.

בחקירתה השנייה במשטרה (ת/232), משנשאלה האם הנאשם יצא ביום הרצח, ה- 28/05/12, מוקדם מהבית, והשיבה שאינה מרוכזת; ואמרה כי אינה זוכרת ואינה יודעת באם בבוקר יום זה אסף מוראד את הנאשם בשעה מוקדמת.

בעדותה בבית המשפט, הוכרזה, כאמור, כ"עדה עויינת", לנוכח העובדה כי סתרה, באופן מהותי, דברים שנאמרו על ידה בהודעותיה במשטרה.

בעדותה בבית המשפט, סיפרה כי הנאשם לא יצא את ביתו ביום הרצח, ה- 28/05/12, ולדבריה, ביום זה אכלה עם הנאשם ארוחת בוקר בביתם בשעה 07:00 בערך. לאחר מכן, כך סיפרה, הגיע לביתם תייסיר, אביו של מוראד, בשעת בוקר מוקדמת, סמוך לשעה 08:00, שתי עימם קפה, ונשאר בביתם כשעה לערך.

העדה המשיכה וסיפרה כי לאחר מכן, יצאה בגפה למשוך את קצבת הביטוח הלאומי שלה, בעוד הנאשם נשאר בבית. משהניח ב"כ הנאשם בפניה כי הנאשם טוען כי הלכו יחדיו לביטוח לאומי, השיבה, "זוכרת שיצאנו, יצאתי".

לדבריה, שבה לביתה מהביטוח הלאומי בשעה 09:00.

העדה אישרה לב"כ הנאשם כי ביום הרצח, ה- 28/05/12, הלכה עם הנאשם להזמין סלון ורהיטים בחנות בהדר, וכי בשעה 10:00 בבוקר אף הלכה עימו יחדיו להחזיר הלוואה בשוק האפור. אולם, לשאלה, באשר לקורות בהמשך אותו יום, השיבה "איך אני יכולה לזכור אחרנית? לפני שנה?", כלומר, כל שאר הפרטים באותו יום, מלאחר השעה 10:00, אינם זכורים לה.

תייסיר מרעי, אביו של מוראד, סיפר בעדותו כי ביום הרצח, ה- 28/05/12, התקשר למכשירו הנייד של הנאשם ומשלא היה מענה, הגיע לבית הנאשם בשעה 09:30-10:00. לדבריו, באותה העת שהו בבית - הנאשם, רעייתו קארין, ובתו חיריה. העד ישב עמם כשלושת רבעי השעה, ופנה לביתו.

יחד עם זאת, משנשאל האם ידוע לו היכן מתגורר הנאשם, השיב כי אינו יודע את הכתובת המדויקת.

יצוין, כי לא היתה תשובה בפי העד כיצד השיחה - שלדבריו חוייגה על ידו למכשירו של הנאשם - לא מופיעה בפלט השיחות הנכנסות של הנאשם.

עוד ייאמר, כי הניסיונות לחלץ מהעד תשובה ברורה באשר למועד בו חוייגה שיחת הטלפון למכשירו של הנאשם; למועד המדויק של ביקורו בבית הנאשם; ולשעה המדויקת של ביקור זה, לא צלחו, כאשר העד טען כי הוא אינו זוכר.

זאת ועוד, לא היתה תשובה בפי העד כיצד לא מסר למשטרה על דבר הביקור ומועדו בבית הנאשם - על אף שידע על דבר יכולתו לשמש עד אליבי לנאשם - כפי שסיפר בעדותו בבית המשפט.

עדות זו אינה מספיקה על מנת לתמוך בטענת האליבי של הנאשם.

ניתן ללמוד מכל האמור לעיל, כי זיכרונם של העדים המעידים על נוכחות הנאשם בביתו בבוקר 28/05/2012 מפוקפק וכלל לא ניתן לסמוך על עדותם, לצורך ביסוס טענה בדבר קיום טענת אליבי, ועדותם לא מעוררת "ספק סביר".

משכך, אני קובע כי איני נותן אמון בעדויות אלה והאמור בהן אינו מהווה טענת אליבי.

מהראיות שהובאו בפנינו עולה המסקנה ההגיונית היחידה, והיא, שהנאשם הוא שירה במנוחה וגרם למותה, כמיוחס לו בכתב האישום.

משקבעתי כי היה זה הנאשם אשר ירה במנוחה למוות, אפנה לבחינת יסודות עבירת הרצח ועבירות בנשק המיוחסות לנאשם.

יסודות עבירת הרצח:

עבירת הרצח בה הואשם הנאשם מוגדרת, כדלקמן:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

עמוד 82

...

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם; " (סעיף 300(א) לחוק העונשין).

רכיבי היסוד העובדתי בעבירה, אם כן, הינם "מותו של אדם" (רכיב תוצאתי), "גורם" (רכיב התנהגותי) וקשר סיבתי ביניהם [י. קדמי **על הדין בפלילים** חלק שלישי (מהדורה מעודכנת- תשס"ו), 1097].

כל רכיבים אלו מתקיימים בנאשם. משהוכחה זהותו כיורה, אין חולק כי מעשיו הובילו למות המנוחה (ר' חוות הדעת הפתולוגית, ת/48).

אף היסוד הנפשי מתקיים בנאשם.

יסוד זה בעבירת הרצח מכונה, כאמור, "בכוונה תחילה" ומוגדר, כדלקמן:

"(א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.
(ב) לענין ההחלטה וההכנה להמית, אין נפקא מינה אם החליט להמית את האדם או את מישהו, מסויים או בלתי מסויים, מבני משפחתו או מבני גזעו.
(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסויים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה." (סעיף 301 לחוק העונשין).

דהיינו, היסוד הנפשי, "**בכוונה תחילה**", מורכב משלושה יסודות משנה - יסוד **ההחלטה להמית**, **העדר קנטור** ויסוד **ההכנה**. רכיבים אלה נועדו להוציא מגדרי עבירת הרצח מקרים שבהם מעשה ההמתה נבע מהחלטה רגעית אשר מקורה בסערת רוחו של הנאשם, אשר פגעה ביכולת השליטה העצמית עד כדי קושי להעריך את התוצאה האפשרית של מעשיו (ר' ע"פ 5413/97 **זורבליוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2) 541, 553 (2001); ע"פ 3071/01 **מאירוב נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 16.11.2006) בפסקה 5).

כפי שנראה להלן, כל רכיבי היסוד הנפשי, האמורים, מתקיימים בנאשם.

הלכה היא מלפני בית המשפט, כי "החלטה להמית" כוללת שני מרכיבים: (1) חזות התוצאה הקטלנית או צפייתה על ידי הנאשם, (2) רצונו בהתקיימותה [ר' ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007(3), 3704 (2007), בפסקה 11]. רכיבים אלו, לאור היותם בצפונות ליבו של אדם, ניתן אף להסיק התקיימותם כעולה מחומר הראיות ומנסיבות העניין.

"חזקת הכוונה", הנלמדת מחומר הראיות, הינה הכלי שפותח בפסיקה, כאינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, ולפיה, על פי ניסיון החיים, אדם הנוקט בקו התנהגות מסוים חזקה כי התכוון לתוצאות הנובעות, באופן טבעי ובהסתברות גבוהה, מהתנהגותו זו [ר' ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003)].

כך נקבע, כי אינדיקציות שונות במעשי נאשם עלולות ללמד על החלטתו להמית את המנוחה, כגון: השימוש בנשק (חם/קר), אופן הביצוע, מיקום וטיב הפגיעות בגוף הקורבן (חיוניות האיברים הפגועים), מספר הפגיעות בגוף הקורבן, כמו גם התנהגות הנאשם לאחר מעשה (האם הגיש סיוע לקורבן או לא) ועוד.

בעניין שבפנינו, האינדיקציות הרבות להתגבשותה של חזקת הכוונה, מוכיחות באופן ישיר גם את כוונת הנאשם וגם את החלטתו הסובייקטיבית להמיתה, ואינן מותירות כל ספק סביר. כלומר, מאופי פעולתו של הנאשם אני מסיק כי הנאשם **החליט להמית את המנוחה**.

קטילת המנוחה באמצעות נשק חם בו הצטייד מראש, ובשל מספרם של יריות מטווח קרוב למדי מלמדות על כוונת הנאשם ועל החלטתו להמית את המנוחה. כך גם לעניין מקום הפגיעות בגוף המנוחה - קליע אחד פגע בצווארה, והקליע השני בגוו.

בהתאם לחזקת הכוונה, על פיה מתכוון אדם לתוצאות הטבעיות של מעשיו, עולה כי הנאשם במעשיו כמתואר לעיל נשא בליבו את הכוונה להביא לתוצאה הקטלנית של מות המנוחה [ר' למשל ע"פ 290/87 **סאבא נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(3), 358 (1988)] ואף החליט להמיתה.

הראיות שהונחו לפנינו מבססות גם את קיומו של יסוד **ההכנה**.

רכיב ההכנה שב"כוונת תחילה" נועד ללמד על אופייה של כוונת הקטילה. פעולת ההכנה מלמדת כי הנאשם החליט להרוג מתוך שיקול דעת ולאחר חשיבה ונועדה לשלול את אופייה הספונטני של העבירה [דנ"פ 1042/04 **ביטון נ' מדינת ישראל**, תק-על 2006(4), 2221, 2229 (2006)].

כמו כן, נקבע כי ההכנה אינה חייבת להתקיים במועד כלשהו לפני ביצוע ההמתה, והיא יכולה לבוא לידי ביטוי בצמוד למעשה ואף להיבלע בתוכו כחלק בלתי נפרד ממנו [ע"פ 10082/04 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (תק-על 2006(4), 621, 633 (2006) (להלן: "עניין אברמוב")].

כעולה מן הקביעות העובדתיות דלעיל, הנאשם הכין את עצמו, הגיע מצויד באקדח אליו חיבר משתיק קול, חבש כובע לראשו, הרכיב משקפי שמש גדולות על עיניו, חיפש את המנוחה, ומשזזו זוהתה, עקב אחריה, דלק אחריה ירה בה בראשה והותירה מתבוססת בדמה.

כמו כן הנאשם הגיע למקום הזירה עוד לפני הרצח, וניסה לאתר שם את המנוחה.

עובדות אלה מצביעות בבירור על הכנה ותכנון ברורים של מעשה הקטילה.

לא נטענה כל טענה ל"קנטור" כלשהו מצד המנוחה עובר להירצחו לא הועלתה בפנינו. אולם, למעלה מן הצורך יובהר, כי לא היתה היכרות בין הנאשם למנוחה, וכי אין אף כל ראיה להתגרות כלשהי מצד המנוחה עובר להמתתה. נהפוך הוא, זו הלכה לתומה מקופת החולים בדרכה לענייניה במרכז כפר יאסיף, והנאשם ירה בה מאחור ובאופן פתאומי.

על כל אלה יש להוסיף את המתואר על ידי אברהים עת אסף לרכבו, לאחר מעשה, את הנאשם, וזאת כדלקמן:

"[...]"

ת. בהתחלה אבו ג'אדו היה בלחץ, הוא אמר לי: 'תאח, תאח הרגתי אותה' תוך כדי הנסיעה אל מחוץ. לכפר, שהיה לו מעצר בנשק, והוא פרק את הנשק והוציא את התרמיל, ושם את התרמיל בתיק שלו, ואז הוא אמר לי 'האקדח עשה מעצור למרות שרציתי להמשיך ולירות בה, לרוקן את הכל' הוא אמר את זה בערבית: 'קונדה אכאמל' שזה אומר שהוא היה רוצה להמשיך לירות בה יעני. הוא שאל אותי אתה חושב שכל מי שמקבל כדור בראש הוא מת, אמרתי לו, כן, ברור, ואז הוא התחיל לצחוק צחוק שמח, שהוא עשה משהו הכי טוב, שהוא מלך העולם, הוא לא פחד לרגע אחד... " (ת/273, עמ' 7 שור', 255-258).

בנסיבות שפורטו לעיל, אני קובע כי מתקיימים בנאשם כל יסודות עבירת הרצח.

עבירות הנשק:

לבסוף יצוין, כי הנאשם החזיק ונשא נשק שלא כדין.

עבירה זו מוגדרת בסעיף 144 לחוק העונשין, כדלקמן:

144. (א) הרוכש או המחזיק נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו דינו - מאסר שבע שנים. אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו - מאסר שלוש שנים.
(ב) הנושא או מוביל נשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו, דינו - מאסר עשר שנים. אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו - מאסר שלוש שנים.

היסוד העובדתי בעבירה זו, אם כן, דורש את קיומו של נשק (רכיב נסיבתי), החזקתו ונשיאתו או הובלתו (רכיב התנהגותי) והיעדר רשות על פי דין (רכיב נסיבתי). היסוד הנפשי, בהיעדר הוראה אחרת בהגדרת העבירה, הנו "מודעות"

לטיב המעשה ולקיום הנסיבות (ס' 19-20 לחוק העונשין).

משהוכח כי הנאשם ירה במנוחה באקדח, אם כן, ממילא נמצא כי החזיק ונשא על גופו נשק. לא נטען בפנינו כי לנאשם הייתה רשות על פי דין לשאת נשק זה, וממילא, על פי חוק, כל הטוען לכך עליו הראיה (ר' ס' 144(ג1)(2) לחוק העונשין). מודעות הנאשם לעובדות אלו נלמדת מנסיבות העניין, ובפרט מעצם שימוש הנאשם בנשק זה.

סוף דבר:

אשר על כן, אציע לחברי" להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח, לפי סעיף 300(א)(2) + 301 לחוק העונשין ובעבירות נשק לפי סעיף 144(א)+(ב) לחוק העונשין.

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**

השופט משה גלעד:

אני מסכים.

מ. גלעד, שופט

השופט ד"ר מנחם רניאל:

אני מסכים.

דר' מ. רניאל, שופט

הוחלט, כאמור בחוות דעתו של **כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]**, להרשיע את הנאשם בעבירת רצח, לפי סעיף 300(א)(2) + 301 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ד אלול תשע"ד, 09 ספטמבר 2014, במעמד באי כח הצדדים והנאשם.

דר' מ. רניאל, שופט

מ. גלעד, שופט

י. אלרון - נשיא
[אב"ד]

אתי עטיאס